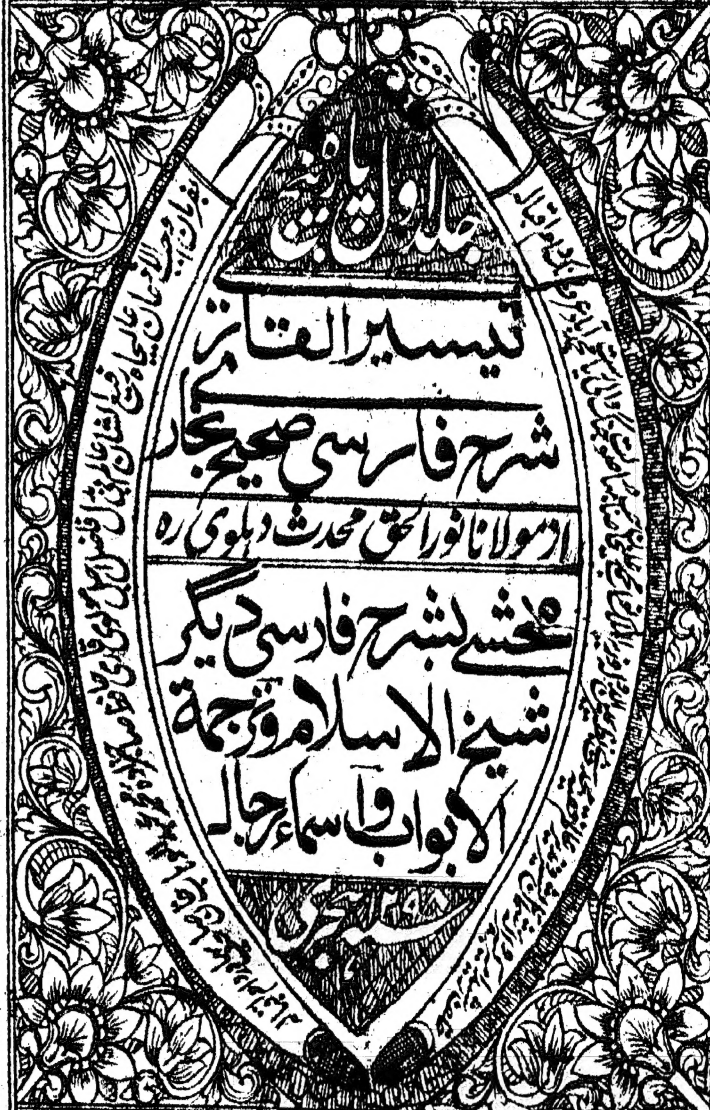

وَلَا تَكُنْ مِثْلَ نَارٍ تَلْقَىٰ سَمِيرًا
وَيُحْيِيكَ تَوَكُّلُكَ عَلَى اللَّهِ

وَجُعِلَ عَلَيْهِ بِخَشَّانٍ لَمْ يَكُنْ طَبْعُ رَدِّهِ

بدء كلامي بكلام قد يعجب لبس ————— والله الرحمن الرحيم

وسأرعو إلى أخذها ، ونشرها فانها نعمت بفضلها لمن يريد جنة الدنيا والآخرة ، وأخرجنا من ان الحمد لله والصلوة والسلام على سيدنا محمد وآله وصحبه
 حرره الراجي عفو رب القوي ابو الحسن محمد بن عبد الحى الكنتوني تاج وزينه عن نزيله الجليل والخفي

فهرست تیسیر القاری	۵	جلد اول	فهرست شیخ الاسلام	جماعت
صفحہ	مضمون	صفحہ	مضمون	صفحہ
۹۷	باب البول المرحیان	۱۰۹	باب من اخرج بینه من شاة في الغسل	۹۷
۹۸	باب البول عتاشما وقتا عدا	۱۱۰	باب تفریق الغسل والوضوء	۹۸
۹۹	باب البول عند صاحبه والتستر بالحائط	۱۱۱	باب اذا جامع شرعا ذومن دار على سائده في غسلها	۹۹
۱۰۰	باب البول عند سباطه فتوم	۱۱۲	باب غسل المذی والوضوء منه	۱۰۰
۱۰۱	باب غسل الدم	۱۱۳	باب من تطيب ثمره غتسل ولقي اثر الخبيث	۱۰۱
۱۰۲	باب غسل المني في ركعة غسل كصبي من المروة	۱۱۴	باب تحذیل الشجر	۱۰۲
۱۰۳	باب اذا غسل الجنبة او غيرها فله يد هذا الترتيب	۱۱۵	باب من توضأ في الجنابة ثم غتسل لم يحد من اربع الاثر منه	۱۰۳
۱۰۴	باب البول لابل والدواب والاشجار من ارضها	۱۱۶	باب اذا ذكر في المسحاة جنب خرج كما هو ولا يتيمم	۱۰۴
۱۰۵	باب ما يقع من البول في السجدة والنساء	۱۱۷	باب نقض اليدين من غسل الجنابة	۱۰۵
۱۰۶	باب البول في الماء الدائم	۱۱۸	باب من بدء بشئ من راسه الايمن في الغسل	۱۰۶
۱۰۷	باب اذا القي على ظهر المصل قد راوجرقة	۱۱۹	باب من اغتسل عرياناً وحده في المذلة	۱۰۷
۱۰۸	باب النزاق والمخالطة ونحوه في الترتيب	۱۲۰	باب التستر في الغسل عند تناس	۱۰۸
۱۰۹	باب لا يجوز الوضع بالتيدي ولا المسكن	۱۲۱	باب اذا احلمت المسكاة	۱۰۹
۱۱۰	باب غسل المرأة اياها الدم من وجهه	۱۲۲	باب عرق الجنب وان المسلم لا يتيمم	۱۱۰
۱۱۱	باب السواك	۱۲۳	باب الجنب يخرج ويمشي في السوق وغيره	۱۱۱
۱۱۲	باب دفع السواك الى الاكابر	۱۲۴	باب كسبي في الجنابة البيت اذا توضأ قبل الغسل	۱۱۲
۱۱۳	باب فضل من بات على وضوء	۱۲۵	باب الجنب يتوضأ ثم ينام	۱۱۳
۱۱۴	باب ازالة دومتيسير القاري	۱۲۶	باب اذا التفت لفتانان	۱۱۴
۱۱۵	كتاب الغسل	۱۲۷	باب غسل ما يصيب ليل من فرج المرأة	۱۱۵
۱۱۶	باب الوضوء قبل الغسل	۱۲۸	كتاب الحيض	۱۱۶
۱۱۷	باب غسل الرجل مع امرأته	۱۲۹	باب كيف كان بدء الحيض	۱۱۷
۱۱۸	باب الغسل بالصاع ونحوه	۱۳۰	باب لا يفسد اذا انفس	۱۱۸
۱۱۹	باب من افاض على راسه ثلاثا	۱۳۱	باب غسل الخائف براس زوجها وترجيلة	۱۱۹
۱۲۰	باب الغسل مرة واحدة	۱۳۲	باب فرقة الرجل في حجر امرأته وهي حايض	۱۲۰
۱۲۱	باب من بدأ بالمحاذب او الطيب عند الغسل	۱۳۳	باب من سم النفاث حايضا	۱۲۱
۱۲۲	باب المضمضة والاستنشاق في الجنابة	۱۳۴	باب مباشرة الخائف	۱۲۲
۱۲۳	باب مسح اليد بالتراب ليكون اتق	۱۳۵	باب ترك الخائف الصوم	۱۲۳
۱۲۴	باب هل يدخل الجنب يد في الماء قبل ان يغسل يده	۱۳۶	باب تقصير الخائف ناسك كالماء الا العراف بالبيت	۱۲۴
۱۲۵	باب زيادة الايمان ونقصانه			
۱۲۶	باب اتق الخبائر من الايمان			
۱۲۷	باب خوف الرحمن من ان يحبس عمله وهو			
۱۲۸	باب سراج عبد النبي صلى الله عليه وسلم عن			
۱۲۹	الايمان والاسلام والاحسان وهم الساعون			
۱۳۰	يعان النبي صلى الله عليه وسلم له			
۱۳۱	باب فضل من استمرأ لدرسته			
۱۳۲	باب اداء المحسن من الايمان			
۱۳۳	باب ما جاء من الاعمال بالنية			
۱۳۴	والحسنة وكل امرئ ما نوى			
۱۳۵	باب قول النبي صلى الله عليه وسلم			
۱۳۶	الدين النصيحة لله الخ			

کتاب العلم

باب فضل العلم

باب من سئل عما هو مشغول فحدثه
فانما له دين ثم اجاب السائل

باب من رفع صوته بالعلم

باب قول المحدث حدثنا او اخبرنا وانما

باب طرح الامام الشافعي على صحابه ليجتنبوا
ما عندهم من العلم

باب لقراءة والعرض على المحدث

باب ما يذكر في المناولة وكتاب العلم

باب من حديث يتيمة به الحديث في رواية

في الحلقة فجلس فيها

باب قول النبي صلى الله عليه وسلم من سئل عن

باب العلم قبل القول والعمل

باب ما كان النبي صلى الله عليه وسلم يقول

باب عظمة العلم كما لا يغفروا

باب من جعل لاهل العلم اياما معلومة

باب من يرواه به خيرا يفقهه في الدين

باب فضل الفهم في العلم

باب لا اعتبار في العلم بالحكمة

باب ما ذكره في كتابه من العلم

باب قول النبي صلى الله عليه وسلم من العلم

باب من سمع سماء الصغار

باب من خرج في طلب العلم

باب فضل من علم وتعلم

باب رفع العلم وظهور الحق

صفحہ	مضون	صفحہ	مضون
۱۳۱	باب الاستحاضة	۱۳۲	باب الصعيد الطيب وضوء المسلم بكنفيه من الماء
۱۳۲	باب غسل دم الحيض	۱۳۳	باب اذا اخذوا الخبز على نفسه الموضع والتموا في الطين يعم
۱۳۳	باب اعتكاف المستحاضة	۱۳۵	باب التيمم ضربا
۱۳۴	باب هل يقبل المرأة في ثوب حاضت فيه	۱۳۶	باب
۱۳۵	باب الطيب للمرأة عند غسلها من الحيض	۱۳۷	باب
۱۳۶	باب ذلك المرأة نفسها اذا طهرت من الحيض	۱۳۸	باب
۱۳۷	باب غسل الحيض	۱۳۹	باب
۱۳۸	باب متشاطئ المرأة عند غسلها من الحيض	۱۴۰	باب
۱۳۹	باب فضل المرأة شعرها عند غسل الحيض	۱۴۱	باب
۱۴۰	باب قول الله عز وجل محلقه وغير محلقه	۱۴۲	باب اذا كان الثوب ضيقا
۱۴۱	باب كيف تهل الخائض بالحج والعمرة	۱۴۳	باب الصلوة في الحبة الشامية
۱۴۲	باب اقبال الحيض وادبارها	۱۴۴	باب كراهية التعري في الصلوة وغيرها
۱۴۳	باب لا تقصر الخائض الصلوة	۱۴۵	باب الصلوة في القميص للسوي والقبان والقباء
۱۴۴	باب النزم مع الخائض وهي في ثيابها	۱۴۶	باب ما يستبرأ من العورة
۱۴۵	باب من اتخذ ثيابا للحيض سوى ثياب الطهر	۱۴۷	باب الصلوة بغير رداء
۱۴۶	باب من الخائض بعد من وعده للمسلمين ويعتزل الصلوة	۱۴۸	باب ما يذكر في الغنم
۱۴۷	باب اذا حاضت في الشهر ثلاث حيض وما يصدر منهن	۱۴۹	باب في كم يقبل المرأة من الثياب
۱۴۸	باب الصفرة والكدر في غير ايام الحيض	۱۵۰	باب اذا صلي في ثوب له اعلام ونظر الى عليها
۱۴۹	باب عرف الاستحاضة		باب ان صلي في ثوب مصطب الخ
۱۵۰	باب ما ينعى بعد الاستحاضة		باب من صلي في ثوب حرير ثم نزعها
	باب اذا امرأت المستحاضة الطهر		باب الصلوة في الثوب الاصح
	باب الصلوة على النفساء وسنتها		باب الصلوة في السطوح والمنابر والخشب
	باب		باب اذا اصاب ثوب الصلوة امرأته اذا سجد
	باب		باب الصلوة على المصلي
	باب		باب الصلوة على الخضر
	باب		باب الصلوة على الفرائش
	باب		باب السجود على الثوب في شدة الحر

کتاب التيمم

باب اذا لم يجد ماء او لا تسربا

باب التيمم بالتراب والماء وغاب فوت الصلوة

باب هل يتيمم في بيده بعد ما يفيض بها الصعيد للتيمم

باب التيمم ثلاثا كفي

صفحه	مضمون	صفحه	مضمون	صفحه	مضمون
١٥٠	باب سبب الصلوة في النعال	١٦٣	باب كراهية الصلوة في المقابر	١٥١	باب فضل العلم
١٥١	باب سبب الصلوة في الخفاف	١٦٥	باب الصلوة في موضع الخسف والعذر	١٥٢	باب افتيا وهو واقف على امر الامة او غيرها
١٥١	باب اذا لم يتم السجود	١٦٥	باب الصلوة في البيعة	١٥٢	باب من جاء بالفتيا باشارة سيد الراس
١٥٢	باب يبدئ ضبعيه ويحيا في جنبه في السجود	١٦٦	باب قول النبي صلى الله عليه وسلم جعلت الارض مسجدا	١٥٣	باب تحريض النبي صلى الله عليه وسلم وفيه حديث
١٥٢	باب فضل استقبال القبلة	١٦٦	باب قول النبي صلى الله عليه وسلم جعلت الارض مسجدا	١٥٤	باب يحضرون الامام في العلم وغيره في شهرهم
١٥٢	باب قبلة اهل المدينة واهل الشام والمشرق	١٦٦	باب قول النبي صلى الله عليه وسلم جعلت الارض مسجدا	١٥٥	باب ابلوحة في المسئلة النازلة
١٥٣	باب قول الله تعالى ولتخذوا من مقام ابراهيم	١٦٦	باب قول النبي صلى الله عليه وسلم جعلت الارض مسجدا	١٥٦	باب التساوب في العلم
١٥٣	باب التوجه نحو القبلة حيث كان	١٦٦	باب قول النبي صلى الله عليه وسلم جعلت الارض مسجدا	١٥٦	باب الغضب في الوعظ والتعليم ذراعيه
١٥٣	باب ما جاء في القبلة الخ	١٦٦	باب قول النبي صلى الله عليه وسلم جعلت الارض مسجدا	١٥٦	باب من اعد الحديث تلك مفهوم عنه
١٥٣	باب يحك البزاق باليد عن المسجد	١٦٦	باب قول النبي صلى الله عليه وسلم جعلت الارض مسجدا	١٥٦	باب من يروى عنه كتيبه عند الامام او الحديث
١٥٣	باب يحك الخفاط بالخص عن المسجد	١٦٦	باب قول النبي صلى الله عليه وسلم جعلت الارض مسجدا	١٥٦	باب تعليم الرجل امته واهله
١٥٣	باب لا يصح عن يمينه في الصلوة	١٦٦	باب قول النبي صلى الله عليه وسلم جعلت الارض مسجدا	١٥٦	باب خطبة الامام النساء وتعليمهن
١٥٣	باب لينق عن يساره او تحت قدمه اليسرى	١٦٦	باب قول النبي صلى الله عليه وسلم جعلت الارض مسجدا	١٥٦	باب الحرص على الحديث
١٥٣	باب كفارة البزاق في المسجد	١٦٦	باب قول النبي صلى الله عليه وسلم جعلت الارض مسجدا	١٥٦	باب كيف يقبض العلم
١٥٣	باب دفن النجاسة في المسجد	١٦٦	باب قول النبي صلى الله عليه وسلم جعلت الارض مسجدا	١٥٦	باب هل يجعل للنساء بر ما على
١٥٣	باب اذا ابدى البزاق فاليأخذ بغير ثوبه	١٦٦	باب قول النبي صلى الله عليه وسلم جعلت الارض مسجدا	١٥٦	باب من مع شيا علم يفهم من غير خبيره
١٥٣	باب اذا جازع في عطه الامام الناس تمام الصلوة وكلفته	١٦٦	باب قول النبي صلى الله عليه وسلم جعلت الارض مسجدا	١٥٦	باب لا يبلغ العلم الساهد الغائب
١٥٣	باب هل يقبل مسجد بين فلان	١٦٦	باب قول النبي صلى الله عليه وسلم جعلت الارض مسجدا	١٥٦	باب لا يشرع من كذب على النبي صلى الله عليه وسلم
١٥٣	باب القسمة وتعليق القن في المسجد	١٦٦	باب قول النبي صلى الله عليه وسلم جعلت الارض مسجدا	١٥٦	باب كتابة العلم
١٥٣	باب من دعي بطعام في المسجد من اجاب فيه	١٦٦	باب قول النبي صلى الله عليه وسلم جعلت الارض مسجدا		
١٥٣	باب لا يقضاء للعالم في المسجد من الرجال والنساء	١٦٦	باب قول النبي صلى الله عليه وسلم جعلت الارض مسجدا		
١٥٣	باب اذا دخل بيتا يصلي حيث شاء او حيث لم يتجسس	١٦٦	باب قول النبي صلى الله عليه وسلم جعلت الارض مسجدا		
١٥٣	باب المساجد في البيوت	١٦٦	باب قول النبي صلى الله عليه وسلم جعلت الارض مسجدا		
١٥٣	باب اليمن في دخول المسجد وغنيرة	١٦٦	باب قول النبي صلى الله عليه وسلم جعلت الارض مسجدا		
١٥٣	باب هل تبش قبر من مشرك الا هدية يتخذها فاشا	١٦٦	باب قول النبي صلى الله عليه وسلم جعلت الارض مسجدا		
١٥٣	باب الصلوة في من ابيض الغنم	١٦٦	باب قول النبي صلى الله عليه وسلم جعلت الارض مسجدا		
١٥٣	باب الصلوة في مواضع الاكل	١٦٦	باب قول النبي صلى الله عليه وسلم جعلت الارض مسجدا		
١٥٣	باب من صلى وقدم من راولا وثوبها بعد الخ	١٦٦	باب قول النبي صلى الله عليه وسلم جعلت الارض مسجدا		

صفحه	مضامین
۲۰۷	باب فضل صلوٰۃ الفجر
۲۰۸	باب من ادرك من الفجر ركعة
۲۰۹	باب من ادرك من الصلوة ركعة
۲۱۰	باب الصلوة بعد الفجر حين ترتفع الشمس
۲۱۱	باب لا يجزئ الصلوة قبل غروب الشمس
۲۱۲	باب ما يجزئ بعد العصر من الغزاة وخمسها
۲۱۳	باب التكبير بالصلوة في يوم عظيم
۲۱۴	باب الاذان بعد ذهاب الوقت
۲۱۵	باب من صلى بالناس جماعة بعد ذلك الوقت
۲۱۶	باب من لم يصل في صلاة فليصل ذلك هو لا يجزئ ذلك
۲۱۷	باب قضاء الصلوة الاولى والاخرى
۲۱۸	باب ما يكبر من السمر بعد العشاء
۲۱۹	باب السمر في الفقه والخبر بعد العشاء
۲۲۰	باب السمر مع الضيف والاهل
۲۲۱	كتاب الاذان
۲۲۲	باب بدء الاذان وقول الله تعالى واذنوا لي بالصلاة
۲۲۳	باب اذان من غير منبر
۲۲۴	باب الاقامة واحدة الا قوله قد قامت الصلاة
۲۲۵	باب فضل التثنية
۲۲۶	باب رفع الصوت بالنداء
۲۲۷	باب ما يحسن بالاذان من الدماء
۲۲۸	باب ما يقول اذا سمع المنكدة
۲۲۹	باب الدعاء عند النداء
۲۳۰	باب الاستهاام في الاذان
۲۳۱	باب الكلام في الاذان
۲۳۲	باب اذان الاعمال اذا كان له من يخبر
۲۳۳	باب الاذان بعد الفجر

صفحه	مضامین
۲۲۱	باب الاذان قبل الفجر
۲۲۲	باب كم بين الاذان والاقامة
۲۲۳	باب من انتظر الاقامة
۲۲۴	باب بين كل اذانين صلوة لمن شاء
۲۲۵	باب من قال ليؤذن في السفر مؤذن جلد
۲۲۶	باب الاذان للمسافر اذا كان جماعة ولا قامة
۲۲۷	باب ما يتبع المؤذن فاهمها وههنا وههنا وههنا
۲۲۸	باب قول الرجل فاتتنا الصلوة
۲۲۹	باب لا يسمع الى الصلوة بياها بالساكنة والوقار
۲۳۰	باب متى يقيم الناس اذا اقام عند الاقامة
۲۳۱	باب لا يسمع الى الصلوة لا يقيم اليها مستجيلا ولا يسمع اليها ساكنة
۲۳۲	باب هل يجزئ من المسجد لعله
۲۳۳	باب اذا قال الامام مكانكم حتى يرجع انطروا
۲۳۴	باب قول الرجل للنيمة ما صلينا
۲۳۵	باب الامام تعرض له للحاجة بعد الاقامة
۲۳۶	باب الكلام اذا اتميت الصلوة
۲۳۷	باب وجوب صلوة الجماعة
۲۳۸	باب فضل صلوة الجماعة
۲۳۹	باب فضل التحجير الى الظهر
۲۴۰	باب احتساب الاذان
۲۴۱	باب فضل صلوة العشاء في الجماعة
۲۴۲	باب اثنا عشر ما فيها جماعة
۲۴۳	باب من جلس المسجد ينظر الصلوة وفضل المسجد
۲۴۴	باب فضل من غدا الى المسجد من راح
۲۴۵	باب اذا اقيمت الصلوة والصلوة الى المكتوبة
۲۴۶	باب بعد الميعاد ان يشهد الجماعة
۲۴۷	باب للرخصة في المطر والعلية ان يجلي في رحله

صفحه	مضامین
۲۰۸	باب الاستنجاء بالماء
۲۰۹	باب من حمل معه الماء لظهوره
۲۱۰	باب حمل العذرة مع ماء في الاستنجاء
۲۱۱	باب السجدة في الاستنجاء بالماء
۲۱۲	باب لا يمسك فركه بميزه اذا سأل
۲۱۳	باب الاستنجاء بالحجارة
۲۱۴	باب لا يستنجي بوث
۲۱۵	باب الوضوء مرتين مرتين
۲۱۶	باب الوضوء ثلاثا ثلاثا
۲۱۷	باب الاستنشاق في الوضوء
۲۱۸	باب الاستجمار دسترا
۲۱۹	باب المضمضة في الوضوء
۲۲۰	باب غسل الرجلين
۲۲۱	باب غسل الاعقاب
۲۲۲	باب غسل الرجلين في الشغلين
۲۲۳	باب التيمم في الوضوء والغسل
۲۲۴	باب تماس الوضوء اذا كانت الصلوة
۲۲۵	باب الماء الذي يغسل به شدة الاستسقاء
۲۲۶	باب ما اذا شرب الكلب في الاذان
۲۲۷	باب من لم يرضه الا من الخمر والقيح والذبح
۲۲۸	باب الرجل يرضه صلحه
۲۲۹	باب قوة القران بعد المحدث وغيره
۲۳۰	باب من لم يرضه القران المشغل

صفحه	مضمون
۲۵۹	باب جواب القراءۃ الامام فانه من في الصلاة
	كما في الخبر والسفر ما يحير فيهما وما يخاف من
۲۶۱	باب القسرة في الظاهر
	باب القسرة في العصى
	باب القسرة في المغرب
۲۶۲	باب الجهر في المغرب
	باب الجهر في العشاء
	باب القسرة في العشاء بالسجدة
	باب القسرة في العشاء
	باب يطول في الاولين ويحذف في الآخرين
	باب القسرة في الفجر
۲۶۳	باب الجهر بقراءة صلوة الفجر
۲۶۴	باب الجهر بين السورتين في الركعة الواحدة
۲۶۵	باب يقرأ في الآخرين بقائمة الكتاب
	باب من خاف من القوم في الظاهر والعصر
	باب اذا سمع الامام الآية
۲۶۶	باب يطول في الركعة الاولى
	باب جهر الامام والناس بالتأمين
	باب فضل التامين
	باب جهر الامام بالتامين
۲۶۷	باب اذا ركع دون المصنف
	باب اتمام التكبير في الركوع
	باب اتمام التكبير في السجود
۲۶۸	باب التكبير اذا قام من السجود
	باب وضع الاكف على الركبتين في الركوع
	باب اذا لم يتم الركوع
۲۶۹	باب استواء الظاهر في الركوع
	باب حداد الركوع ولاعتدله ولاطمانيته

صفحه	مضمون
۲۶۹	باب اذا لم يتم الركوع في الصلاة
	باب الدعاء في الركوع
۲۷۰	باب ما يقول الامام في خلفه اذا نزع اسمه من الركوع
	باب فضل اليوم بهذا لك الحمد
	باب القنوت
	باب الطلأ تينة حين يرفع رأسه من الركوع
۲۷۱	باب يهوى بالتكبير حين يسجد
۲۷۲	باب فضل السجود
۲۷۳	باب يمد يديه في السجود
	باب ليستقبل القبلة باطراف رجله
	باب اذا لم يتم السجود
	باب السجود على سبعة اعظم
۲۷۴	باب السجود على الانف
	باب السجود على الانف في الطين
۲۷۵	باب جهر تيسير القاري
	باب عقد الثياب وشدها من ضم اليه
	توبه اذا خاف ان تنكشف عورتها
	باب لا يكف شعر
	باب لا يكف توبه في الصلوة
	باب التسيير والدعاء في السجود
	باب المكت بين السجدين
۲۷۸	باب لا يفتش ذراعيه في السجود
	باب من سقى فاعدا في وقت من صلواته
	باب كيف يعيد على الارض اذا قام من الركعة
۲۷۹	باب يكبر وهو ينهض من السجدين
	باب سنة الجلس في التشهد
۲۸۰	باب من لم يمسك التشهد الاول واجبا
۲۸۱	باب التشهد في الجلسة الاولى

صفحه	مضمون
۲۸۲	باب
۲۸۹	باب ترك الشبهه الله عليه واله
	انما لا عزاي حتى فرغ من بركه في السجود
۲۹۰	باب صب الماء على البول في المسجد
۲۹۱	باب
۲۹۲	باب البول متاما وقاعدا
	باب البول عند صاحبه والتستر بالحائط
۲۹۳	باب البول عند سباطة مقوم
	باب غسل الدم
۲۹۵	باب غسل المني وفرجه وغسل ما يصيب للثوب
۲۹۶	باب اذا غسل الخبابة او غيرها لم يذهبها
	باب احوال الكلب والرداب والغلام
۲۹۷	باب ما يقع من الجفاسات والسنن والماء
۲۹۸	باب البول في الماء البارد
	باب اذا لم يمسك البول في وقت من صلواته
۲۹۹	باب البول في الخياط ونحوه في الثوب
۳۰۰	باب لا يجوز للرجل ان يمد يده بالسكر
۳۰۱	باب غسل المرأة الدم عن وجهها
۳۰۲	باب السواك
۳۰۳	باب دفع السواك الى الكبر
	باب فضل من مات على وضوء

صفحه	مفهرست
۲۸۲	پاره دوم تفسیر اسلام
۲۸۳	کتاب الغسل
۲۸۳	باب وضوء قبل الغسل
۲۸۳	باب غسل الرجل مع امرأته
۲۸۳	باب الغسل بالصاع وحقوه
۲۸۵	باب من أفاض على رأسه ثلثا
۲۸۶	باب الغسل مرة واحدة
۲۸۷	باب من بدأ بالحلابة والطيب غلغل
۲۸۸	باب الغضضة والاستنشاق في الجنابة
۲۹۰	باب مسح اليد بالتراب لتزكيت لفة
۲۹۱	باب من أفاض على رأسه ماء
۲۹۲	باب من أفاض على رأسه ماء
۲۹۳	باب من أفاض على رأسه ماء
۲۹۵	باب غسل الذی والنزوع منه
۲۹۶	باب من تطيب ثم اغتسل وبقى أثر الطيب
۲۹۷	باب تحليل الشجر إذا طهره بالتراب أو غيره
۲۹۸	باب من قوض في الجملة فغسل ما لم يقض
۲۹۹	باب من غطى رأسه باليمين في الغسل
۳۰۰	باب من اغتسل مرة واحدة في الخلو
۳۰۱	باب التمسك في الغسل عند الناس
۳۰۲	باب إذا احتلمت المرأة
۳۰۳	باب عرف الجنب وإن لم يغسل
۳۰۴	باب الجنب يخرج ويقتصر في السوق وغيرها
۳۰۵	باب كيف كان في البيت إذا نزع من الغسل
۳۰۶	باب إذا ألقى الحتان
۳۰۷	باب غسل ما يصيب من فرج المرأة
۳۰۸	كتاب الحيض
۳۰۹	باب كيف كان في الحيض
۳۱۰	باب لا مر بالنفساء إذا اغتسلت

صفحه	مفهرست
۲۸۱	باب التشهد في الأخرى
۲۸۲	باب الدعاء قبل السلام
۲۸۳	باب ما يتخير من الدعاء بعد التشهد وليس بواجب
۲۸۳	باب من مسح بجمعة واحدة صلى
۲۸۴	باب التسليم
۲۸۵	باب يسلم حين يسلم الإمام
۲۸۶	باب من لم يد السلام على الإمام وكفى بتسليم الصلوة
۲۸۷	باب إذا كان بعد الصلوة
۲۸۸	باب يستقبل الإمام الناس إذا سلم
۲۸۹	باب من سلمت الإمام في صلاة بعد السلام
۲۹۰	باب من سلم بالناس فذكر حاجة فتخلل بهم
۲۹۱	باب لا تغفل ولا تضرب عن اليمين والشمال
۲۹۲	باب ما جاء في الثور النبی والمبطل والكرات
۲۹۳	باب وضوء الصبيان ومكة يجب عليهم الغسل
۲۹۴	باب من حضر من النساء إلى المساجد بالليل والغسل
۲۹۵	باب انقطاع الناس قدام الإمام العالم
۲۹۶	باب صلوة النساء خلف الرجال
۲۹۷	باب ركعة الفرض للنساء من الحيض والنفاس
۲۹۸	باب ستمائة امرأة تزوجها بالخروج إلى المسجد
۲۹۹	كتاب الجمعة
۳۰۰	باب فرض الجمعة
۳۰۱	باب فضل الغسل يوم الجمعة على الصبي شهيد يوم الجمعة
۳۰۲	باب الطيب للجمعة
۳۰۳	باب فضل للجمعة
۳۰۴	باب فضل للجمعة
۳۰۵	باب فضل للجمعة
۳۰۶	باب فضل للجمعة
۳۰۷	باب فضل للجمعة
۳۰۸	باب فضل للجمعة
۳۰۹	باب فضل للجمعة
۳۱۰	باب فضل للجمعة
۳۱۱	باب فضل للجمعة
۳۱۲	باب فضل للجمعة
۳۱۳	باب فضل للجمعة
۳۱۴	باب فضل للجمعة
۳۱۵	باب فضل للجمعة
۳۱۶	باب فضل للجمعة
۳۱۷	باب فضل للجمعة
۳۱۸	باب فضل للجمعة
۳۱۹	باب فضل للجمعة
۳۲۰	باب فضل للجمعة
۳۲۱	باب فضل للجمعة
۳۲۲	باب فضل للجمعة
۳۲۳	باب فضل للجمعة
۳۲۴	باب فضل للجمعة
۳۲۵	باب فضل للجمعة
۳۲۶	باب فضل للجمعة
۳۲۷	باب فضل للجمعة
۳۲۸	باب فضل للجمعة
۳۲۹	باب فضل للجمعة
۳۳۰	باب فضل للجمعة
۳۳۱	باب فضل للجمعة
۳۳۲	باب فضل للجمعة
۳۳۳	باب فضل للجمعة
۳۳۴	باب فضل للجمعة
۳۳۵	باب فضل للجمعة
۳۳۶	باب فضل للجمعة
۳۳۷	باب فضل للجمعة
۳۳۸	باب فضل للجمعة
۳۳۹	باب فضل للجمعة
۳۴۰	باب فضل للجمعة
۳۴۱	باب فضل للجمعة
۳۴۲	باب فضل للجمعة
۳۴۳	باب فضل للجمعة
۳۴۴	باب فضل للجمعة
۳۴۵	باب فضل للجمعة
۳۴۶	باب فضل للجمعة
۳۴۷	باب فضل للجمعة
۳۴۸	باب فضل للجمعة
۳۴۹	باب فضل للجمعة
۳۵۰	باب فضل للجمعة
۳۵۱	باب فضل للجمعة
۳۵۲	باب فضل للجمعة
۳۵۳	باب فضل للجمعة
۳۵۴	باب فضل للجمعة
۳۵۵	باب فضل للجمعة
۳۵۶	باب فضل للجمعة
۳۵۷	باب فضل للجمعة
۳۵۸	باب فضل للجمعة
۳۵۹	باب فضل للجمعة
۳۶۰	باب فضل للجمعة
۳۶۱	باب فضل للجمعة
۳۶۲	باب فضل للجمعة
۳۶۳	باب فضل للجمعة
۳۶۴	باب فضل للجمعة
۳۶۵	باب فضل للجمعة
۳۶۶	باب فضل للجمعة
۳۶۷	باب فضل للجمعة
۳۶۸	باب فضل للجمعة
۳۶۹	باب فضل للجمعة
۳۷۰	باب فضل للجمعة
۳۷۱	باب فضل للجمعة
۳۷۲	باب فضل للجمعة
۳۷۳	باب فضل للجمعة
۳۷۴	باب فضل للجمعة
۳۷۵	باب فضل للجمعة
۳۷۶	باب فضل للجمعة
۳۷۷	باب فضل للجمعة
۳۷۸	باب فضل للجمعة
۳۷۹	باب فضل للجمعة
۳۸۰	باب فضل للجمعة
۳۸۱	باب فضل للجمعة
۳۸۲	باب فضل للجمعة
۳۸۳	باب فضل للجمعة
۳۸۴	باب فضل للجمعة
۳۸۵	باب فضل للجمعة
۳۸۶	باب فضل للجمعة
۳۸۷	باب فضل للجمعة
۳۸۸	باب فضل للجمعة
۳۸۹	باب فضل للجمعة
۳۹۰	باب فضل للجمعة
۳۹۱	باب فضل للجمعة
۳۹۲	باب فضل للجمعة
۳۹۳	باب فضل للجمعة
۳۹۴	باب فضل للجمعة
۳۹۵	باب فضل للجمعة
۳۹۶	باب فضل للجمعة
۳۹۷	باب فضل للجمعة
۳۹۸	باب فضل للجمعة
۳۹۹	باب فضل للجمعة
۴۰۰	باب فضل للجمعة

صفحه	مضمت	صفحه	مضمت	صفحه	مضمت
۳۱۲	باب لا نضات يوم الجمعة والامام يجب ان يقرأ في الصلاة	۳۲۶	باب الصلوة الى الحرية يوم العید	۳۱۱	باب غسل الخاضع من زوجها وتوجيهه
۳۱۳	باب الساعة التي في يوم الجمعة	۳۲۷	باب جعل العزلة والحرية بين يدي الامام يوم العید	۳۱۲	باب فرة الرجل في حماره وهي حاض
۳۱۴	باب انما اذا ناس من الامام فصلوا الجمعة والامام في يوم الجمعة	۳۲۸	باب خروج النساء والمريض الى المصلی	۳۱۳	باب من سب الفاس حضا
۳۱۵	باب الصلوة بعد الجمعة وقيل ما	۳۲۹	باب خروج الصديان الى المصلی	۳۱۴	باب ما شرت الخاضع
۳۱۶	باب قول الله عز وجل اذا قضيت الصلوة فانشرها في الارض وابتغوا من فضل الله	۳۳۰	باب استقبال الامام للناس في خطبة العید	۳۱۵	باب ترك الخاضع يوم
۳۱۷	باب القائل بعد الجمعة	۳۳۱	باب موعدة الامام النساء يوم العید	۳۱۶	باب تحق الخاضع المتأسك كذا الا انظر بالبيت
۳۱۸	باب صلاة الخوف وقيل الله عز وجل واذا ظهر بكم في الارض فليس عليكم حرج من تخفيف الخوف	۳۳۲	باب اذا لم يكن له جليل	۳۱۷	باب الاستخاضة
۳۱۹	باب صلاة الخوف ركبا وانما واسماء	۳۳۳	باب اعتر للمريض	۳۱۸	باب غسل دم المصلی
۳۲۰	باب التكبیر في العیدين والصلوة عند الافاعي والحز	۳۳۴	باب النحر والذبح يوم النحر بالمصلی	۳۱۹	باب اعتكاف الاستخاضة
۳۲۱	باب ما جاء في العیدين والتجمل فيه	۳۳۵	باب كلهم الامام والناس خلفه العید والناس الامام في يوم	۳۲۰	باب هل ينضى المرأة في ثوب حاضت فيه
۳۲۲	باب الخطب والدرق يوم العید	۳۳۶	باب من خالفه الطريق اذا رجع يوم العید	۳۲۱	باب الطيب المرأة عند غسلها من الحيض
۳۲۳	باب الدعاء في العید	۳۳۷	باب ارجح ان يكون ذلك النساء في البيت	۳۲۲	باب ذلك المرأة في يومها اذا طهرت من الحيض الخ
۳۲۴	باب الاكل يوم الفطر قبل الفجر وج	۳۳۸	باب الصلوة قبل العید وبعدها	۳۲۳	باب امتشاط المرأة عند غسلها من الحيض
۳۲۵	باب الاكل يوم النحر	۳۳۹	باب ما جاء في الوتر	۳۲۴	باب نقض المرأة شعرها عند غسل الحيض
۳۲۶	باب الخروج الى المصلی بغير منبر	۳۴۰	باب انقطاع النية في الصلاة على الله عليه وسلم اهله بالوتر	۳۲۵	باب قول الله عز وجل من اجل خلقه
۳۲۷	باب التكبیر في العیدين والصلوة عند الافاعي والحز	۳۴۱	باب ما يعمل اخر صلوة وتر	۳۲۶	باب كيف تعمل الخاضع بالجمعة والجمعة
۳۲۸	باب الخطبة بعد العید	۳۴۲	باب الوتر على الدابة	۳۲۷	باب اقبال المصلی وادباره
۳۲۹	باب ما يكره من حمل المصلي في العید والحرم	۳۴۳	باب النور في السفر	۳۲۸	باب لا تقض الخاضع الصلوة
۳۳۰	باب التكبیر في العید	۳۴۴	باب القنوت قبل الركوع وبعده	۳۲۹	باب النور مع الخاضع وهي في ثيابها
۳۳۱	باب فضل العمل في ايام الشريعت	۳۴۵	باب استسقاء وخروج النية في الصلاة على الله عليه وسلم واستسقاء	۳۳۰	باب من اتخذ ثيابا للحيض سوى ثياب الطهر
۳۳۲	باب التكبیر يوم ما اذا غدا الى عرفه	۳۴۶	باب عام النية في الصلاة على الله عليه وسلم اجابوا من يستحق	۳۳۱	باب ما شهد الخاضع العیدين ودعوة
		۳۴۷	باب سأل الناس الامام الاستسقاء اذا انحطوا	۳۳۲	باب المسلمون ويعتزلن المصلی
		۳۴۸	باب تحويل الرداء في الاستسقاء	۳۳۳	باب اذا حاضت في شهر ثلاث حيض
		۳۴۹	باب الاستسقاء في المسجد الجامع	۳۳۴	باب ما يصدق النساء في الحيض الخ
				۳۳۵	باب الصلوة على النسل واستسقاء
				۳۳۶	باب اذا رأت المستخاضة الطهر
				۳۳۷	باب الاستسقاء على النسل واستسقاء
				۳۳۸	باب عرق الاستخاضة
				۳۳۹	باب المرأة تحيض بعد الافاضة
				۳۴۰	باب اذا رأت المستخاضة الطهر
				۳۴۱	باب الاستسقاء على النسل واستسقاء
				۳۴۲	باب عرق الاستخاضة
				۳۴۳	باب المرأة تحيض بعد الافاضة
				۳۴۴	باب اذا رأت المستخاضة الطهر
				۳۴۵	باب الاستسقاء على النسل واستسقاء
				۳۴۶	باب عرق الاستخاضة
				۳۴۷	باب المرأة تحيض بعد الافاضة
				۳۴۸	باب اذا رأت المستخاضة الطهر
				۳۴۹	باب الاستسقاء على النسل واستسقاء
				۳۵۰	باب عرق الاستخاضة

صفحه	مضمون
۳۴۷	کتاب التیمم
۳۴۸	باب اذا لم يجد ماء او لا استبرا یا
۳۴۹	باب التیمم فی الحضرة الذی بالماء
۳۵۰	تخاف ضوت الصلوة
۳۵۱	باب هل یتفتح فی یدیه بعد
۳۵۲	ما یضرب یوما الصعید للتیمم
۳۵۳	باب التیمم للوجه والکفین
۳۵۴	باب الصعید للطیب ونوع المسلم
۳۵۵	یکفیه من الساء
۳۵۶	باب اذا اخاف الجنب علی نفسه المرض
۳۵۷	او الموت او خاف العطش فرتیمم
۳۵۸	باب التیمم ضربا
۳۵۹	کتاب الصلوة
۳۶۰	باب کیف فرضت الصلوة فی الاسلام
۳۶۱	باب وجوب الصلوة فی الثیاب
۳۶۲	باب عقد الانهار علی العقی فی الصلوة

صفحه	مضمون
۳۴۸	باب الاستسقاء علی المنبر
۳۴۹	باب من کتب فی صلوة الجمعة لا استسقاء
۳۵۰	باب الدعاء اذا تقطعت السبل من اکثر المظر
۳۵۱	باب ما قبل ان ینبض علی الله علیه وسلم لم یجوز
۳۵۲	الدعاء فی الاستسقاء یوم الجمعة
۳۵۳	باب اذا استشفع المشرکون بالمسلمین غن الخط
۳۵۴	باب الدعاء اذا کثر المظر حوالینا ولا علینا
۳۵۵	باب الدعاء فی الاستسقاء وقتا شاما
۳۵۶	باب الحجر بالقرعة فی الاستسقاء
۳۵۷	باب کیف یعمل النبی صلی الله علیه وسلم ظهره للناس
۳۵۸	باب الاستسقاء فی المصلی
۳۵۹	باب استقبال القبلة فی الاستسقاء
۳۶۰	باب رفع الناس یدینهم مع الامام فی الاستسقاء
۳۶۱	باب ما یقال اذا مضت
۳۶۲	باب من تظفر فی المرحضة یتأدر علی حیثه
۳۶۳	باب اذا هبت الريح
۳۶۴	باب قول النبی صلی الله علیه وسلم نضرت بالصبا
۳۶۵	باب ما قبل فی الزکاة والاکایات
۳۶۶	باب قول الله عز وجل وعلیکم ذککم تذکرون
۳۶۷	باب لا بد من سجدة واحدة انظر الله عز وجل
۳۶۸	ابواب رکوع
۳۶۹	باب الصلوة فی کسوف الشمس
۳۷۰	باب الصدقة فی الکسوف
۳۷۱	باب النداء بالصلوة جماعة فی الکسوف
۳۷۲	باب خطبة الامام فی الکسوف
۳۷۳	باب هل یقال کسفت الشمس وخفضت
۳۷۴	باب قول النبی صلی الله علیه وسلم یخوف الله علیه کسوف
۳۷۵	باب لا تقرب من عذاب القبر فی الکسوف

صفحه	مضمون
۳۵۲	باب طول السجود فی الکسوف
۳۵۳	باب صلوة الکتب جماعة
۳۵۴	باب صلوة النساء مع الرجال فی الکسوف
۳۵۵	باب من احب لعناته فی کسوف الشمس
۳۵۶	باب صلوة الکسوف فی المسجد
۳۵۷	باب لا یتکسر الشریک احد ولا یجاءه
۳۵۸	باب الذکر فی الکسوف
۳۵۹	باب الدعاء فی الکسوف
۳۶۰	باب یقرأ فی خطبة الکسوف اما بعد
۳۶۱	باب الصلوة فی کسوف القمر
۳۶۲	باب الركعة الاولى فی کسوف القمر الثانية
۳۶۳	باب للحر بالقرعة فی الکسوف
۳۶۴	ابواب سجود القرآن
۳۶۵	باب ما جاء فی سجود القرآن وسننها
۳۶۶	باب سجدة فی سجدة
۳۶۷	باب سجدة من سجدة
۳۶۸	باب سجدة النجوم
۳۶۹	باب سجود المسلمین مع المشرکین والمشرک
۳۷۰	نجس لیس له وضوء
۳۷۱	باب من قرء السجدة ولم یسجد
۳۷۲	باب سجدة اذ السماء الشقة
۳۷۳	باب من سجد لسجود القاهر
۳۷۴	باب ان رجلا للناس اذا قرء الامام السجدة
۳۷۵	باب من رأى ان الله عز وجل لم یجب له سجود
۳۷۶	باب من قرء السجدة فی الصلوة تسجد بها
۳۷۷	باب من سجد یضی السجود مع الامام من الزحام
۳۷۸	ابواب تقصیر الصلوة
۳۷۹	باب ما جاء فی التقصیر وکم یقیمه یقص

صفحة	مضمون
٣٦٣	باب في صلاة الصلوة - من
٣٦٧	باب كراهة ما لا يشرع في الله عليه وسلم في حجة
٣٦٨	باب في كراهة تقصير الصلوة
٣٦٩	باب يقصر إذا خرج من موضعه
٣٧٠	باب في صلاة المغرب ثلثة في السفر
٣٧١	باب في صلاة التطوع على الزيادة حيثما توجهت
٣٧٢	باب في صلاة الجماعة على الأمانة
٣٧٣	باب في صلاة الجماعة على الأمانة
٣٧٤	باب في صلاة الجماعة على الأمانة
٣٧٥	باب في صلاة الجماعة على الأمانة
٣٧٦	باب في صلاة الجماعة على الأمانة
٣٧٧	باب في صلاة الجماعة على الأمانة
٣٧٨	باب في صلاة الجماعة على الأمانة
٣٧٩	باب في صلاة الجماعة على الأمانة
٣٨٠	باب في صلاة الجماعة على الأمانة
٣٨١	باب في صلاة الجماعة على الأمانة
٣٨٢	باب في صلاة الجماعة على الأمانة
٣٨٣	باب في صلاة الجماعة على الأمانة
٣٨٤	باب في صلاة الجماعة على الأمانة
٣٨٥	باب في صلاة الجماعة على الأمانة
٣٨٦	باب في صلاة الجماعة على الأمانة
٣٨٧	باب في صلاة الجماعة على الأمانة
٣٨٨	باب في صلاة الجماعة على الأمانة
٣٨٩	باب في صلاة الجماعة على الأمانة
٣٩٠	باب في صلاة الجماعة على الأمانة
٣٩١	باب في صلاة الجماعة على الأمانة
٣٩٢	باب في صلاة الجماعة على الأمانة
٣٩٣	باب في صلاة الجماعة على الأمانة
٣٩٤	باب في صلاة الجماعة على الأمانة
٣٩٥	باب في صلاة الجماعة على الأمانة
٣٩٦	باب في صلاة الجماعة على الأمانة
٣٩٧	باب في صلاة الجماعة على الأمانة
٣٩٨	باب في صلاة الجماعة على الأمانة
٣٩٩	باب في صلاة الجماعة على الأمانة
٤٠٠	باب في صلاة الجماعة على الأمانة

صفحة	موضوع
٢٨٩	باب من نام عند المسح
٢٩٠	باب من تسبّط في الصلاة ولم يقم حتى يصلي العشاء
٢٩١	باب طول القيام في صلاة الليل
٢٩٢	باب كيف كان صلاة الليل وحكمه
٢٩٣	باب قيام الليل عليه وسلم يصلي بالليل
٢٩٤	باب قيام الليل عليه وسلم بالليل
٢٩٥	باب كيف من قيام الليل في شهر رمضان
٢٩٦	باب عقد النية في صلاة الليل
٢٩٧	باب إذا كان المرء في صلاة الليل
٢٩٨	باب الدعاء في صلاة الليل
٢٩٩	باب من نام في صلاة الليل
٣٠٠	باب من نام في صلاة الليل
٣٠١	باب من نام في صلاة الليل
٣٠٢	باب من نام في صلاة الليل
٣٠٣	باب من نام في صلاة الليل
٣٠٤	باب من نام في صلاة الليل
٣٠٥	باب من نام في صلاة الليل
٣٠٦	باب من نام في صلاة الليل
٣٠٧	باب من نام في صلاة الليل
٣٠٨	باب من نام في صلاة الليل
٣٠٩	باب من نام في صلاة الليل
٣١٠	باب من نام في صلاة الليل
٣١١	باب من نام في صلاة الليل
٣١٢	باب من نام في صلاة الليل
٣١٣	باب من نام في صلاة الليل
٣١٤	باب من نام في صلاة الليل
٣١٥	باب من نام في صلاة الليل
٣١٦	باب من نام في صلاة الليل
٣١٧	باب من نام في صلاة الليل
٣١٨	باب من نام في صلاة الليل
٣١٩	باب من نام في صلاة الليل
٣٢٠	باب من نام في صلاة الليل
٣٢١	باب من نام في صلاة الليل
٣٢٢	باب من نام في صلاة الليل
٣٢٣	باب من نام في صلاة الليل
٣٢٤	باب من نام في صلاة الليل
٣٢٥	باب من نام في صلاة الليل
٣٢٦	باب من نام في صلاة الليل
٣٢٧	باب من نام في صلاة الليل
٣٢٨	باب من نام في صلاة الليل
٣٢٩	باب من نام في صلاة الليل
٣٣٠	باب من نام في صلاة الليل
٣٣١	باب من نام في صلاة الليل
٣٣٢	باب من نام في صلاة الليل
٣٣٣	باب من نام في صلاة الليل
٣٣٤	باب من نام في صلاة الليل
٣٣٥	باب من نام في صلاة الليل
٣٣٦	باب من نام في صلاة الليل
٣٣٧	باب من نام في صلاة الليل
٣٣٨	باب من نام في صلاة الليل
٣٣٩	باب من نام في صلاة الليل
٣٤٠	باب من نام في صلاة الليل

[illegible]

[illegible]

صفحه	مضمون
۴۲۱	باب الثیاب البیض للکفن
۴۲۲	باب الکفن فی قبری
۴۲۳	باب الحنوط للمیت
۴۲۴	باب کیف یکفن المحرم
۴۲۵	باب الکفن فی القبر الذی یکف او لا یکف
۴۲۶	باب الکفن بغیر تمیص
۴۲۷	باب الکفن بلا عمامة
۴۲۸	باب الکفن من جمیع المال
۴۲۹	باب اذ المرء یوحّد الاثر واحد
۴۳۰	باب اذ المرء یوحّد کففاً الا ما یؤمر به
۴۳۱	باب اذ المرء یوحّد کففاً الا ما یؤمر به
۴۳۲	باب من استغفر من الذنوب
۴۳۳	باب من استغفر من الذنوب
۴۳۴	باب من استغفر من الذنوب
۴۳۵	باب من استغفر من الذنوب
۴۳۶	باب من استغفر من الذنوب
۴۳۷	باب من استغفر من الذنوب
۴۳۸	باب من استغفر من الذنوب
۴۳۹	باب من استغفر من الذنوب
۴۴۰	باب من استغفر من الذنوب
۴۴۱	باب من استغفر من الذنوب
۴۴۲	باب من استغفر من الذنوب
۴۴۳	باب من استغفر من الذنوب
۴۴۴	باب من استغفر من الذنوب
۴۴۵	باب من استغفر من الذنوب
۴۴۶	باب من استغفر من الذنوب
۴۴۷	باب من استغفر من الذنوب
۴۴۸	باب من استغفر من الذنوب
۴۴۹	باب من استغفر من الذنوب
۴۵۰	باب من استغفر من الذنوب

صفحه	مضمون
۴۳۵	باب الصبر عند المصیبة
۴۳۶	باب قول النبی صلی الله علیه وسلم انکم لم یخرجوا
۴۳۷	باب الصبر عند المصیبة
۴۳۸	باب ما ینهی عن النکاح والمهر
۴۳۹	باب الصبر عند المصیبة
۴۴۰	باب ما ینهی عن النکاح والمهر
۴۴۱	باب الصبر عند المصیبة
۴۴۲	باب ما ینهی عن النکاح والمهر
۴۴۳	باب الصبر عند المصیبة
۴۴۴	باب ما ینهی عن النکاح والمهر
۴۴۵	باب الصبر عند المصیبة
۴۴۶	باب ما ینهی عن النکاح والمهر
۴۴۷	باب الصبر عند المصیبة
۴۴۸	باب ما ینهی عن النکاح والمهر
۴۴۹	باب الصبر عند المصیبة
۴۵۰	باب ما ینهی عن النکاح والمهر

صفحه	مضمون
۴۲۲	باب الاغتسال اذا سلم برکات المصیبة
۴۲۳	باب الاغتسال اذا سلم برکات المصیبة
۴۲۴	باب الاغتسال اذا سلم برکات المصیبة
۴۲۵	باب الاغتسال اذا سلم برکات المصیبة
۴۲۶	باب الاغتسال اذا سلم برکات المصیبة
۴۲۷	باب الاغتسال اذا سلم برکات المصیبة
۴۲۸	باب الاغتسال اذا سلم برکات المصیبة
۴۲۹	باب الاغتسال اذا سلم برکات المصیبة
۴۳۰	باب الاغتسال اذا سلم برکات المصیبة
۴۳۱	باب الاغتسال اذا سلم برکات المصیبة
۴۳۲	باب الاغتسال اذا سلم برکات المصیبة
۴۳۳	باب الاغتسال اذا سلم برکات المصیبة
۴۳۴	باب الاغتسال اذا سلم برکات المصیبة
۴۳۵	باب الاغتسال اذا سلم برکات المصیبة
۴۳۶	باب الاغتسال اذا سلم برکات المصیبة
۴۳۷	باب الاغتسال اذا سلم برکات المصیبة
۴۳۸	باب الاغتسال اذا سلم برکات المصیبة
۴۳۹	باب الاغتسال اذا سلم برکات المصیبة
۴۴۰	باب الاغتسال اذا سلم برکات المصیبة
۴۴۱	باب الاغتسال اذا سلم برکات المصیبة
۴۴۲	باب الاغتسال اذا سلم برکات المصیبة
۴۴۳	باب الاغتسال اذا سلم برکات المصیبة
۴۴۴	باب الاغتسال اذا سلم برکات المصیبة
۴۴۵	باب الاغتسال اذا سلم برکات المصیبة
۴۴۶	باب الاغتسال اذا سلم برکات المصیبة
۴۴۷	باب الاغتسال اذا سلم برکات المصیبة
۴۴۸	باب الاغتسال اذا سلم برکات المصیبة
۴۴۹	باب الاغتسال اذا سلم برکات المصیبة
۴۵۰	باب الاغتسال اذا سلم برکات المصیبة

صفحه	مضمون
۲۴۸	باب اذا صل الى ورائك فيه حافظ
۲۴۹	باب هل يجوز الرجل ان يترك عذر السجود لوجه
۲۵۰	باب هل يجوز ان يخرج من الصلاة شيئا من الاذان
۲۵۱	باب في سبيل الله
۲۵۲	باب في موافقة الصلوة
۲۵۳	باب في حديث ابي ذر الغفاري وفضلها
۲۵۴	باب في قول الله تعالى ادعوا اليه واقبلوه
۲۵۵	باب في قبول الصلوة وادعوا اليه من المشركون
۲۵۶	باب في سبيل الله على اقام الصلوة
۲۵۷	باب في الصلوة كفاية
۲۵۸	باب في فضل الصلوة لوقتها
۲۵۹	باب في الصلوة المبركة ان تقام اياها في كل وقت
۲۶۰	باب في تغيير الصلوة عن وقتها
۲۶۱	باب في الصلوة بناحية الجبل
۲۶۲	باب في الامراء بالظهور في شدّة الحر
۲۶۳	باب في الامراء بالظهور في السفر
۲۶۴	باب في وقت الظهر عند الزوال
۲۶۵	باب في تأخير الظهر الى العصر
۲۶۶	باب في وقت العصر

فهرست شیخ الاسلام

صفحه	مضمون
۲۴۸	باب بناء المسجد على القبر
۲۴۹	باب من يدخل قبر المراء
۲۵۰	باب في الصلوة على الشهيد
۲۵۱	باب دفن الرجلين او الثلثة في قبر واحد
۲۵۲	باب من لم يغسل الشهداء
۲۵۳	باب من يقدم في الحد
۲۵۴	باب الاذخر والحشيش في القبر
۲۵۵	باب هل يخرج الميت من القبر والحد لعله
۲۵۶	باب الحد والشقة في القبر
۲۵۷	باب اذا سلم الصبي مات هل يعطى عليه
۲۵۸	باب هل يعرض على الصبي الاسلام
۲۵۹	باب اذا قال المشرک عند الموت لا اله الا الله
۲۶۰	باب في حديث ابي ذر الغفاري وفضلها
۲۶۱	باب في قول الله تعالى ادعوا اليه واقبلوه
۲۶۲	باب في قبول الصلوة وادعوا اليه من المشركون
۲۶۳	باب في سبيل الله على اقام الصلوة
۲۶۴	باب في الصلوة كفاية
۲۶۵	باب في فضل الصلوة لوقتها
۲۶۶	باب في الصلوة المبركة ان تقام اياها في كل وقت
۲۶۷	باب في تغيير الصلوة عن وقتها
۲۶۸	باب في الصلوة بناحية الجبل
۲۶۹	باب في الامراء بالظهور في شدّة الحر
۲۷۰	باب في الامراء بالظهور في السفر
۲۷۱	باب في وقت الظهر عند الزوال
۲۷۲	باب في تأخير الظهر الى العصر
۲۷۳	باب في وقت العصر

قطعه تانج از تاج طبع نازک بیانی مولوی ابوالحسن محمد عبد الرحیم الشیرازی محمد ملتانی

آلای عاشق حسن بنانی	شید تیغ تیز خوش بیانی	کباب آتش حسن جهان سوز
شراب آتشین جامه دل فروز	بیا کبره غبار دل برون کن	غمم اندک کن و شادی افزون کن
که طبع دلکش شرح بخاری	کست طبع حنین را غمگساری	عروس دلر با هر رفت کرده
بچندین ناز شد بیرون ز پرده	رخ او بامه و خورشید مهر دوش	دو صد ناز و نازکت را هم آغوش
صفائی صفی رشک باغ رسولان	خط او خط کشد بر خط خوبان	بشره آنکه این تصحیح فرمود
فرشته گفتن او نیک بنمود	خطا بود و در نیاجه مجاست	فرشته را خطا کردن محاست
محشی داد معنی پروری داد	بیک شاهد هزاران لبری داد	حواشی تازگی بخشش دل و جان
دمیده سبزه بر طرب گلستان	حروفش خوش بیانش کفایم خوش	حروفش دلکش و معنیش دلکش

بود از بس که مرغوب دل و جان
همه مرغوب سالش شد نمایان

تقریظ دلپذیر مرغوب علمای باتوقیر از صحیح مقابل تصحیح کاپی و پروت این جامع فی نظم
برگزیده از لی عزیز دلی مولوی منشی محمد عابد علی حفظه الله عن ذنبه الخنی و الجلی

بسم الله الرحمن الرحيم و فصلی غفر له رسول الله محمد

احمد سید الجلیل البیاد و الصلوة علی رسول التمار و الله و محابله لانیالی یوم القرار اما بعد حیاتی که انفعول علوم بعد علم قرآن علم حدیث صحیح البیاد
همچنان صحیح کتب بعد کتاب الله الجلیل جامع صحیح ابی عبد الله محمد بن اسماعیل بخاری است که آن جامع احادیث صحیح و آثار شریفه مصطفی علی بصدر
الصلوة و التحیة ساینده عالیستون تقدست متع و ثنائی آن جامع اوصاف جمیده و وصف کتاب آن نانگزیده از توصیف بیان غیری از خورشید مغفوف بخاری
نزدی از حال آن یگانہ آفاق بتابریع اهل قاف بزرگی در سلک نظم کشیده برای فرحت نظیرین انبساط خاطر حاضرین بچ کرده پیشکش برسان و قاری

نظم محمد بن اسماعیل بخاری	تو گوئی شد علم او را بخاری	امیر المؤمنین شد در احادیث	چو فضل و الجلالش کرد یاری
صحیح جامعش از بر کتابی	اصح آمد پس فرقان باری	ترا بس طالب حدیث باید	که بر تحصیل آن هست نگاری
بخاری کرده است از حسن نیت	دعای غفرت در شان قاری	دعای بخاری ستجا است	گمان با تو درین دعوت چواری
شرح نافعه بسیار دارد	چو فتح الهامی وضوء الدارکاری	دگر یعنی و کرمانی است شترش	سیوطی قسطلانی خیر جاری
حدیثش جمله تعلیقات و مسند	چو با تکرار و شتاب بر شمار	عبد او شد بشتاد و دو و گنه	که بعد از نه هزار آنرا بسیاری
بزرگی در سده لفظ آورده در نظم	وفات و عمر میلاد بخاری	ولادت صدق و عمر او جمید است	بگیر از نور سال جان سپاری
دو میدی بوی خوش از خاک قبرش	چنان که ز ناله مشک ستاری	آهی تریش را رحمت تو	کند سیراب چون ابر بحاری
	بزرگ صیالحان داریم حسرت	ز جنتهای حق ایسده واری	

که بسبب علو شان و رفعت مکان علماء اکرام و فضلاء عظام شکر الله سید محمد قزاقی در قرن بیستم بمسوطه تعالیق مربوطه متوجع ایضاح مقاصد و نکات
مخلفان شدند و چون آن شرح بزبان تازی بود و مستفاده از ان جز فضلاء و دانشوران علماء و متبحران یکسان را میسر نبود و بر طالبان ارس فرس از احاطه
لفظ و معنی آن دشواری داشت بنابر آن علمای متاخرین بانفقاد حل معانی تقدیرین بزبان فرس را سندی و در پی ایضاح آن کوشیده شرح بشرح و بسط
فیض رسان خلایق گردیدند از آنها عمده الشرح شرح فارسی فی تفسیر القاری فی شرح صحیح البخاری است سایر طالبان که از پایگاه دانش
و علم قاص باشند از مطالب استفاده ازین کتاب الا ان القاب نفی کثیر بردارند از ایضاحات عالم نیل فاضل جلیل عظم فضلاء عصر شیخ الوقت و جید در جمل المذهب
قاضی حوالا ناظر الحق محدث دهلوی نور الله مرقد و کما یصفان مکتوبه و اخلاق پسندیده آن یگانہ زبان خارج از میان است چیزی از حال آن موصوف
عرض کرده بشود و شیخ نور الحق ولد ارشد محمد دوم الانامی شیخ عبد الحق محدث دهلوی است تلمیذ و مرید و مقبول الدبیر گوار و وارث کمالات محمود
و حنفی آن یگانہ روزگار بود چون صاحبقران شایمان ارایام شانزدگی بر جوهر استعداد عالی و اطلاع داشت وقت فتن جانب کن شیخ راقضای کبر آباد
تفویض فرمودتی قضای آن صرح جامع پر خشت بنی بر نهضت نازک نو عی که باید تقدیم رساند تصانیف فراوان اردو و چنانکه بدین شرح ترجمه مشکوٰه و مستدرک
کشاف و نیز ترجمه بخاری صلا فیض تمام داده نو ده سال عمر یافت در سنه ثلث و سبعین الف بحار رحمت آسود آرا مگاه دلی است که ذاتی کلام که لیکن کتاب است
عقلا صفت داشت از غش حانی یافته نمیشد که از مطالعش هر کس فیض شاد بود و بر جا بود که در نسخ کرده یافت هر قدر که میسر شد ناقص کمال مخفی مشایخ حجاز
آنرا نظر اشاعت علی محض انصاف و جاد بر حصول ثواب اخروی است و الا نه است رئیس ابن الکثیر ابن ابی شیبہ شافعی فی الکلام و آثار مصطفی علیه السلام محبوب
بارگاه که مقبول عظمت و دستگاه حامی دین تین مورث لوی سلاطین امریکه و الا شافعی شافعی زید عالم فاضل محدث فی نظیر جناب حسین لدوله وزیر الملک
نواب محمد علیخان صاحب مباحث و مباحث جناب لدوله وزیر الملک علی ریاست محمد آباد دعوت توکل دام الله اقباله که رحمت بر میان جان بستند و مستند
فایده تالاش کتاب کمال بصر خرد علمه شدند معنی تلاشی آن کتاب بنده شتیاق و ان اشتند و طلب آن از نه دلی افاضات نزل در تمام محمود بنده و ستان فخر
آنرا به سلطت قوت نری و شوکت سروری جوینده یا بنده دعای طالبان قبول ساخت محبت الدعوات پذیرد و در سنه ۱۲۹۶ هجری اذن کتاب نسخ چند کمال فخر

مجموع و فراهم گشتند از آنهار و قسم نسخ منسخ دیده شدند یکی آنکه شرح موصوفه که در عهد دولت مملوک مظهر شهاب الدین محمد صاحب قرائن فی شایع جهان بادشاه
غازی منسخ کرده هیچ خطبه فرموده بود و دیگری در عهد سلطنت مملوک مظهر نجم الدین محمد اورنگ زیب بهادر عالمگیر بادشاه غازی منسخ کرده در خطبه کتاب
نموده بود و صاحب کتاب آنکه بحال است شوکت اسلامی محبت و صفات محمدی و اخلاق عامه صطفوی چون این گوهری به از هیچ حق با عارف و ملت علیه بر خیزد
شبه جلوه گر و دیده حضور مدوح از فرط خلوص محمدی و علو همتی بهوش قوت حاتی و حق پرستی آماده و مستعد بصرف خزان عامه شده فرمودند که این در بری بهار
بجای سوی جهان بعون الله و قوت شایع کرده آنکه که تمامی عالم بر بنا و صغیر و کبیری علم و حکم استعداد از بهره این بخشش فیض یافت بشوند و فیض نام بر دارند شاید که حتی
بن علایب بکرت این گنج بی بهار حاتی بی دریغ و دریغی حاصل نماید این ثم این نظر آن حکم حکم بصاحب ازاده و الاجاه کیوان با نگاه نظر استصواب نافذ گردید که صاحب
والا قد محض فیض سانی عالم گوشت و نور الهی بهی و جوش قوت حاتی و حق پرستی نفاذ حکم فرایند بقرانی اجل از دعان العالیاء رفیع ایشان عالمی بدین فانی
اهل مولوی قاری حافظ صاحب ازاده محمد عبد الوهاب خان صاحب بهادر دام اقبال خلف رشید نواب صاحب رفیع و المناقب موصوفه
الانقلاب اندک که حکم عالی نایب انطباق آن کتاب نامی گری بنام الک مطبع علوی محمد علی بخش خان بنفقو زاده گشت که این کتاب لاجاب قبول طبع
بر شیخ و شایب آنچنان مرتب کرده بقا سب طبع آنکه که نزد هر سیکه شد محتاج دیگر کثرت روح مانده و علم علان عظیم مستعد بیای طریق هدایت گردد و هدایتش اینک
در هر صفی متن تیسیر القاری رجاء دهند و بهر جاشیه هر صفی اول و ثانی ترجمه الالباب حضرت شاه فی الله حضرت دهلوی رقم نمایند بدین سهای حال کنی ثبت سازند
و من بعد شرح فارسی حامل متن که از شیخ الاسلام نبیره حضرت مولانا شاه عبدالحق قدس سره است برابر با ختم سفر کاشته است این مجسمین کتاب علی و
از من در دست نموده مطبوع طبع کرده شود مگر چونکه شیخ الاسلام تمام است کامل یافته شد در بی جستجو و تلاش آن مامد و اینجامه تلاش است از این مامد شده
فوق الماده و در صورت نایب انگلی آن شرح فارسی سیوم که از ملا محمد حسن ملقب بجافظ در انشا وری است درج کرده است که از حاکم این مجسمه نایب
نگارنده عجب با جمل حق با اینی مجمع بیک سلسله شود و چنانچه امتثال الامره الشریع محمد علی بخش خان مفعول موصوفه ایراعظیم و هم فخر
بجانب کمالات التسابی و ستادی و مولای مصحح قدیم مطبع علوی مولانا سید نامولوی محمد معشوق قلی عمر فیضه الحنفی و لعلی انقاده الغامضه
علی مفعول فرمودند عجب با طبع چار بار و اول ناگهان الک مطبع علوی موصوفه بقشای ناگهان رگباری را بقاشدند اناسه و انالیه را چون گویان بر کتب
گردید ماده تاریخ رقم نمود قطعه تاریخ چو رفت روح علی بخش خان بیاض جهان به فلک طمینه فر باد طلق و ناله من بدوشت سال فاشش لوح قبر عابد
بدر و طمینه و محمد خامنه سن به غرض جناب موصوفه با وصف کثرت مشاغل مطبع از تصحیح کانی و بیرون بهترین جوشی سهای رجال از سلطان فی و تکرار
بر او و فی این ماله لا و تقریب التذیبه انتاج ذوی الالباب غیر جماع آن از اجاب یک گنجینه بطر زمر غوثی و این بخش سبب جمعی ساخته من طبع نموده آنکه
آرای شهود و قصود کردند و حق تالین و ترتیب این کتاب طرز زبیر را بصاحب ازاده و الا قد موصوفه الانقلاب اندک بهی فرمودند قاصد مداد او از انراختن
رب جمود و ستایش از زود و در جلد اول شیخ یاقوت تقسیم بخش منقسم شده بنام نامی آن یگانه اتفاق با تمام رسیده پیشکش ملازمان عالی گردید بدین
بنج جلد باقی انشاء الله مستعان باشد و جمیع الاوصاف و الانقلاب ام الله انما عتق ربکم لاری شهود و قصود نشوند امید که از انقلاب طبع
چهار پانزده طبع رو نموده باشند عیب پوشی را کار فرموده با معان نظر و فکر درست فرمایند و بر محمدیه و شفق آن برگزید خیمال فرموده در هر
حصول فانه به عای خیر یاد آرند رخ بر که بیان کار بادشوار نیست فقط ماده تاریخ از نتائج طبع عاصی ختم خراسان قطعه

مظهر نه کتابی گشت مطبوع	نه سیکه به جهان شرح بخاری	نه مانند شش تنیده گوش شخصی	نه مثلش آمده در چشم قاری
عیون و روح و تقوی از سطوح	روان بر صفی چون باز بهاری	بیاضش روکش گلزار رضوان	سوادش نافه مشک تباری
سعانی آنچنان چسبان بلفطش	که در بطن صدق جفت درازی	دو لایه ای او بر صفی قائم	چه بر تخت دکان عود قناری
صراط مستقیم سلیمان	نباشد بعد فرقان جز بخاری	بفکر سال طبعش بوده عابد	یکایک بافت از انفت شعاری
	بگفته به سر اسفل رقم کن	ببند عالمان سپهر قاری	

مطبعه علی خان اکبریا
در اسلام آباد محمد بخش لکھنوی طبع

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

انچه پیش از شروع دین کتابت است با بانهست چند چیز است
که در چند فصل گفته شود. **فصل اول** در بعضی از
مصطلحات این علم شریف. **خود** کثری باشد یعنی از
تجزیه مشکوه حدیث نزد جمیع محدثین ذکر قول و فعل و تقریر
وصفت رسول را گویند صلی الله علیه و سلم و تقریر آنست که
مثلاً شخصی در حضرت رسول صلی الله علیه و سلم کاری کرد آنچنان گفت
و آنحضرت در آن اطلاع شد باز در پشت و سکوت و زیر و بر و این و آن
قول دارد و سکوت در دل میان ارتضاع بیان است و **وصفت**
چون خلق و فعلی آنحضرت و اما **حال** چنانکه گویند شنیده ایم آن
سیدک را و بعد از آن صفت است بعضی این نیز با آنکارا صحابه
و تابعین باشد نیز حدیث گویند و **صحابی** کسی که ملاقات کرده
باشند غیر صلی الله علیه و سلم را رجال ایمان آنحضرت و در وقت
بر اسلام اگر چه در میان خود متفق نشده باشد بقول آن مرد پیشان
و تابعی کسیکه ملاقات شده صحابی نبینان و غیر خبر حدیث است
بعضی بعضی عام را ندانند آنحال باشد باجماع خویش حضرت رسالت
کرده باشد آن حدیث مرفوع خوانند چنانکه گویند گفت یا کرد
آنحضرت و این نسبت را رافع نامند و آنجا صحابی باشد آن را
موقوف خوانند و تابعین موقوفه و مشهوره و مستوفی از مردبین
و دوم است گاهی بر مرفوع بی اطلاع گویند چون ادعی ما فوره
و واسطه نقل ملازم رجال ما بین مذکورین و اطلاع حدیث را در حد
آن حق و تمام مضمین سند را و در بعضی مصدر یعنی ذکر شدن این
اگر چه بسته اند و بیج راوی از روایات قاطع گردان حدیث
متصل خوانند و قطع مقهور از اتصال و اگر ساقط شده یکی یا بیاید
آن را متعلق خوانند و مقهوره و اطلاع پس اگر ساقط از صحابی
سند نیست آن را متعلق خوانند و ساقط از تعلیق ساقطی یا
یابسته و گاهی تمام سند ساقط و درینجا گویند قال رسول الله
صلی الله علیه و سلم و اگر آن آخر سند است بعد از تابعین آن را
مرسل خوانند و این فعل از اسال چنانکه این کلام تابعی گوید

This is a highly decorative page from a manuscript, featuring a large, ornate calligraphic title in the center, surrounded by intricate floral and geometric borders. The title is written in a stylized, bold script, likely Arabic or Persian, and is framed by a wide, decorative border. Below the main title, there is a smaller line of text, also in calligraphy, which appears to be a subtitle or a dedication. The entire page is enclosed within a double-line border, with the inner border being more elaborate and featuring floral motifs.

بسم الله والحمد لله والصلاة والسلام على رسول الله وعلى آله وصحبه أجمعين دين الله اما بعد اين حفيظ كرامت ونيقته شرافت صحيح امام
المحدثين وقوة العلماء الراغبين اوج الناس اتقى الله ابى عبد الله محمد بن اسمعيل البخارى اعلى الله شأنه ورحم
احاديث صحيحه اثنا عشر مئة مصنفوى على مصدر با الصلوة والتحية با سائيد عاليه منون متقنه است ونبطوق اثر او تبنت القرآن
وشكلمه مع هدست كلام ربانى است و باتفاق نقاد اين علم شريف و مكره اين فن اصح الكتب بعد كتاب الله شش وعشرون كتاب
والا سقيقت آنست از بس علوشان و رفعت مكان و ترتيب خاص و اسلوب بيع و منانك كلام و دقت مرام كه در بيان طرز
وست ادراك اكثرى از دانشوران از دمان مطالب عاليه آن كونا بود و علمائى والا قدر شكر الله عليهم قرأ بعد قرن پشروى موطوع
متصدى الصلاح آن شده اند و با اين همه بسا البكار معانى و اعراض مقاصد آن در پرده عصمت مخفى مانده و چون همدين شرح
بزبان تاييست استفاده از ان جز بفضلاى دانشور و علما بتجربى سر بود و بر طالبان مدارس فرس او احاطه لفظ و معنى آن دشوار
دشت را هم حروف نور الحق الزكى البخارى نسباً و شاه جهان آبادى متوطن اعلى الله شأنه و صانه عما شانه را اشارت و الدليل
شيخ اجل كرم شيخ شيوخ المحدثين وقوة العلماء المحققين ابوالمجد عبد الحق بارك الله في اخلافه كما بارك في سلفه ايرين گونه
بود كه برين كتاب مستطاب مخرجه بزبان فارسى در رنگ مخرجه كه بر كتاب شكوة المصالح نوشته شده و غازه شهرت و قبول بر و
دار و كاف اهل اسلام از رياض آن بهره مندند تا تعليق نايد و بلكام الا و مرزفته با و قاتما توفيق مسامت نميكرد كه باقتفال اين
امر خطير و اشتغال باين مطالب على و مقصد سنى بر از دانش از دست آن يگان روزگار بعد از استخاره و باستداد اديت از روح مقدس
آن ولايت منقبت كم غرم در امتثال اين امر مطاع بر نسبت زنده و خلاصه اين چند شرح كرانى و فتح البارى و مفتى و سوطى و شرح ترجم
قسطلانى كه متداول علماء و روزگار است برگرفته و از اهلنا باقبول كلام كه اين شرح و از نما غايش نظر نموده بفارسى زبان حسب الامر
مطالب مقاصد و برون بوجه استيفا او اكرده به تفسير القمارى فى شرح صحيح البخارى مسمى ساخت تا بر سائر طالبان
كزان پايه كمال دانش قاصر باشند اخذ مطالب استفاده از اين كتاب الالاقاب آسان گردد و چون اين نو باوه گلبن كرامت چهره

[illegible]

[illegible]

کرمیوں و قتال الکریم
میدان علی اکبر مرتضیٰ
میرت و غنایا و آفریدی
کرمیوں و قتال الکریم
میدان علی اکبر مرتضیٰ
میرت و غنایا و آفریدی

[illegible]

بنام ایشانی از برای آنچه قصد کرده اند و بدان مروا تمامی ایشان اهل اولاد ایشانند حتی تا عالمی تمام شود ایشان بجای قبول که دماهی ازین امر
نگذشت بود که ادا الخلاق فرمان صادر شد بعزل والی و بانگه ویران دراز گوش داده نشاند و گرد و گرد و انداختند و انداختند که سزای
بد کرداری ایشانست و در زندان حبس کردند تا بمردم و حبس بردوان جمعی از اعیان که با وی خوف داشتند که او بود و در هر یک بملاهی گرفتار شدند
که ما و عجبیت خداوند گشتند بعد قوم اذ اسلوا بنظر اهل الرضا و لشکر الجود و ان ساروا و انقل است که چون بنمای از بخارا
بیرون رفت و این خبر بمیر قنبر رسید اهل سمرقند که توبی با و نوشتند و از وی استغاثه نمودند که بمیر قنبر آید بخاری بجانب سمرقند
توجه نمود و چون بقریه فرستاد رسید که نزد یک سمرقند است معلوم وی شد که امانی آن ملکه و ختلان دارند در برون اودان ملکه
آنجا توقف کرد تا بمیلند که امر بمیر قنبر قرار یا بدیشی از اهل خطه استلا و خلاق و ختلان ایشان و خوف و وقوع و رفتن ایشان که منجرب
گرد و طول و دل تنگ شده بعد از نماز تجد دست بدعا برداشت و گفت اللهم قد ضاقت علیّ الایام بما حیت فاقبضنی الیک
خداوند! تنگ دهر من زمین باین فراخی که در ایام برادر و اکش بسوی خود پس در همان آنجا خسته شد و وفات یافت و ولادت
بخاری در روز جمعه بعد از نماز عصر سیزدهم یا شانزدهم از زمانه شوال سنه اربع و تسعین مائت میلده بخارا و وفات وی شب شنبه غره شوال
سنه خمس و خمیس مائتین بوده و رحمه الله علیه و خطیب بود که بغدادی بسند خویش از عبد الواعظ اهری نقل میکند که گفت بمیر قنبر
عالمی بود و خواب دیدم که با جمعی از اصحاب ایستاده بودند و انتظار میکشیدند سلام که بمیر بر حضرت جواب سلام من باز داد گفت
یا رسول الله سبب تو قتل شد و این موضع چیست و بنظر خد بن آدمیل آمد از چند روز خبر فوت بنمای رسید چون بعضی نمودم و قوت
و فاش همان ساعت بود که من در آنجا دیدم بمیر قنبر علی الله علیه و سلم نقل است که چون میر از دفن گردید و یطیبا تر شد که قنبر
میر رسید و این کلامی که از انکسارت برت و او شهادت میکرد و مردم روم زیارت او می آمدند و انکسارت وی تبرک میبردند چند کلامی
بر تربت او میدادند پس مردم بخیره از عجب بر سر تربت او تربت اند و مردم خاک باول بخیره می ریختند و همان رایجی میگردیدند و کلامی
میدادند آن رایجی بود که هر جا که تو بگذری و بگذاری بی بدگل روییده همین اندر می روی جمال بمنشین درین اثر کرد
و اگر من جهان خاک که هستم که عیال کف کان بدء الوهی لا رسول الله صل الله علیه و سلم این باب در بیان است که چگونه
بود آغاز و جمعی بسوی بنیامه خدا صل الله علیه و سلم بفتح باسوحده و سکون ال مملکة بمکه و در آخر زمینی آغاز است و بدو با و شد
در آخر و بضم موحده و ال هر دو زمینی هنوز زیارت کرده اند و سوره حج از شاخ همان اول است و قول الله عز و جل و بیان فرموده
خدای توانا و بزرگشان انا و احینا الیک کما و احینا الی نوح و النبیین و از بعد ما اعلام کردیم بسوی تو بیان که اعلام کردیم
بسوی نوح که نخستین انبیای الوال اعزم است و بسوی انبیا که پس از وی بودند که بیان که شیخ اجل اکرم مؤلف این کتاب استقالات که حاج
سنان نبویه و ماوی آثار مصنفویه است علی مصدر با صلوة و سلام آغاز کرده با حدیثی که در وی و ابجد آن و از شره و حکم مقدمه
کتاب حدیث دارد و از این نشد با کلامی دیگر از خطبه بنیامه و در تقدیم کلام خود که کلام رسول خدا صل الله علیه و سلم چنانکه
دیگران کرده اند و چون طریق انقاد و شکر الله علیه است که بسیاری از ابواب اینچنانکه ترجمه با حدیث کرده بآیات متقنه که تا بمیلند
مقامه ما را یا بطی دارد و آن خون ساخته و عنوان این باب نیز آیت مذکوره آورده و در بعضی احادیث مذکوره درین
باب صورت و جمعی بسوی بنیامه خدا صل الله علیه و سلم و کیفیت وصول و ورود آن بیان یافته و هم آنگی سید بر آنکه جمعی
امر بسبب ستم که به انبیا و رسل بران اختصاص مینمایانند و نیز تقدیر کرد کتاب بعدیث الاعمال بالنیات که مفسر است با کلام
برج علی بی نیت حقانی و تقرب الی شایستگی قبول ندارد و ما معلوم کند صحت نبیث قصد خود را در جمیع این احادیث و نیز آگاه کند طالبان را

[illegible]

[illegible][illegible][illegible][illegible]

تجزیه و تحلیل و تفسیر از اهل نظر حساب وی و قطع کرد و در
بعضی محلی نیز از ایشان بوجوب عمل نیز در حصول اتمام
و اشد و چنین است متعین که درست نمی افتد درین زمینه
قرآن نژاد این سلف و دیگر وصیت مکنار یعنی وصیت
کنند و وی وقت سفر با وصیت خود به دادن کتاب است
خود شخصی همین را و پس کند بران نقل کرده شد
از بعضی سلف که آن اخبار است موصی را را در وقت
آن از موصی و در دادن آن بوجوب از اوقات است
و شبی است بقرض و مناد و کرد انیده آن اقرب
بقرین اعلام و نقلی کرده بن سلف علم عام را و وقت
را با آن وصل کرده تجویز فوراً به اراده نقل بطریق مجاز
وضع کرده و شبهه آن را بناد و در اعلام و در حقیقت
این وصیت بناد نبرد است و مناد و تجویز کرده
موجب تو قتل باشد و وصیت بدان زیاد است و آن بناد
بود و دیگر اعلام یعنی تعلیم که شیخ طایب از اقبال کتاب
روایت و سماع حسن است از اقبال و زیاده که مکتب پس
منع کرده قومی از شیخین و از اهل اصول روایت این
و تجویز کرده آن از بعضی اهل ظاهر و بسیاری از ایدیه
و نفی و اهل اصول زیرا که آن اخبار اجمالی است و آن
حاصل میشود بدون آن از چنانکه اگر آن اخبار به شیخ
چیزی را از حدیث وی و او را فراموش کند که آن روایت است
از اقبال پس تحقیق جایز است مطالب را روایت آن از
شیخ با آنکه شنبه از لفظ وی و از آن داده و او را در
روایت از خود است تخصیص آنچه مذکور کرده اند از آن را
اهل اصول حدیث را با تشریح و اکثر آن را بخود از شنیدن
شرح نموده است و باید دانست که امام ابوحنیفه در کمال
احتیاط و در زبده و در این است تفسیر منع کرده است و
رساله را که به بنده و منع کرده اجازت را اصطلاحاً و عمل کرده
نیز که اگر با کسی داشته باشد در رایحه سنت صلی بن است
چون کتاب درین اگر چه و نیست تو را لیکن اخبار
عناقی است مطاعاً همانند بیاد دعا و رفع نزاع و کشاکش
با بنده و در وقت است از جهت است که روایات ازین

[illegible]

[illegible]

ای ای که بقصد کرده اند و آید انانی که در کتاب
ای باب از آن است و در وقت مارکوس در آن بر قیاس
نموده فیه فلان عن البیعی علی السند علی الله و سلم بخوان
و گاه ذکر میکنند بی ای استاد و گاه ذکر میکنند بقرین
تعلیق و تمییز آن را از برای آنکه از راه احتیاج دارد
مرسله را ذکر نموده ساخته آن را اشارت کرده بسوی حدیث
بجست تا مکه معلوم است با آنکه سبق ذکر یافته و بسا که نزدیک
گذشته می باشد و واقع میشود و در بسیاری از ابواب بیان
حدیث کثیره و بعضی خبریک حدیث نبوده و در بعضی آتی
از کتاب مده و در بعضی چیزی بنا شده آیه و نه حدیث
و تحقیق آنکاره قومی که مولف بقصد کرده است این
را در غرضش آنست که بیان کند که ثابت نشده حدیث بطور
بی درین باب باین جهت واقع شده و بعضی از خطابی
کتاب بیو متنی بانی که ذکر کرده نشده در آن حدیث بی خبری
که مذکور شده و عنوان آن باب پس مشتمل گشته نعم آن
بر کسی که دیده است آنرا و تحقیق واضح کرده بسبب آن امام ابو
الولید باجمی ناگفته در کتاب خود را سما جلال بخاری
گفت خبر زادر را فقط ابو نعیم احمد بن محمد بن احمد بی
که گفت حدیث که در این الفاظ ابو نعیم بن ابراهیم بن احمد مستطی
گفت نوشته و نقل کرده فی کتاب غایب از اصل آن که بود نیز
صاحب بی خبری چون یوسف یوسف فری پس دیدم در آن خبر را
که تمام شده و نیز با که بیاض گذاشته از آن خبر ترجمه است
که ثابت کرده نشده بعد از آن چیزی بیاض احوال اند
که ترجمه ساخته نشده فوق آن پس اضافت کرده و بعضی
آن را بسوی بعضی گفت ابو الولید باجمی و در آن کتاب میکند
بر سمت این توان که رعایت ابی اسحاق مستطی و روایت
ابن محمد بن حنی و رعایت ابی العیثم کشمیری و روایت ابی زید
و روی مختلف از آن خبر را ناگفته اند ایشان
همه از یک اصل نیست آن که بحسب آنکه تخمین کرده
هر یکی از ایشان را آنچه بود در میان ما یا غایب یا که درین
از آنان موضع است پس اضافه آن را آن را بسوی آن
موضع و روشن میکنند آن را بافتن خود ترجمه یا اکثر از آن
که نیست در میان آنها چیزی گفت باجمی و در کدام این نور
و بیجا بجهت آنچه بیچ کشیده اند بن اهل شهر ما در سنن
صغیره که جاز باشد میان ترجمه و حدیثی که متصل است
و حکمت ایشان بدان آنست تا اول باب که جاز باشد
و از آنجا ترجمه تمام نموده است تا بیچ این بخود ندره میگفته
بود و باجمی میگفته بود ترجمه خود بسوی آن حاجی که
و شعرا میشود و بیچ میان ترجمه و حدیث خوان موضع
انقباض است پس ظاهر شد که بخاری با آن خود مذکور را
میکند از آن ترجمه است باب بر چند لغت است که گرفت
حدیثی که مناسب باب باشد آنچه بر وجهی بود و موافق
باشد شعرا و در آن میکند آن را و بعضی حدیث را و آنچه نام
مقام است و بعضی خبری که نزد وی اگر تفاوت درین
باب که حدیثی که موافق خبر آن است یا بعضی حدیثی که

3	
---	--

[illegible]

[illegible]

عکس از دست که در کفایت اجماع کرده اند ما را علم بر قول باین
صفت و بعضی از این صفت اند که در کتاب مذکور است
و در کتب ائمه و این در کتاب بسیار کم است
و جای که واقع شد حکم کرده و مصنف غلب آن مصنف
چندین قول در کتاب المکمل و دیگرین الی هر چه در
الایضاع الایضاع می کند و در بعضی و نقل کرده و نوی
نخستین و غیر ایشان را یا یا این و نویسنده
و بعضی گفته اند که در بخاری را بعد از این در مصنف
و بعضی در و دیگران در درج نمود پس بگویند که ترجمه
بعضی کلام خود را ترجمه بعضی دیگرین یا پس از دیگران
تفصیل معانی مترجم است اما و چون پیرایه نیز می کنند
از آن با ترجمه است و نوی نوی اگر چه در و نوی می باشد
چون می کنند و در اسناد آن نیست و انقطاع است که اگر
متوجه شد باین آن بوی دیگر باشد که آن اگر می گفته
است آن را و در می کنند و قوفات را از انشاوی صحابه
و تابعین و تفاسیر ایشان بسیاری از آیات را که بطریق
هتاس و قنوت و کلماتی کرده آن را از مذکور سالی
خلاصیست و بعضی و انانیت اما و است صحیح شده اند که ترجمه
و عنوانی ساخته شده برای آن و آنرا می تواند و اما و است
بمعنی که عنوان با اینها بیجا است که مذکور بعضی اند
انست کلام را در آن درین مقام و انست بیجا بعضی
و بعضی غالی است که انست غالی است **فصل ششم در بیان**
طریق و روایات این جامع و تفصیل آسانند خود در روایت
این کتاب مستطاب بولند بیچ شهر و اضبط روایات در جزوه
اول ابو عبد الله محمد بن یوسف بن مطهر بن بشیر فربری
است از وی آنکه گفت شنیدیم جمیع جاری را مولف وی
نموده از کس پس باقی تا می بینیم که در روایت کندان از وی
و درین شنیدیم که در عسقلانی گفته این نفی عام را باز
علم او است و اگر شبانی ما را بعد از وی ابو طلحه بن محمد
بن علی بن نوید بقاء و لون و وزن کیره و بزوی کرده
سنه صد و بیست و نه و قاضی حسین بن اسماعیل حامی
بیخدا در سنه صد و سی و یک بنویسند و نوی این
صحیح شنیده بود آن را که مجلسی بگوید که اگر چه بود آن
و اگر باینکه بخاری جدا و بود و سماع فربری صحیح را
و با یکبار در فربری و کس و قاضی عسقلانی و سنه صد و
سه است از حسان و دیگر در کار و کون در بار بود
نقد و درج است و نوی نوی نوی نوی و دیگر و در
سنه صد و بیست و یک از ابو محمد بن عثمان بن علی
خافه که در سنه و بیست و بود و حوا و کون و روایات
وی را از حوا بن جامع و امای که روایت کرده بود آن را
بطریق اجازه از مولف و دیگر حوا بن سنان نوی که در
خافه از حوا و در سنه و نو و از حوا بن فری و شنیدیم
خافه ابو علی بن سعد بن عثمان بن سعد بن سنان و خافه
ابو محمد بن عثمان بن عثمان بن عثمان بن عثمان بن عثمان
سعد بن عثمان بن عثمان بن عثمان بن عثمان بن عثمان

و درین نسبت بشهرت مغرب میان طرابلس سفارش
روایت الی علی بنوهی روایت کرده آن را سعید بن احمد
بن محمد صیرفی العیار و عبدالرحمن بن عبدالمطلبانی نیز
در روایات احمد بن حنبل بنی از طریق ابی نعیم و قابیسه آمده و در
سرخس هم بطریق ابی زهره وی آمده و نیز روایت کرده آن
را ابو الحسن عبدالرحمن بن محمد بن طغفرا و حموی و روایت
کشمینی بطریق ابی ذریره آمده و در روایت کرده آن ابوالفضل
محمد بن احمد رقی و کریمیت احمد و زبیه و روایت کشک
روایت کرده آن را زوی ابو العباس مغیر بن محمد مستطیع
کسب مشایخ الی زهره بن سبسطی و کشمینی و حموی و سبسطی
ابی نعیم و حنبل و ابی زهره و زبیه و سبسطی و قاسمی و در
ابوزید است و در فی عیال ابن سبویه و در ابوی زبیه
و غصی و کریمیت کشمینی و سبسطی و راشانی و شیخ ابن حجر
عسقلانی و شیخ قسطلانی و غیره کرده اند در بسیاری شرح
خوهری و روایت خود را بیان روایت مذکورین فقیهین که
خالی از تطویل و درج نیست و اتصال روایت خود با بیان
نموده و کارنی و وین نیز یک نوال منقطع اتصال کرده چون
اسانید بمنزله انسب کتاب گفته اند نظری بن حمی عباس
اقتدار اسلاف بیان اتصال سند خود نیز از منقاد و در
آن بر شیخ انوری و علم الدی سندهی شریف و سندهی
کلام سید المرسلین بعد السلف و قدومه الخلف غیر از
این خیره البشر محمد الایة النجادی عشاء المذنب فی الاثاق
القاریه القسط بالاتفاق بعد العالی و اما سندهی العالی
الدی بن ابی المظفر ابو محمد شیخ عبدالحق محمد باغالی
الحجانی و میرزا باقر الاحسان است و سندهی شریف
بزرگ درین دیار سنده و ستان معروف و مشهور است
و خود در رساله اجازات بطریق مختلف متعدد بعضی
من بعض فصل بیان فرموده شیخ هلال الدین سیوطی
و شیخ قسطلانی و در سندهی از ابوالفضل الشانند
حافظ شیخ احمد بن حجر عسقلانی بسنده و سندهی زبیه
اجازه صحیحین ایشان را از جناب رسالت بسنده
حاصل شده از طریق قدومه ارباب محو و مکن و قلم
صحاب صدق و فقیه شیخ عالم عارف با سندهی محمد
بن ولی الله شریفی که خفنی حرمه سندهی حرمه و اسوه کظم
شیخ شیخ بزرگست و اجازات خود حدیث و مکتوم رعیت
و سلاسل طریقت و مدت صحبت ایشان با شیخ سنده
سال است بخینار در مکتب که از ابانده شریف و عظمای
و شیوخ و کار ایشان اندک نیست از عیال برین فقیهین
و در آن که در سال مذکور مذکور و در تحقیق نوشته است
و در آخرین رساله اجازات آن عجمی آن علوم و کتب لاد
و احقاد و اصحابی اجاب خود داده روایت کشمینی
جمع کجایا زیست روایتان را بشیاطین و سندهی
در سنده خود نوشته و بنظر وصل و سابق گذشت
که جای زیست اجازات باین نحو بود و شامل میشود
معه هم که ازین مجلس پیدا شود پس باین طریق این

[illegible]

[illegible]

شیخ الاسلام
اقتصاد عینیت بر مجرد و لکن مقصود و ذکر الاله
و ایمان حاج الیه الحدیث و الاسلام است شرح در عام
خود با حال و تفصیل پیش از ذکر حدیث میل دور
از ذات و برع و اسلوب صحیح است و تأیید نظر
در حدیثی که در بیان این معنی موجب ذکر آن
گشته که در حدیثی بوده که بعضی آورده باشند که پیغمبر
محمد بن جوان امام ملک و امام احمد و عبد الله بن
و ابو ذر و عثمان بن عفان نیز از مقتضای کمال
بر لیسای خود و کمالی با همی بنویس که بگوید و نیز هر
چیز که در حدیثی مذکور است که در حدیثی
محمد بن عثمان بن عیسی است که تائید و نیز خود
نیز از اسرار اسمی که با ستم است که در حدیثی
نیز است که در حدیثی که در حدیثی که در حدیثی
چنین است که در حدیثی که در حدیثی که در حدیثی

[illegible][illegible][illegible]

در غرض بود بهر نیت بخیر
تعمیر و بخت کنند که اول
رحمی خود بود بهر نیت که
سپیدی بخت است از راهی
پیش از بعد از آن و رحمی
پیدا می آید بهر نیت که
شش از سر و حاد است نیت
که صلاح کرد که یکی بود
از پنج حسن نیت که
است از این یکی در نیت
که نامعلوم است خود
هر یک یکی از این و بعضی
که از این علم از این نیت
که این است که حسن
و یکی نیست و این نیت
که کسب و طلب این نیت
بهر نیت خود و نیت
در و در و نیت نیت
که این نیت نیت نیت
خود را به نیت اگر یکی
که این نیت نیت نیت
بعضی از نیت نیت نیت
که این نیت نیت نیت
آن را نیت نیت نیت

الجزء الأول تيسير القاري

بن سعد العامري
نقيب اعيان المسلمين
بدمشق

سید بن ابی العاص بن حمزة بن عبد
القعبنی المدنی

۲۵

مؤلفه من مؤلفات المصنفين في اللغة العربية

پیغام اسلام

کتاب الامان

باب باطنی از انجا که

موجوده است که شرط لازم است
نیست: آنکه نام و شماره باشد

وہو نہ وہاں سلطان لکھنؤ کے ہوتے

کتاب ایمان

٢٥

[illegible]

قصد ساسد بکلیه وقت هیچ رسد و هات است. قدر
 نه و بری دران صبح و مفتاح مشروط خواهد بود اما محکم بر
 اعتبار نسبت دران باشارت کریمه فقیه و اسعیا طیارا
 بجهت آنست که خاک طیارا بطبع نیست بلکه ملوث است
 این اعتبارا بطریقه و این بنویسند شعی بنی توان دریافت
 تیس آن از اعمال شرعی پیدا باشد تا از اعمال حسنه که
 در علم وجودش حسن مستقل شود و فی تعبیه و نیت
 حاصل نشود و مراد از اعمال معنی شامل افعال اقوال و فکر
 و نظر و افند و ترک است با جمله رجه از اعمال قلب و قالب
 متعلق قصد متبینه اند نه صدوق ازین محکم است و نیت
 در لغت بمعنی قصد و توجه و دل بسوی فعل آمده در شرح مخصوص
 است بقصد تقرب الی الله تعالی یعنی قصد عبدالتی و طلب
 رضای وی و تفسیر است ثواب این سر سه عبادات مثلا
 دیگر که در این نیت کار دل است معتبر در عبادات مثلا
 همین قصد قلبی است گفتن بزبان اغیار را نشاید مگر برای
 حسن موافقت بجهان و بیشتر طریق ذکر و توجه دل چنانکه خدا
 در نماز مستحکم شده و محمد ثانی که مارا را ایشان بر نیت نقل و
 صحت آن از پیغمبر و اصحاب تابعین است صلی الله علیه و آله و سلم
 و علیم همین گویند که چون تلفظ با الفاظ مضموم نیست از
 هیچ یکی از این حضرت و این کر که بجهت نیوست و ثبات در
 روایات مبنی لفظ کلی است و پس اعتبار از اسامی و
 مواظبت بران خلاف هر طریقه اشاع سنت است و باید
 داشت بخاری این حدیث را در بیعت جاز این کتاب
 آورده و این مقام و در ایمان و تکلم و تحقیق و توحید و
 ترک میل و فتنه و بعضی جا با الفاظ مضموم بعضی لفظا نه اعمال
 بالذکر و بعضی الاعمال بالذکر یعنی اعمال بالذکر و بعضی
 در تفسیر حدیث نیز بنویسند و مقصود است و تلفظ و نشاء
 مبنی بر افراد است و مکرر روایت این حدیث در صحاح
 همه جای یکی بن سید است و از آخر اسناد او خارج و در
 آمده خطای که از قدر ما را مشایخ است گفته اند اما خلاف
 سیان علماء این شان که در حدیث یافته نشدند که این
 اسناد و بعضی طرق دیگر که در هر مرتبه متابع و شاید باشد نیز
 آورده و در آخر اسناد و بسیاری از صحابه از پیغمبر این
 حدیث ذکر کرده و لیکن هیچ طریق صحیح کرده اجماع در حفاظ
 اگر چه یا بعد از چهار مرتبه آخر که از آن صحیح شده و لیکن
 نفس حدیث صحیح است، بالا جماع و تاریخی بدست بگذراده
 از آن رسیده تا آنکه روایت کرده اند از وی و لیست پنجاه
 کس که اکثر وی آمده اند و بعضی زیاده از صد کس
 و بعضی صد کس گفته اند که در آن زمان که این حدیث سواد
 مالک در وسطا و اما الکل امره و نیت و نیست بر مرد را
 نصیب از آن خود مگر آنچ نیت کرده ازین و شر و تقرب و
 تشبیهی فلفی و اطلاقی و تقدیر و خصوص و عموم و شلار
 قصدی بملکین و ترب خود اگر قصد تقرب بملکین کند یا اعتدال
 خصوصیت جهت بر صدق حقیق باید و اگر خصوص
 جهت فقیر باصل جمعی دارد از فرمان خان باید و اگر

[illegible]

کتاب الایمان

[illegible]

است. ۳۵
که اتفاقاً شربت روی نوی سوس
نیکو لیسید تصفیر نام حضرت
و منته در لیست شوی و یک
از روی او طلعه و بلا طلعه
است در اوقات کندگی کارای
مصلحان و ثابت ترین روی
قرنیه عمری و ابرو ابرو و خفا
از روی که چینی کی کلید
تولید و بعد از علم حاصل
ماوراء است از حسن نظر
عورت و خلق تعلیم و در آنچه

[illegible][illegible]

سرانی بود و توفیق الهی
بر آن بود که در وقتیکه
پس از فوت زان آن پسر
حاشا به الله ان یکتف
فیکتب عن الامیر المومنین
یعنی از پسر وزیران که
کردی نوشت که بخوانی را
الکتاب العبرانی و مورد ترقه
از شاه ناصر عالی و کاتب
و از اشیای که در علم
تجمل و قوتی در علم
الافجا که در کمال
آن حضرت داشت و دایمی
داران جهت است که در
عجمی که در کمال
باشی و در زمان
آورد و در زمان
آن از ارباب
طلبه بین
دانشمند
وی و عمر و
پیش از
بود در
بود و در

این حرف علامت حلیه درین الاسناد است
 و ناغظ کرده نشود و بی و بعضی روز بخیرت گویند
 انجمن خوانند و بعضی فریغ تا تو بخیرت و کجایی از اسناد
 اول ساقه شده قایمی سواد این حدیث را از هر
 پدر و پدری را میست کرده اول آنچه آورده در طریق دوم
 ذکر کردی و باینجمن عفت برای ربط با اول و اهدت
و حدیث این حدیث کثیر بوده و سکون
 شین هم در مرفعی حدیثی است و بیست و بیست و
 چهار قال اخیر از حدیث بن مبارک قال اخیر است
 یونس و صخر عن زهری درین طریق و دو کس از
 اندازهری که عیضا سدا قاتما روایت کرده در طریق
 اول یکس است قال اخیر عن عیضا بن عبد الله بن یحیی
 بن عبد الله بن عقیق بن سواد بن ابی است یحیی از قنهای
 سلیمه مدینه سنه دو و چهار پنجاه است یا نه عن
 ابن عباس قال کان رسول الله صلی الله علیه
 و آله و سلم اجود الناس لغت ابن عباس بود
 آن حضرت حتی نزد پدرش میزد و هر چه میخواست و کان اجود
 ما کنون در حدیث حسن بلفظ که حدیث بن ولید
 جواد ترین بود نمایان شد و تحقیق در حدیثان فایده
 ملاقات میکرد و او را جویش و کان بلفظ که در حدیث
 من حدیثان و بود که ملاقات میکرد و اولیه در حدیث
 شری از حدیثان فایده اسر سده القرآن پس دو روایت
 و بیست و یک از حدیثان قرآن را چنانکه عادت
 حفاظ است فخر رسول الله صلی الله علیه و آله
 و سلم اجود از حدیثان در ربع المسله ظاهر است
 کاین فایده ای عقب و فرغ حدیث ساقه است چنانچه
 در بعضی روایات صریح آمده فاذا اقیب به بیل کان
 اجود الناس یا یحیی پس بر آن حدیث جواد تر و جود
 تر و نیز تر است یعنی با او که با او هرگز نشده و فرغ
 شده است یا بشارت انتظار یعنی چنانکه با او هرگز
 بود از انبی اسرار یا ج بشارتین برست رحمت
 باعث ابر و بارانست که بوسی از راق و برکات حاصل
 میکرد و وجود شریف آنحضرت زیاده تر از انبیا مبدء خیرات
 و برکات و منبع فیض و جود است و اسرع است از
 یاد درین صفه تفصیل عادت ابن عباس اول او جود و جود
 آنحضرت را و مطلقا بر تمام مردم و انبیا جود و بی را در حدیث
 بر جود و بی سایر اوقات و اما ساقه جود و ملاقات
 جویش را بر تمامه حدیثان و درین اشارت است بلکه
 آدمی را در جمیع اوقات کسب سعادت و فایده خیرات
 باید که همیشه مخصوصه و اوقات شریفه مثل حدیثان
 وقت اجتماع صلواتی است که آثار قریب در حدیثان
 و ملاسته نحو قرآن از علوم شریعه اسناد **حدیث**
 انبا الیمان نفع تخانید حکم نفع مملو و کان بن نافع
 حصصی بهرانی سنه دو و بیست و بیست و یک یاد و

[illegible]

شیخ الاسلام

ابن مسعود ع

سيفيان الثوري
لوسف بن داود الملقب
بـ "الملك" ١٣٠٥

المجلس الأعلى للمعاشرة
التي هي الهيئة التي
تتولى إدارة الشؤون
الداخلية في الدولة

اسماء الرحمن

مغفلة بالذخيرة
تعلق بالذخيرة
بفتح الذاء
التي هي

ترجمة الآيات
بَابُ مَا كَانَ النَّبِيُّ
أَنَّهُ عَلَيْهِ سَلَّمَ يُخَوِّفُهُمْ

که برابر و مشرک است میان ما و شما و مختلف نیستند
 در وی میفرماید که عبادت شما که گویا در مصدر این
 آیه در قرآن نیست و همچنین ساقط است از روایت
 سهل دانی و در آنجا وجودی در بعضی نسخ محمول بنا بر تقدیر
 سطون است برادر محکم یعنی و اقوال اهل الکتاب
 و لا انشرك به شیئا و شرک اگر بنا بر این که عبادت چیزی را
 و لا تعبد بعضا بعضا ادا با من در آن است و بزرگ بعضی
 انا و او میان بعضی را بروردگار با سبلی خدا چنانچه
 را خدا می گفتند و گاهی سیر خدا می خوانند و همین عزیر را
 بن اهد و اطاعت اجبار میکردند و در وجه آنها اعدا
 مینمودند از تحلیل و حجر چنانچه که گفته اند اجبار هم
 هر چه با هم را با من در آن اند خدیجه و خان
 قولوا فقلوا لا شهادة انا و انا مسلمین پس اگر کردند
 ازین امر و نمی پس گوید شرک کرده و مسلمانان آنها که شرک
 یا شید بلیک یا مسلمانان نیز شما انجا عبارت کتاب شریف
 است و در تفسیر و ادب لغت و فضا است و جای از او
 بخدی که مقصود نیست فوق آن و این در نظر انصاف
 و در اندویش نموده است از جمیع هر و متفق پس
 از قولی است که شرح آن بعد از شد قال و یسفا
 گفت ابو یحییان را وی فلان قال ما قال و فرغ من
 قرة الکتاب پس هر گاه گفت بر قل آنچه گفت و نثار
 شد از خواندن نام شریف که گفت و عند الصنف
 ها و وصل و فارغ می ماند و فریاد فارغ شد که اصوات
 بسیار شد و بر قل غلغله فمست و بلند شد و آنرا
 و آخر چنانچه بر آورده شد از مجلس بر قل ففان کاهن
 حیدر آخر چنانچه گفت من را این خود را و تفسیر بر آورده
 شد که یعنی و غفلت نقد هر روز من علم ازین انی
 گشته است و گوید تحقیق بر شد که از پس انی که شایسته
 کرد آنحضرت علمی است و آنرا و سلمه و انوار در اصل
 هر وی بود از آنکه عبادت او آن که عبادت قریش
 است ترک کرده عبادت شعری که کوکی است و آنرا
 میکرد پس آنرا آنحضرت را جمیع مخالفت تشبه با من
 مرد داده به نبوت وی نسبت میکرد و نوعی گویند که
 نسبت بکار او را و ادبی آنحضرت است و اولی در
 رفتار و اولی و اولی و اولی و اولی و اولی و اولی
 عبدالمطلب با شما نسبت میکرد آنحضرت را از راه
 عبادت قصد تحقیق یعنی شمرانه یا آنکه عجز
 است و آن است بر ای اعلی ما بقه عبادت بی الاصف
 بدست که می رسد او را و شاه و میان او و شما را
 آنحضرت بی الاصف گویند که در وقتی لشکر معشیه بر و
 غالب آمده بر آن و شما را می کردند پس از آنکه و اولی
 زرد رنگ را که از آنجا و سیا می حبشیان در سفید می
 پیدا و یقوی نام بر سر و برین عیضه نیز را بر سر
 است نمازات و نمازات سه ظهر حتی داخل
 اند علی کلاسلا هر پس همیشه روز من یقین دانند
 که تحقیق آنحضرت سر انجام است که غائب شود و آنرا

[illegible]

[illegible]

بی مقصودی برده اشد و گاهی مکرر آن سلطان می آید
 باشد و بعد ازین می خشتن من هان و آلا مای پس
 نیست گفتند پس از این عصر قاضی الی شریف
 آلا الهود فلان یهتک لغیر متناهی و کسر با و فتح و قشده
 مهم و لون تاکید شد که گفتند در جواب فتنه می کنند کسی
 مگر بود پس در بر و خلق کینا زد البته ترا حال ایشان چه
 بود در بیت المقدس بسیاری در تحت تسلط سلطان
 روم با نصاری بود و در قعر درازانکای تمام و مولات آنها
 کرده و خود کسی از روم و سلطان مستقل نبود و کلام عرب
 که ازینا اگر چه بعضی تحت طاعت بادشاه روم اند چنانچه
 آن تختان لیکن ملک براسم بود اند و اکتب الی ملایین
 ملک فلیقتل امن فیه من الهود و بنویس بسوی
 شهرهای پادشاهی خود پس گویند کسی که در میان ایشان
 از قوم بود باشد ملایین جمع مدینه است بهر بعد الف جمع
 چنانچه در قرآن است و بدون جزو نیز آمده بود علی خانی
 گویند کسی که در باره روزن فعیله گفته از دین با مکان یعنی
 اقامت کرد و در آن بود و خوانده چون نهایی و کسی که سفله
 گفته اندین یعنی ملک بر نخوانده چون محالین فیدینا
 هم حلی امر بود پس در شانرا ملک ایشان به حال مشورت
 خود بود و آنرا هر قل بر حلی امر سلطه ملک خسان
 آورده شد بر قل بودی که فرستاده بود و او ملک خسان
 که اجله ملک یمن است که سکونت کند در شام و او خسان
 بلغ سجراتی است که فرو اندازند و آن مستقیما گویند
 عظیمی بر می است و سیوطی جزو که در دمان بخند عین
 خبر براسول الله در حلی که آگاهی پیدا اند و در آن خبر
 پیغمبر صلی الله علیه و الله و سلم این است حقین خبر
 را در دین خود نویسد که گفت آن مرد مرده است
 در میان امر دمی که دعوی نبوت کرده و مانع گشته اند
 او را جمعی از مردم و تصدیق کرده و گروه اند و نمی گفت
 دارند با وی جمعی دیگر و در میان هر دو گروه حروث شمال

[illegible][illegible]

هر کس قائل از ادعای هدایت
 فاضله است پس اگر با خبر بزرگ
 آنست مرد محفل صحبت بفرستد
 بزرگواران و کلمه گفتند سخن
 ها را و لا فی خبر کرده شده
 است این مرد را در از آن زمان
 است برای او طاعت بخود داده
 بود و هر کس خدمت او را دیده
 اند می دانند که محبتش
 بسیار بود و او را در روز
 بزرگواران و کلمه گفتند سخن
 ها را و لا فی خبر کرده شده
 است این مرد را در از آن زمان
 است برای او طاعت بخود داده
 بود و هر کس خدمت او را دیده
 اند می دانند که محبتش

19

شیخ الاسلام

[illegible]

بفرموده سلطان و دالی این که در راهل خان است
که تحقیق ظاهر شده تویی این است آن سلطان اهل
کفر و شر است از خود مفرس کرده او را فرار شد و این
بر تقدیر است که روایت ملک باشد فتح میر و کسر
دام چنانچه نسخه قالیسی است و مضبوط در آن اصول
و روایات بنویس و سکون است این نسخه مصحح
و حدیث بسیار سابق معلوم شود ثم متب هو
الی صاحب له برویه پس بر توشیت به نقل این
خبر السوی باری که او را بعد در رومیه است باری
نام شهری معروضت روم را و در ریاست آنها
است نام آن یار معناظر است و کان نظیره
فی الاحاطه و بعد آن یار اندوی در علم کلمات و ساد
در قالی جوی و رفت بر قل بسوی بعض کبک
و سکون میر شریعت و زاجه شام که دار السلطنت
بر قل بود و بزرگ تر از عشق در آن زمان قلده بوم
جس فی بقیه شتابه و کسر مملکت گذار شده بود جمیع
حتی انما کتاب من صاحبه یو افق سری هر
علی خروج البلی تا انکه آمد و افقی انظر ف آن
او که موافق بود باری بر قل یار خرج آن باری
علیه و اله و سلم و اله بنی و اله و بنی است
و قومو میشود این کلام که صفاط و بر قل در روز
بوزر از حدیق بنویس این کلام بر قل بسبب
غالب است و خیال آنکه اگر اسلام آورد ملک
از دست میر و از سعادت حسن عاقبت و بقر
و تفرار اسلام مجرم ماند بکار صاحب و فاخ
هر قل اعطاء الروم و فی دستگیره سکون سین
ملک کوشکی که کردی فاشها باشند برای خبر له
بجس پس دستن زادی بر قل هر که مان روم
در آمدن کوشکی که مر او را بود و شهر او را بولای
دخلفت پس را بعد از آنکه در آمدند در آن محل حکم کرد
در ستن و برای آن پس نیکو نه شدند تا مضبوط
و از گران بیک گفته شود بدینرو و جنگا میگویند
اطلم فقالا پس بر آماز میان خاص خود در آنها
جلوه گزید پس است و بعضی الروم هل سک
فی القلاد و القلاد و ان بکیت مملکت

نحوه ای که در میان بن سوادیه و کوه رسیده است
تو اصرار به وصله میبندی خوش الحان العاج
یس زید ندر و میان رسیدن خوان و خوشی بسوی
در آتش شمع داد آتش را هم مخصوصا بخوان کش آمد
و بدو دست بخت کمال حالک و فضالت با وجود ظلم

مردم و بیگانان را با آن تافته
از راه کفایت که بیچاره بخوابید
اند و طاقت ندارد و سستی اند
دور رسد که توانایان را فتنه
فخر و هم اجماعا بنی بر سر
از راه کفایت که بیچاره بخوابید
اند و طاقت ندارد و سستی اند
دور رسد که توانایان را فتنه
فخر و هم اجماعا بنی بر سر

گروهی بر رسول که از طرف شایع امور و مطلوب شده
 نقصان در برحققت فخر آنست و تفاوت امتیاز
 جهان که طبع از ذاتش سرگشته اند آن اخلافه ایمان
 احاد و مردم با ایمان بنیافرقی بین است که بعد پوشیده
 نیست چه جای ایما و لیما و لیکن آن وجهات خارج
 از ذات ایمان است چون شدت جهل و انکشاف
 زیاده اشراق الفار و در دل و فکر و ثبات آن و تهمله
 حصول بزم سبب تنویر بشماره و دود و احوال
 سرکشی و کثرت نظر و بشماره و روش اول و ثانی و آن
 پس خیال گردانید و این تفاوت را در نزد ایمان
 رجال آنکه چنین است پس معلوم شد که اختلاف عقول
 در زیادت و نقصان معنوی نیست بلکه بعضی در لفظ
 است بحکمت تمیز بر آن زیادت که انانیات و آنرا نفی
 بشود و راجع بنفس ایمان نیست بلکه با تصاف مؤمن
 و جهات خارج از ذات است و این کمال وقت نظر ایمان
 است پس اندک و نیز ظاهراست که از طرق زیاده
 و نقصان همچنانکه بسوی اعمال است بسوی تصدیق
 نیز هست بحسب سیاق ظهور و خفا آنکه بعضی شهادت
 وجدان خود درمی یابد که اوقات علم و وی در حق تعالی
 تصدیق اخلاص و تفاضل و ستفاد است بیرون
 بعد از آن و قول سلف استدلال که در بیان است
 و انما رکعت قال الله عز وجل فرغوا عما کفای
 و نیز که انما الذي انزل السمکة فی قلوب
 المؤمنین لیزدادوا ایمانا مع ايمانهم انما انزل
 که نازل کرده است صبر و ثبات و اطمینان در دلهای
 مسلمانان تا زیاده شود نماز و ایمان ایمان خود
 کیش ازین و ششده یقین بر یقین افزاینده ظهور
 و لغت برین صبر و ثبات یقین که خبر زیاده بودند
 آن نموده اذی را دوا داد و لازم و متعدی بر زیاده
 اند و نشان اصحاب کعب میفرماید و دواهم بعد
 بهر کسی که اصحاب کعب همانان اند که ایمان آورده اند
 بر هر دو کار خود زیاده کردیم با ایشان راه است
 یافتن که عبارت از ایمان است ثابت ماند بر هر چه
 بحق عقل عزوجل و یزید الله الذین اهتدوا
 دهری و میفرماید خدای تعالی پیروان را هدایت

ترجمه الاول
 ترجمه دانیال علیه السلام
 از خواجه کمالی
 در شهر کابل
 سن ۱۰۰۰

[illegible][illegible]

زالمشني قال حدثنا محمد بن عبد الله عن ابي اسحق عن ابي عبد الله عليه السلام انه كان اذا تكلم بكلمة اعادها اثنتي عشرة مرة
 بتحقيق بود عادت شريف آن حضرت صلعم وقتي كه تكلم ميكرد و در آغوش كلام بكلمه عقيداعاود ميكرد و ميگفت سبأ را بفرموده شود از روی
 صلي الله عليه وسلم و اذا اتي على قوم فسلم عليهم ثم شكاه روقي كه ميديد را ميگفتي پس سلام ميكرد و بر ایشان سلام ميكرد و سه بار
 گفته اند كه مر او ازین سلام و سلام ملاقات و تحیت است بلکه سلام استیذان است يعني وقتي كه ميخواست و رايد بخانه كسي سه بار سلام
 ميكرد و چنانكه در حديث ديكر آمده وقتي كه از دن داخل خواهي يا رشتنه بارگويدي اگر اذن بنايد برگرد و دو اين عمل هم خالي از عجز نيست از آنكه
 در استیذان اگر اول مرتبه اذن يابد در كار نسيست كه دوم بارگويدي اگر دوم بار يابد سيوم بارگويدي يعني گفته اند عادت شريف آن بود كه چون
 بر قومي ميبرد آمد او لا سلام استیذان ميكرد و ديگر سلام تحیت و ديگر سلام و اوع و اين نيز معروف نيست كه هر گاه بر قومي مي و آمد او لا
 سلام استیذان ميكرد و بتر آنكه گويند گاهي از ان سه و در سلام سه واقع شده است زآنكه عادت مستمر بود و حد ثنا مسند قال حدثنا
 ابو حمزة عن ابي بصير عن ابي بصير عن ابي عبد الله بن عمر قال تخلف رسول الله صلى الله عليه وسلم في نسف سائر الكوفة فبقيت ابن عمر و جده
 شيعه بن خذافه در سفر مي آمد كه اينها در اقصا الصلوة العصى پس در يافت آن حضرت ما را و تحقيق تاخير كرد
 ما را يعني آخر رسيد نماز يعني نماز عصر و سخن تنويع بخجلنا عني علي راجع است و حال آنكه ما و خود ميكرديم و نزد يك بود كه مسح ميكرديم
 پاهاي خود را يعني در تمام شستن پاهاي كوتاهي كه روي خداي با علم سه تنه پس ندا كرد و آواز بلند خود و بولاد عقاب من المنار
 هي تين او نشا و اوي ريشتهاي ناسته را از آتش و دوش مراد صاحب يا شنه است مجاز او تواند كه همان باشد يا شنه باشد و بار
 فرمود و يا شنه بار شك را و نسيست باب من برك علي ركنيه عند الامام او المحدثت كسي كه بنشيند بر دوازده نوزاد اما
 يا محدث حدثنا ابن ابي عمير قال اخبرنا شعيب عن الزهري قال اخبرني انس بن مالك ان رسول الله صلى الله عليه وسلم
 خرج فقام عبد الله بن حذافه فقال اني يا رسول الله فقال ابو جعفر انه فبري گفته خبر او را انس كه تحقيق يني خبر را برآمد پس
 استاد و عبد الله و گفت كه ميست پير من يا رسول الله فرمود و خدا فرست هم اكثر ان يقول سلوني پس بيا كرد و قول سلوني كه پرسيد
 هر چه خواهد فبرك عمر علي كتيبه فقال رضي الله عنه و يا رسول الله جينا و نحن نيتلنا فمكنك چون در يافت عمر كه كترت سوال مردم
 تا خوش آمد و با خود او را فرمود كه پرسيد هر چه خواهد فرست عمر در روز نوزدي خود پس از ملاحظه كرد است آنحضرت صلعم تجديد ايمان كرد و گفت
 راضي شدم بر خدا و او را و با سلام دين و بحججه بيمه پس خاموش شد آنحضرت و ساكن شد غضب و صلي الله عليه وسلم باب
 تعليم الرجل منته و اهله در بيان آموزش مردم و علم دين داده و اهل خانه را عطف عام بر خاص است و در حديث عين تكميله واه واقع
 شده است ظاهر اخبرني كه در ان تعليم ديگر اهل خانه باشد نيافته است بلكه بر قياس آمده گذار شده است حد ثنا محمد بن سنان
 قال اخبرنا المعاذي قال حدثنا صالح بن حبان قال قال عامر الشعبي حدثني ابو بصير عن ابي عبد الله عليه السلام انه قال قال رسول الله صلى الله عليه وسلم ثلثة ارجان
 فرمود يني خبر را سه جنبش نفرند كه در ايشان از و ثواب است پس عظيم رجحان اهل كتاب است يعني سه گروه اول اهل كتاب و دوم اهل كتاب
 كه ايمان آورده و پيغمبر خود را ايمان آورده و محمد صلي الله عليه وسلم و عبد الملوك اذا ادى حق الله و حق مولايه و غيره كه در ملك كسي
 وقتي كه او را در حق خدا را از اطاعات و عبادات و ادا كرد حق صاحبان خود از خدمتي كه بوي تعلق دارد و در چنانكه عتده اصة
 بطاء ها فاد بها فالحسن تاديبا و عالمها فاحسن تعليمها نوا اعتقها فتن و جهاد فله اجران و ديگر مردم كه است
 از عا و او هي كه در وطن ميكنند او را پس آداب خدات آموزش او را و نيكو كرد و او پياد او را و تعليم احكام دين كرد و نيكو كرد تعليم او را
 پيستر آنرا و او را وزن خود گرفت پس اين مراد و اجراست گفته اند كه اين و اوج بر عتق و تزويج است و دو عمل ديگر كه تا به

شیخ الاسلام **کتاب الایمان**
 ثابت ائمه و گفتند صلوات الله و نعم الوکیل و قول تعالی
 وما زادهم الا ایمانا و تسلیما و زیاده که مؤمنان را بدین احزاب کفار و کفر ایمان و تسلیت قابلیت زیاده در
 ایمان ازین آیات ظاهر است و اما اینکه ظاهر زیاده است
 قابل نقصان نیز می باشد و دلالت بر آن در حدیث و بعضی
 در این معنی در راه خدا از ایمان است ظاهر آنست که این
 از ایمان مؤمن است که اعتباس کرده او را از حدیث الایمان
 افضل از اعمالی که موجب آن است و بعضی فی الله و بما فی الله
 الی الاممین احب الله و بعضی مدو اعطی الله و منع
 مدفق است الایمان مقصود از آن استدلال است
 بر امکان زیاده و نقصان ایمان و موجب بعضی دیگر
 زیاده و مشی و چنان ایمان و کتب عمر بن عبد العزیز
 ابن مروان اموی بنیده غاصم بن عمر بن الخطاب است
 یعنی الله تعالی غنی است و خلیفه اش را است جمیع کرده
 از هر چیزی و فضل و نور علم و زهد و عدالت و شجاعت
 و بیستین سنه بعد و یک و این عبارت تعلیق است
 ذکر کرده آن را بصیغه خبریه محبت حکم بصحت و الی
 عدی بن عدی تابعی است عامل عمر بن عبد العزیز
 بود و خبره و موصول سنه یصبر و نیست آن لایمان
 قراین نوشت خبری عدی که تحقیق ایمان اعمال
 مفروند است و شلغم و عقاید و فیه و حدیده و مدما
 است که ایضا و زیاده کرد از آن مراد امور مجرد نیست
 و سنا و استقامت است فمن استقامتها استعمل
 الایمان پس کسی که حاصل نمود این چیز را تمام و کمال
 حاصل کرد ایمان را تمام و کمال و من کم استقامتها
 کم استعمل الایمان و کسی که تمام حاصل نکرد آن را
 تمام حاصل کرد ایمان را دلالت دارد بر قول مذکور که عمل
 کم الایمان است و ایمان قابل کمال و نقصان ذات
 عشق نماید لها کم حتی تعلی بها پس اگر زنده ایمان
 پس قریب است که بیان یکنم و تفصیل نمایم آن
 چیز را باری شما عمل کنید بدان لعل و ترک فان
 اصدت فان اعلی صحتکم یجیب و امری میرم پس
 عیستم بن برنشین شما شره نامت قال ابراهیم
 علیه السلام استعمال و یکی از قول الایمان
 پیغمبر علیه السلام که چون فرمود او را خدا تعالی در حق
 و سوال از او که کیفیت اجار بودی او را تو من آیا

موجوده زمین امان است
کلاه قیصر کمال شود
سی و صد اقلین کلاه
صلی علیه و آله و سلم
نعل رسول اندر است
تا بر عیسی شهادت
و قیام اسلام جامع شود
بن مسعود را زخمی
این مسعود گفت که
و کلام رسول است و قال
نگردد خدا از شما جدا
تحصیل کمال و توفیق یابد
نجات از اندر جان
آری که درین و توفیق
فقیهین با ساجی امان
اجلش بنا و نون ساجی
نظر بر این توفیق آید
سودان و دیوانی است
خزینة انصاری است
همچو بکمال در دست
میدان و دیوان و در
در زمان حضرت و کلاه
الشان و یکی از اسامی
انقال قال خدا

ایمان بیاورد و یقین نداشتی ایچا رمونی را که آنکس
دی سوال میکنی و جواب بجا نمیدهد که آرمی ایسان
آورده ام و یقین دارم و گفت و لیکن بطریق قلبی
و لیکن سوال کردم تا بیا لاه دول سن بجایه و از مریمه
علم یقین بجین الیقین رسید پس معلوم شد که طایفانان

دعا و محو شد که درین کوه دانه
چو شمشیر است که در کتب
معه و صیانت از منور شد و نام
استخوانها و فواید و در آنکه
یکبار کس واکل و منفعل شد
از دریا و همان درین کوه که
سید المرسلین و محمد اکرم است
الطی است معانی و احوال
فک و علم و روح این استخوان
در یکبار با این جانها شد و در
دانه و در کتب صحت و عوالم
حار و سرد و ده که در این نام
درین سخن انجامها است
نور و کوه و این غلاف و کوه
است صحت و فواید است
که با این کوه و در کتب
کاشه و صحت که در کتب
بر فواید که در کتب
چگونگی است و در کتب
احسان و در کتب
است و در کتب
این قول و این کتب
که در کتب آن کتب
خود و در کتب
آورد و در کتب

[illegible]

که روایت میکند و این حضرت را قصود ازین حدیث درج
بسماع بنی است از صحابی و قال عبید الله بن جریج
سامی است یسین جمله از بنی سام بن نوحی قریشی که
وفات یافته پیش از ولادت چهارمین پسر سال سنه کمینه
هشتاد و هفت هجری و او را عن عامر الشعبي عن

الحمد لله الذي جعل في كتابه
 ما لا يحصى من النعمان
 والحمد لله الذي جعل في كتابه
 ما لا يحصى من النعمان
 والحمد لله الذي جعل في كتابه
 ما لا يحصى من النعمان

الشيخ الاسلام
 رحمه الله تعالى
 في كتابه
 ما لا يحصى من النعمان
 والحمد لله الذي جعل في كتابه
 ما لا يحصى من النعمان
 والحمد لله الذي جعل في كتابه
 ما لا يحصى من النعمان

الشيخ الاسلام
 رحمه الله تعالى
 في كتابه
 ما لا يحصى من النعمان
 والحمد لله الذي جعل في كتابه
 ما لا يحصى من النعمان
 والحمد لله الذي جعل في كتابه
 ما لا يحصى من النعمان

الحمد لله الذي جعل في كتابه
 ما لا يحصى من النعمان
 والحمد لله الذي جعل في كتابه
 ما لا يحصى من النعمان
 والحمد لله الذي جعل في كتابه
 ما لا يحصى من النعمان

الشيخ الاسلام
 رحمه الله تعالى
 في كتابه
 ما لا يحصى من النعمان
 والحمد لله الذي جعل في كتابه
 ما لا يحصى من النعمان
 والحمد لله الذي جعل في كتابه
 ما لا يحصى من النعمان

الشيخ الاسلام
 رحمه الله تعالى
 في كتابه
 ما لا يحصى من النعمان
 والحمد لله الذي جعل في كتابه
 ما لا يحصى من النعمان
 والحمد لله الذي جعل في كتابه
 ما لا يحصى من النعمان

در میان کاینک بریده نشود دست
 دهنه ز شور زانکوه شعله
 پس آن عصاره نیا خاک آست
 سرا از آنجی سینه جو حرمی است
 گناه دست دور خورن بخت
 غلامی خود دلالت دارد که
 نبشی در قرن کوبیده است
 چنانکه در سیم کبریاست و
 اصحاب حق زلف شیدا
 قوسه الله کسود کبریا
 از آن جنون پس آید شد
 او را خدای تعالی و صفا
 صدف نهال انصاف است
 عطفی عنه وان شاء الله
 پس از خوش سوزی نه
 اگر خنده در گدازد و غوغا
 وار خور عتاب که در
 اقتضا فضل خا بر حال
 با خور به بر بخت که در
 بختین است نهی اهل
 سنت بجا و حق گوید
 و ارجاست عتاب صاحب
 بهر شکر که تو به حق
 خلق الله نیست و تو
 و در سیم کبریاست

سید الاسلام کتاب الایمان

[illegible]

صاحب من ذلك شيئا وكميكم برسانين فخذوا
 جيزا لا غير شرک ان کلمه ان اسماء
 ان بشرک به مستثنی است فوجب به
 الدنيا فهو كفارة له پس عتاب کرده شود بر من

[illegible]

فلیکن فی ہر مقال لکنا لکیمات الحدیث وقول وی
شمال جنبہ من فرمل تیل معقول جسم است
برای انیم معانی مقصودہ در حقش کہ مراد حقیقت باشد
کہ نزد او اندر سببانه قهر عمل و سبب تیل لادر کمال
و نقصان سرور و نورانی باشد کہ کیفیت آن نیز در
بجایان نامد ما کجا ثابت شدہ از امور خارجہ بشرع
بطل نیست عقل را در آن وجه لازم عقل کہ کی از عقلی
است و درسی از امور معنوعہ و در کائنات علم
حیران و در پانصد است و اعلا بغور کند امر میرسد
در سبب خالق قیہ بر مقرر کردہ و باخبار رسول معلوم
شدہ بوی سایہ باید بر سبب آن نیست کہ خبر
غیب بر حق و محض و حق از خدا آورده و بدان خبر را
اعتقاد باید کرد و باید کرد و در دل باید ادوی سبب
راہ تاویل و مرکب و در حق بر نظر شاعر دای و
مقتضی باشد کہ اگر تاویل کند اصل از معلول و این کہ
نصوص کتاب و سنت بوی ماضی است بر سبب
الکاء البتہ بطریق قاعدہ شرعیہ تاویل باید کرد و چنانچہ
منها قد اسدود ایس بر آورده میشوند از در حق
بجایان سایہ شدہ اند مانند گشت فلیقون فی
الکاء الحی انقص البس انداختہ میشوند در بوی
باران و الحیوۃ یا در نہ حیات کہ بہ کہ در آن دافتہ
زندہ گردد شک مالک فیہ شکم گردد مالک
درین لفظ معنی در دافیت وی از شیخ خود و درین
بجی کہ کدام کی ازین دو لفظ گفتہ فلیقون کجا نسبت
الحیوۃ کما فی الخمر گماہ تراست جمیع بوی جب چون
قیہ و قرب و حق کہ نام عمدہ باشد اشارہ بر خمر خود کہ
رو و میر و بر طرف سیل قال الکوانی و در مشارق گفتہ
جد کہ بر اسم جامع است و مخمر بارها کہ چون باد
و زرد پانکہ در رو چون باران ببارد و در مشکب
در وزب و در آبر و گوید بر حقست کہ در حق فاشان
خود و بہ جوهری کہ گفتہ گمای رشتی کہ از وی قوت نشو
حاجب السیل بسبب و بند چنانکہ میر و پدہ در
رو سیل آب زود و شتاب الدنوا کما یجیر صفراء

تو بری ابد ز در یک چشمه
یعنی روانه هستی نظر
چنان که در جزیره اشعار
باغی تو را زکی و شادمانه
قال صلت بخاری پریشان
تعلیق قال وهیب
بعد تصدیق البکر بن خالد
بن ابی ابراهیم بن سید
بکر بن شمس بن زید
ثانیاً شاعر البکر بن خالد
خود در درویشی مالک است
که بر خوار و درویشی کند
حداً کم و الحوی
گفت وهیب حدیث بکر
ما هو و نظریات بکر
تو در میان و نظریات
مالک مره قال خود اثر
حدیث و گفت وهیب ان
نظریات را می چرخد و حال
مراد حدیث حدیث
حدیث حدیث الله بن سید
بن محمد بن بن خورشیدی
علی بن عثمان بن عثمان
رضی الله عنه قال حدیث

[illegible][illegible]

من تقنين
اسماء بن محمد بن ابي بكر التميمي
في تاريخه في سنة ١٢٠٥ هـ

[illegible]

آن زمان که شیفته کسان سابق و در حدیث اربع الايمان
مضمون بود و میخواستند که هر روز برای مریدان مقام کفایت
عیا را وقت تغذیه و آنکسای است که عارض میشود و از
قرص کای که عیب کرده شود و همان و در شرح غرض نیست

[illegible]

الرشادى واليه
توجهوا في احواله
اقام الشرح فيه
فانه ما زال فيه
فاخبر بها الختام
وانما هو الحرف
فيكون شغور

[illegible]

شیخ الاسلام **اکتساب الایمان**
 ان الدین عند الله اکمله بحسب مرتبته که در مرتبه
 نزد خدا اسلام است و به قول ائمه و درین مرتبه
 الاسلام و به بیان بعضی گفته کسی که طلب کند
 سعای اسلام از این راه هرگز قبولی که در دنیا و دوزخ
 دارد و در روایه اسلام حقیقی است که بعد از ایمان است
 چه اگر ایمان غیر حقیقی باشد از راهی که در حق نباشد
 بمضموم آیه اولی و مقید باشد باینکه ایمان نباشد و
 آن خلاف اجماع است و همین اتحاد مقصور بر مؤمن
 است که با استدلالی که کرده **صلی الله علیه و آله**
 قال اخذنا الله عیب عن الزهراء قال لا یخفى
 عا کرمین سعد بن ابی وقاص بنان مشهوره
 سنه یکصد و سه یا چهار زبان و نیز عن سعد
 رضی الله عنه یعنی این از و قاص قرشی زبیری
 که یک از عشره مبشره و صاحب شوری و مهاجرین
 اولین و مهاجرین تمام و مشایخ دست خداوندی
 بیشتر مذکور گردان رسول الله صلی الله علیه و آله

[illegible]

ثلث شح است ثلث اجار باب الوضوء صرح مرق در بیان آنکه وضو یکبار شستن اعضا آن در حد ثلث است یعنی در حد
 قال اخبرنا سفيان عن زكريا بن اسلم عن عطاء عن عيسى بن عمار عن ابن عباس قال قال رسول الله صلى الله عليه وسلم من
 غسلت ابني عيسى كوضوكم وبعثني اليكم ليعلم اني قد فعلت ما اوصيت قالوا نعم قالوا نعم قالوا نعم
 محمد قال اخبرنا نافع بن سليمان عن عبد الله بن ابي بكر بن محمد بن عمرو بن حزم عن عطاء بن قيس عن عبد الله بن زيد
 النبي صلى الله عليه وسلم قال قال رسول الله صلى الله عليه وسلم من غسلت ابني عيسى كوضوكم وبعثني اليكم ليعلم اني قد فعلت ما اوصيت
 وضوكم وبعثني اليكم ليعلم اني قد فعلت ما اوصيت قالوا نعم قالوا نعم قالوا نعم قالوا نعم قالوا نعم قالوا نعم قالوا نعم
 صرح عثمان اخبرنا ابنه عثمان بن عفان دعا بائنا ع تحقيق حران مولى عثمان بن عفان را راضی آمد که طلعی از باب
 فخرج على كفيه ثلث مرثات فغسلهما پس نیت آب را بر سر دو کف دست سبب پیش دست هر دو کف از او از کف دست است چنان
 در روایت دیگر است درین حدیث نایت غسل بیان کرده اند داخل نمیدانند که باغی است راست را و طرف آب بر سر گرفت
 از آن آب و درین کرد و نه غسل پس گردانید و روان و استنشاق و درین کرد و درین روایت هم سه بار گفت و درین
 و اگر آمد ثلث ثلث ثلث غسل وجه ثلث است رومی خود را سه بار ویدیه الی الله تعالی ثلث غسل هر اس و شست هر دو دست
 را تا آنچه بر دست سه بار است پس سرخ کرد پس خراجه را چنانکه گفت چنانکه در اعضا دیگر آنکه معلوم میشود که یکبار مسح کرد و چنانکه
 مذکور بود و مالک و احمد است رضی الله عنهما ثم غسل رجله ثلث مراراً الی الکعبین ریمه شست هر دو پای راست
 و کعب بر پای چپ قال قال رسول الله صلى الله عليه وسلم من توضأ على وضوءی هذا انك تفت عثمان ورموه وبعثني
 کسی که وضو کند با نیت و صورت وضوی من ثم صلی رکعتین لا یجدت فیهما الذنوبه پست بگذارد و دو رکعتی که حدیث کنند در آن
 نفس خود را در دو خاطر و نوبی و وسواس و شیطان است تفکر و تدبیر و معانی قرآن و ترس آخرت انبی ازین ثواب نخواهد بود بلکه
 خواهد که تعلق بخازن دارد اگر عارض شود نیت و توجه بآن نماید داخل حدیث نفس نخواهد بود و باینکه اگر چه نماید که اصل آن را در سوارا
 و راحت باطن او گذرانی نباشد یقیناً که جزای آن بر او اکل خواهد یافت عذر له ما تقدم من ذنبه آمرئیه شود و مراد از آن پیش ازین
 کرده از گناهان و در بعضی روایات تا آخر واقع شده گویند او آنست که بعضی از آن گناهی از وی واقع نشود و چنانچه از صاحب اینحال
 که محفوظ باشد از معاصی و عن ابراهیم قال قال صلح بن کثیر قال حدثنا ابن شهاب یعنی ابراهیم بن سعد گفت که صلح بن کثیر
 نیز از ابن شهاب که چنین روایت کرد و لکن عروه یحدث عن جریر قال قال رسول الله صلى الله عليه وسلم من اغتسل
 لیکن حدیث نمیکند از عمر بن کاه وضو کرد عثمان گفت بر این حدیث که شمار احدی از انبوی آیت و آن حدیثی که در شمار ابی هریر
 نمی بود و بر حدیثی از ملاحظ آنکه وضو شود و از اعمال با نیت سمعت النبی صلی الله علیه و آله یقول لا یقضاء رجل فیحس
 وضوءه و یصلي الصلوة الا غفر له ما بينه وبين الصلوة حتى یسیر مع یتجدد انک میفرمود وضو نمیکند مردی پس نمیکند
 وضوی خود را بر عایت جمیع آداب و سنن وضو نمیکند از نماز فرض مگر آنکه آمرئیه شود و مراد از آن گناهی که میفرمود و گناهان
 تا غایتی که فارغ میشود از نماز دیگر قال عروه الایة الذین یکتمون ما انزلنا کتبه عن ربهم نزلنا آیتناست که وعید در کتاب علم واقع شد
 باب الاستئذان فی الوضوء و بیان بینی افشاندن در وضو ذکره عثمان بن عبد الله بن زید بن عباس عن النبی صلی الله علیه و آله
 علیه و آله و سلم و ذکر کرده است ابن عمر را عثمان بن عفان و عبد الله بن زید و ابن عباس از پیغمبر خدا صلوات الله علیه و آله و سلم
 عثمان بن عفان و ابن عباس و ابن عمر را عثمان بن عفان و عبد الله بن زید و ابن عباس از پیغمبر خدا صلوات الله علیه و آله و سلم

[illegible]

من تقضاء فليست تستتر من استخفاف علي شي گفت ابوهريره كه آنحضرت فرمود کسی كه وضو نكند پس گوید عین بیفشاند کسی كه وضو نكند گيرد
برای استخفاف علی یا سترگ و باب استخفاف و تراشك استخفاف در حال كه طاق است حمله تنه عبد الله بن يوسف قال اخيرا
مالك عن ابان بن ناذك عن ابي بصير عن ابي هريره ان رسول الله صلى الله عليه وسلم قال اذا توضأ احدكم فليجعل
في نفيه ماء اثم لينتشره من استخفاف فليوتر واذا استيقظ احدكم من نومه فليغسل وجهه فرموا ان حضرت وقتي كه وضو كن
كنی از شام پس گوید و در مین خود آب را پیغوشانند کسی كه وضو نكند استخفاف و پس بگوید وضو كن تا پنج یا هفت و وقتی كه بیدار شود و كی از
شما خواب پس گوید وضو كن خود را امرای ناب است چنان امر تعبد است فرق و در شكال و متیقن نیست و بصورت پوسته آن حضرت
صلی الله علیه و سلم در حال بیداری هم تا هر دو دست خود را نمی شست و ظرف وضو دست نمی انداخت صلی الله علیه و سلم پس بعد از
خواب بطریق اولی استخفافی از ظاهر حدیث معلوم می شود قبل از بیدار شدن وضوء پیش از آنكه در آورده دست و آب وضو
فان احدكم اذا اراد ان لا يذبح بحلین بآبنت يده تحقيق كنی از شاذ و كی خواب كرو و غلبه كجا شب كرده است دست او بجای بخمس
رسیده است یا آب غسل الحلیین و لا یستعمل علی الفخذین و در بیان شستن هر دوای مسح نكردن بر قدین اگر برهنه باشد
حدیث ما علی قال حدثنا ابن عمر انه عن ابي بصير عن ابي هريره عن ابي عبد الله بن عمر قال قال النبي صلى الله
عليه وسلم انما عني من تقضاء كما كنت ابن عمر و ابي بصير عن ابي هريره ان رسول الله صلى الله عليه وسلم قال اذا توضأ احدكم فليجعل
نقل ما و مسح علی ارجلها تحقيق نزديك رسيد وقت نماز خمس شسترا یا مان كه وضو ميكرد و در شتاب بودی كه مسح ميكرد و بر پا
خو می نیت تمام نمی شستم فنادی با علی صی تو بعل لا عقاب من النار در تین او شست پس نكرد و آواز بلند دادی در آستانه
از نشر یا ابل ایشانرا از تفصیل كرده اند و در شستن آنرا و بار فرموده است با شاك را در دست دین و منی رواست بر شفعه كه گویند واجب همین
مسح است و غسل طهرین بر دست است از آنكه اگر مسح واجب بودی بر آن و بعد از شستن وضو نفرمودی اگر گوی ظاهر بر روایت مسلم نیست كه آنرا
آنحضرت برین چانه از آن بود كه تمام باید باشد بود نه نقل كرده كه یا شستنهای ایشان سفید بود و نه رسیده بود آب كی بر این حدیث نشین
فانما یكسره كاه بر شستن باره از یاد غیر فرود آید اصلا شستند بطریق اولی خود بود و شستن بر شستن قدم مسح سینه یا شستن اصلا
نكند و حق درین مسأله آنرا نیست محض است و در پیش غسل كه بعد از آن رسیده می بیند آب بآب مضمضه و الا وضوء كرا این آب
روان قال ابن عباس عن عبد الله بن زيد عن النبي صلى الله عليه وسلم انما شست مضمضه بن عباس و عبد الله بن زيد و حال
كه ناقص انداز پیغوش خود حل ثنا ابوالیمان قال اخبرنا عبد الله بن زيد عن ابي هريره قال اخبرني قال اخبرني عن حماد بن عمار
بن عوفان انه رأى عثمان رضي الله عنه دعا بوضوء فاضغ على يديه من الماء فغسلهما لثت من استحسان و عثمان
لا كطلب يد آب و منو را پس تركش بر دو دست خود از ظرف آب پس شست بر دو دست راسته بار لغا داخل مینه فی الوضوء ثم مضمض
واستنشق واستنثر بستره و او دو دست راست را و آب بستره گرفت آب را مضمضه كند و در دینی انداخت و بیفشاند آب از بینی
نفر غسل وجهه و تناسل و یدیه الی المرفقین ثلثا بستر شست رومی خود را و بار دو دست تا آنجيكه بار مسح بر سه تمام
فغسل كل رجله ثلثا بستر مسح كروم خود را بستر شست بر دوای راسته بار لغا قال ابي عبد الله بن زيد عن النبي صلى الله عليه وسلم انما شست
و منی بستر گفت عثمان و یدیم پیغوش از كه وضو ميكرد و مانند وضو می كرد و منی و قال من تقضاء حنی و منی هذا ثم غسل
دكتهن لا یجوز فیها لنفسه فغسله له ما تقدمه من شرب فرمودان حضرت کسی كه وضو كند از وضو می نیت و در كعت نماز كند از
در حال كه حدیث میكنند روان و در كعت فغسل خود را ببار و خدا و را آنچه كرده است پیش ازین از كراهه آب غسل كه چهار

[illegible]

فاینده ای را در هر یک از اینها
 نهی می کند که با کسی که در این
 این اسلام است ستم نماید و در
 چنین مواردی اگر کسی ستم
 دیگری نماید قصاصش از وی
 رد و است که در داد و در و است
 این پس عبد الرحمن بن عمر
 غنیمت برنده کرد که با یاران
 موسس را آورد و داد و است
 سنال محمد با در و در و است
 باقی افشاء السلام
 من الاسلام فاش و نکار
 که آن سلام بر شما و یگان
 از خود و تو و شما را اسلام
 است و در بعضی نسخ فقط
 از شما که در و است و سلام
 شما است و افشاء و سلامت
 بلکه از آن افشاء و است
 و این اسلام را و افشاء است
 و در بعضی اسلام و افشاء است
 که در و است و افشاء است
 تو نیست و افشاء است و این
 هم در و است و افشاء است
 خلفه و کسبای و افشاء است
 که یکس که در و افشاء است

من بوصف ایمان و حدیث ولایت که در کتابک است
مرد از اعتقاد باطن عالم می باشد و باشد بر استقامت او
مسلم باید گفت نه چون چنانچه در ترجمه باب گذشت
و در حداد و روایتی که در تفسیر ابجد است یوسف ابن زبیر علی
و صاحب کلمه بن کبیران مدنی و معنی بن راشد مصری

[illegible]

[illegible]

اسماء الرجال
كتاب الموضوع

[illegible][illegible]

شیخ الاسلام کتاب الایمان
بجوهر برآمد که مستحکم است و واجبه ایمان قدر است
که متعارف اهل بلد است که کذا قوام و کینست که بلال
موزن آنحضرت که عجب کرده بود و در او بود بسیار
مادر او بسفت بلال و شکوه که در پیش آنحضرت ایستاد
گذا و در اطلبیدن ابی ذریس چون آمد ابو ذریس گفت آنحضرت
در شام داری بلال را عجب کردی بسیار ای مادر او
گفت ابو ذریس فرمود آنحضرت ایمان میکردم بقیه تو
باقی ماند رسیدن تو از که جای پیغمبری نیل نداشت ابو ذریس
نفس خود را بر زمین پس ایمان نهاد و زساره خود را بر خاک
و گفت چگونه شما میزدایدم زساره خود را از زمین تا
انگهی سپید بلال زساره ما هر دو پای خود آتی و بود
ابو ذریس ازین که بار خود میداشت غلام را در پیش
و غیره بجهت اخذ با حیاتا اگر چه لفظ حدیث مقتضی بود
است نه مساوات حدیثنا عبد الرحمن بن المہارک عسی
بفتح ممل و سکون تحت پیچین بصری سنه در صد و
سیست و هشتاد و نال حدیثنا حدیثنا بن در حدیثنا
از نوق بصری سنه یکصد و هشتاد و نال حدیثنا
ایوب سخنیانی و یونس بن عبد تابعی بصریست
موصوفی بحسن لفظ و کمال فضل سنه یکصد و سی
و نه عن الحسن بن اسمعیل بن الحسن انصاری بصری
عالم عابد و فقیه و زنا تابعی الجماع دار زید
بر علو منزلت و بزرگی قدر وی سنه یکصد و شانزده
عن الاحقاف المجر بوجه صحاک بن قیس رئیس
بنی تمیم بود در اسلام و ضرب النمل و در سنه شصت
و هفت و در ایام ابو ذریس آنحضرت را علی السید علیه السلام
و سلم انه قال هبت لافوه هذا الرجل تحقیق لغت
احصاف رفته بود من نایاری دهم این مرد را یعنی هلی
ابن علی علیه السلام و در وجه چنانچه در کتاب روایات است
فلقد بینای ابو بکره پس ملاقات کرد و در ابو بکره بسکون
کا که صحابی مشهور است نامش یونس بن یونس
بغایان داری بن کلدی گوشه گرفته بود در جنگل
ازیر و فریق و فانش در سنه پنجاه و یک فقال این
توبه پس گفت ابو بکره کما قصد رفیق داری قلت
الف و هذا الرجل لغت قصد یاری دادن این مرد

[illegible]

دارم قال ارجع فاني سمعت رسول الله صلى
الله عليه واله وسلم يقول نكثت ابوكم يا كرز
پس بدستی من شنیدم تخلفت را که میفرمود آن انبی
الحکمان سیفیهما قاتلا قاتل والمقتول والنا
وقتی که در میم شنود و سلمان سیفهای خود و کارزار

الحمد لله
الذي هدانا لهذا
الذي كنا لنهتدي لاه
الذي هدانا لهذا
الذي كنا لنهتدي لاه

السيد محمد بن الحسين
بن علي بن الحسين

من العوام ١٧ قسطا

شیخ الاسلام علیہ السلام

بیتا صلی علیہ وسلم از آنجا که در

ان الشیء انما یظهر بظنی
تحقیق محرم هرگز
ظنی بگست کرمه

هذهما روضان اویپه
جیب مران انظلمه و مایه سابقه
باعتبار تو بنیغضیر تحریر است
در فروع هر بنظر شما است محقق

که چنانچه از راه برسم از مدینه
آیه منی و حبیب و خطب و خطب
و سلی و قسطنطنیه و انشان گشت
و از غلظت بر این مدینه و بیت معلوم

شورده سحالی احوال پدید
ز غول کا این آتیه شد که حقول

[illegible]

نعمان است و همچنین رعایت بخاری در مقام تقصیر
این آیه اولی از طریق ابن عدی از شعبه امام عیسی
و یکدیگر موصول و تفسیر سوره لقمان از طریق حماد بن عمار
یعنی سلیمان آورد که چون گفت صحابه را چه گفتند
فرمود نیست مراد توئمان از آیه شنیده اند و قول نعمان
برای خبر خود و ان الشکر الظاهر عظیم و در تفسیر ابراهیم از طریق
مقصود بن حیث از حماد بن عمار گفت نیست انما
که شما سبیدید که سبیدگی معنی ظلم شرک است اگر گوش نکرده
اید بسوی قول لقمان الخ و کذا و در برابر آن قول لقمان
از سابق معلوم بود و نزد ایشان که نموده فرمود ایشان را
بر آن و ظاهر همین است چه نزول قول لقمان باعث
آیه مذکوره خالی از بعد و رکاکت نیست و توفیق میان
این دو روایت با احتمال آنکه نزول آیه لقمان در حال
بوده باشد پس خوانند آن را بر ایشان و تفسیر کرد چنانکه
عسقلانی گفته نیز ظاهر بعد است و برین قیاس نیز
گفت که چون آنحضرت تفسیر فرمود و برین مراد و تفسیر
و تذکر نمود آن را بمقول لقمان گمان بردند تفسیر از روایت
اولی است اما که نزول آیه لقمان بحال است که کاشف
شبهه صاحب گرد پس تفسیر نمود و اینچه خیال کرد نظر بجز
نقل بالسنه و این اصل کبر است برای توجیه توفیق
سیان اکثر روایات مختلفه باید آنکه مراد از عدم خطایمان
بشرک که ضد ایمان است چیست ظاهر عدم نفاق
است که در وی ایمان ظاهر یا کفر باطن مخفی است
و محتمل که مراد عدم خطایمان بخدا یا شرک و عبادت
باشد چه آنچه مشربان که دامن شدند و کفر و مالوم سن
اکثریم باطل است و شرک نفاق بد است و چون ایمان
بها از منسوب نفاق و شرک حاصل گردد و بیشک
ما سون از وی کفار و تقلید دنیا است و متمدی بطریق
مستقیم باشد چون بیان کرد تفاوت کفر و ظلم و ادر
مراتب از پس آورد تفاوت نفاق و ایدستور و گفت
باب علامات المنافق بیان نشانه های منافق
نفاق در لغت معنی الفت باطن و ظاهر را پس اگر کسی نفاق گفت
در ظاهر ایمان باشد آن نفاق کفر گویند و اگر نفاق
در عمل و داخل است در وی فعل و ترک و مراتب
وی متفاوت اند و ذکر العسقلانی حد ثمان
صلحان ابو البریم ابن داود و زهرانی بصیرت سنه
دو صد و سی و چهار قال حد ثمان السمعیل
بر جعفر بن ابی ثمره انصارى من نیست قاری اهل
مدینه سنه یکصد و هشتاد قال حد ثمان سافه
بجالات بنی عامر بن هبیل صحابی من نیست

[illegible]

بعد یک عدد و چهل و پنج از این عبد الله مالک است سنده
یکصد و نوزده و از هر یک حسن النبی صلی الله
علیه و آله و سلم قال لا اله الا انت انت نشان نشان
سته خصلت است و نشان لازم بن نفس است
چو درین خصال مخافت ظاهر و باطن را

[illegible]

[illegible][illegible]

شیخ الاسلام
 سبب محبت بر حسب است بلا شکایت و در روایات مجری از آن که
 با کفر و ستمات سابقه علی السلام نه بی حسنه است قدس
 الاسلام نیز هست و تقوا و خوف بعضی کوفه ختمه که در وقت
 محبت لازم مخالفت قاعده شرع که کفر و مشاقت است و در عمل
 صالح که عباد شود از آن در ایام شرک زیاده را بفرمانده و آن
 شتا سالی که کفر بکنند بسوی وی و کافر و کفرین نیست
 و در کرده آن انو می گفت حواله نگه و می گفتند که بعضی
 در آن جمع نقل کرده است که کافر چون که در آن جا می آمد
 صدقه و هدیه و عتاق و بخواند پس در مسلمان شود
 و میسر در اسلام تحقیق شود با آن نوشته پیش و برای
 وی و در حق مخالفت قاعده غیر مسلم است از برای
 گاه اعتبار کرده و پیش و بعضی افعال کافر را در دنیا
 کفارت ندارد چه لازم نمی شود و او را عاده آن وقت
 اسلام آتی و در حقیقت مخالفت قاعده نیست
 آن عمل در حال کفر است اما اضافه حق توالی بسوی
 حسنه حال مسلم ثواب علی را که صادر شده پیش
 از آن بطریق تقدس و احسان مانعی نیست از آن
 چنانکه اگر فضل کند ضایع می آید اعتباری بر عمل و ضایع
 فضل میکند بر عاجز از عمل که یکدیگر از آن رایج است پیش از
 مجور و وقت قدرت ثواب آن با ثواب اعمال دیگر
 که یکدیگر را اول از مرتبه ای از کثابت ثواب بر این فضل
 و احسان سنگام اسلام قبول عمل صادر وقت کرده و آن
 که قبول نیز متعلق بر اسلام باشد که اگر مسلمان شود
 شتاب گردد و الا فخر و تقدیر و تحقیق ثابت شده پس
 که ایان از ادراک اهل کتاب داده میشود و اگر در وقت
 اگر بمیرد و از ایمان اولی و اسلام بخار و زنده نمیکند و او
 چنینی از عمل صالح وی وانه اعلم حد ثنا تحقیق
 بن منصور بن ابی براهیم و ابی یوسف و ابی زری در سنه
 دو صد و پنجاه و یک قال حد ثنا عبد الوفاق بن
 حاتم بن نافع یانی در سنه دو صد و یازده قال أخبرنا
 معمر بن راشد بصری عن هارث بن عبد بن جهم بن
 سمه قال قال زینب ابی عقبه یانی است در سنه یکصد و
 یازده بنسبت عن ابی هریره قال قال رسول الله
 صل الله علیه و آله و سلم اذا احسن احدکم اسلامه

هذه نسخة من كتاب
 التفسير المسمى بـ
 تفسير القرآن الكريم
 تأليف
 الشيخ محمد باقر
 المجلسي
 رحمه الله تعالى
 في شهر ربيع الثاني
 سنة ١٢٠٤ هـ

[illegible]

چون غایت سیرت را از راه امان
خود را نکند سست نه بگوید کجاست
نگردد از این راه از شما را
که ایستاده به راه صحت
پیش بر نهاده که یکدیگر آن را
رو نیستند و بر وجه امان
تا موقت و چند روز تا از این راه
و فالس و دیگر صفا تو است
آنچه مرا خواست دوست و کل
سینه ای که ایستاد به جلال
و گرنه ای که یکدیگر نشسته بود
مرا را از شما آن که یکی در
رعایت سحر و شمع و سحر
تا که با تان که خداوند این را
با حب احب الدین الی
الله اوده دوست یزید است
یزید بهی بهی خواست یزید
است از آن راهی که است
چنانچه در راه است دیگر فقط
احوال همه که از راه دور
سختی و کفایت است و
کثرت است و سختی که
منبعی که غیر خدا است
حدیثا محمد بن ابی بکر
بهی قال حدیثا یحیی

الاصحاح الاول في بيان...

عنه...

الاصحاح الثاني...

الاصحاح الثالث...

الاصحاح الرابع...

الاصحاح الخامس...

الاصحاح السادس...

الاصحاح السابع...

الاصحاح الثامن...

الاصحاح التاسع...

الاصحاح العاشر...

الاصحاح الحادي عشر...

الاصحاح الثاني عشر...

الاصحاح الثالث عشر...

الاصحاح الرابع عشر...

الاصحاح الخامس عشر...

وملأ بك الشك يا كاشف الغيوب...
 باب في بيان...
 عن أبي عبد الله عليه السلام...

عن أبي عبد الله عليه السلام...
 باب في بيان...
 عن أبي عبد الله عليه السلام...

عن أبي عبد الله عليه السلام...
 باب في بيان...
 عن أبي عبد الله عليه السلام...

عن أبي عبد الله عليه السلام...
 باب في بيان...
 عن أبي عبد الله عليه السلام...

خبرنا عمر بن ميمون عن الحسن بن علي بن ابي حمزة عن ابي بصير عن ابي عبد الله عليه السلام قال كنت اغتسل الجنابة من ثوب رسول الله صلى الله عليه وسلم
فقلت عايشة بودم من كرمي شستم اترجبات را يعني مني را از جامه پيرم غير خدا فيخرج الى الصلوة وان بقع الماء في ثوبه پس
بروي می آمد از جامه بسوی مسجد برای نماز تحقیق رنگ آب و جامه اوی بود یعنی جامه را خشک نکرده و در آن نماز میکرد و وحل ثنا
قتيبة قال حدثنا يزيد قال حدثنا عمر بن ابي ابيار قال سمعت عايشة ح وحل ثنا مسدد قال حدثنا عبد الواحد
قال حدثنا عمر بن ميمون عن سليمان بن ابيار قال سألت عايشة عن الثوب الذي يصيب الثوب فقالت كنت اغتسله عن ثوب
رسول الله صلى الله عليه وسلم گفت سليمان پرسیدم عايشه را از حکم منی که میرسد جامه را پس گفت بودم من کرمی شستم
آنرا از جامه پیرم خدا و حال آنکه اثر شستن بیود و فيخرج الى الصلوة واتق الغسل في ثوبه بقع الماء پس بر روی من
نماز و اثر شستن می بود و جامه او که رنگ آب است بقع الماء بدل است از اثر غسل یا خبر بقع الماء و من است ای هو بقع الماء اگر
برف خواند و منصوب بتقدیر یعنی نیز روایت کرده اند با آنکه ترجمه باب نقض ثوبه طلب بود و غسل منی و قول آن شستن چیزی که
زن میبردین و وحی خبر اثر شستن منی بیان نیافت تشریح گفته اند که مراد از ترجمه آنست که این باب در بیان از آن منی است
آیا غسل بودی یا بفرکانی بیان یافت که بغسل بود و شستن آنچه از فرج زن میرسد بقیاس بر شستن منی گفته اند از آنکه
رطوبت فرج زن بی آمیزش منی نباشد پس حکم تا در ترجمه ازین و وحیث بود و صرح پیوست پوشیده نماند که درین احادیث قول
عايشة كنت اغتسل كذا يعني واد واستمر راست و صرح و نجاست منی است عمل کردن آنرا بر نوب چنانکه شافعی کرده اند ظاهراً
است و نیز من کرده اند از آنرا نیز برای نجس بی شبهه و قول وی صلی الله علیه و سلم انما يغسل الثوب من جس البول والغائط والدم في
والثوب الخ با آنکه و در آیه آورده و دلیل که شافعی گویند که اصل اولیا خداست آنرا چگونه نجس توان گفت با آنکه در برابر وضو مستغنی
است از آنکه تنجیازی نیست و آنکه تنگن شود و نیز آنکه آخر پال یا شامی چیزی که ناپاک باشد بی بینی که شستیم آنرا خون پیدا می شود
و منی وقتی که خون شده و علقه کشت با اتفاق ناپاک است و آدمی از وی مخلوق میگردد و حقیقه آنکه از جامه که بغسل است بعد از آنکه
شدن بفرکانی گفته اند چنانکه هم از حدیث عايشة بروایت دیگر معلوم شده و تحت من ثوب یا بساغم یصلی فیہ و ازین و وحیث که مرف
در اینجا آورده و منی فرکانی را از منی آید از آنکه تنجیاز چیزی بذر کفی یا غافل میکند باب اذا غسل الجنابة او غیرها فامسح بذهب اثره
باب در بیان حکم کسی که شست جنابت یعنی منی را یا غیر منی مانند خون و بول پس غرض آنرا که رطوبت آبست و جامه را اثر چیزی
که آنرا شست حدیث دلالت بر همان معنی اول میکند و بقای اثری شیء مغسول از یرج و لون یکی ازین دو یا هر دو اگر متعسر الا ناله
است و سنه بار شست و هر بار باغشود و یا که گفته اند و بعدا برون و مانند آن نقیصه کردن حق است حد ثنا
موسى بن اسمعيل الكنفری قال حدثنا عبد الواحد بن زياد قال حدثنا عمر بن ميمون قال سمعت سليمان بن ابيار
في الثوب يصيبه الجنابة قال قالت عايشة رضي الله عنها كنت اغتسل من ثوب رسول الله صلى الله عليه وسلم ثم خرج
الى الصلوة واتق الغسل في ثوبه المساء عمر و ابن ميمون میگوید شستم سليمان بن ابيار را در باب جامه که میرسد آنرا اثر جنابت
گفت گفته است عايشه بودم من کرمی شستم اترجبات را از جامه پیرم خدا پس بر روی منی آمد جامه را شستم و اثر شستن بر روی منی
یعنی رنگ آب و رطوبت آن محل ثوبه را که خالد قال حدثنا زهير قال حدثنا عمر بن ميمون بن مهران عن سليمان بن ابيار
عن عايشة انها كانت تغسل من ثوب رسول الله صلى الله عليه وسلم بعد عايشة کرمی شستم منی را از جامه پیرم خدا
نماز را و فيه بقع الماء بقعاً عايشة گفت پرسیدم آن جامه را در حالی که رنگ شستن بر روی بود و بقعاً بقعاً شامی را روایت

[illegible][illegible]

ایر و روزی که است در میان روز و جمعه یا اشاره است بآنکه
فصل مکان و کلام در آن نازل شده نیز حفظ دارد و
نظم می دهی و باینکه چای روزی تنها چای که در آن
باشد چای کرمانی است چون به صحت جوسته که در فصل بعد
عرض خواهد شد تحقیق نمیشود که در آن فصل ما را لازم بود

[illegible]

شیخ الاسلام کتاب الایمان
 اجمعی که در این بابین است جدا هم مالک شریف طبرستان که از
 عشره مبشره است برادر زاده ابوالمکر صدیق رضی الله
 تعالی عنهما و فاش بر روز جمل است و هم حمادی الاولی
 سنس و شش کی سیفت طبری جاء به علی بن ابی طالب
 الله صلی الله علیه و اله و سلم من اهل نجد
 که در بسوی پیغمبر خدا صلی الله علیه و اله و سلم از مردم
 که بطبع خون و سکون جبین نام المخراب است از تنها
 من عراق و در اصل بنین بلند را گویند چنانکه در بعضی
 بنین زمین است ازین بنین گفته نام آخر و نام کف و
 مجبور بن عبدالبزنی سعادتی که بر و تا از الواس پیشیا
 موی بر سیمم در وی صوته کالی که می شنویم که از
 بنی غیر مفهوم اولاد وی بطبع ممل و ضمن آن و شدت
 قتیله او از مملدی بی هم است که مفهوم شود همچو آواز گیس
 شد و کایفقه صافقول و می نمیر چیزی بلکه بگوید
 آن م و تسیم و تلفقه بنون چون چنانچه مشهور است و ضم
 ای تمیقه نیز در دست می شنیده می شنود اولاد هم کرده
 شد و تلفقه را اول وی منصوب است و در این مضمون
 متنی در کتابی نزدیک شد از حضرت فاذا هو

باب اول الا بل الدواب والغنم و ما ابيحها باب در بيان حكم شامشاهي و چار بايها و حكم شامشاهي بزرگوار و انچه
بر او عزم بعد از ذكر دواب هر چند و دواب شامل بود از اوجون كثيره لوقوع بود اهما كه در بان مريض براي غنم است چنانكه مبارك
براي شتر و صلي ابو موسي في دار البريد و السمرقان و البرية الى جنبه فقال ههنا ثم سئل عن غنم كذا روي ابو موسي و روار البر
كه يك موضع است كه آنجا رسولاني كه بخلفا مي آمدند منزل ميكردند و در حال كه ميگري و صحرا و سيلوي ابو موسي روي پس گفت اينجا كه ميگري
افتاده است و آنجا كه محراب است نماز گذاردن براي است و در ثواب و ادبي ذمه حد ثنا سفيان بن عيينه قال حدثنا احمد بن زيد
عن ايوب عن ابي قلابه عن انس قال قال رسول الله صلى الله عليه و آله من عكس او حرمته انشأ الله من دمان ان يقبله عكس بضم عين
وسكون كاف يا زينة بضم عين محله و المراء بصيغة تصغيره و ان يقبله و كذا است از بحيلة شك كه ده است حماد كه ماني گويد ترديد از
انشاست و اجنق و المدينة و رسيد ايشان از ايامي جوي كه از امراض شكست در دريدينه از نا موافق بودن هواي مدينه بزرگ
فامهم النبي صلى الله عليه و سلم بلقاح فان ليشربوا من ابلها و الكباشها پس فرمود ايشان را بغير خوراصل
عليه و سلم بيشه ان شير دار و بودن ايشان در گله شتران و فرمود و بنوشيدن از شامشاهي شتران و شيراي آنها نجاست ابدال
ثابت شده نموده بچيدن و شافعي و جبهه و علما و تجويز آن حضرت براي ضرورت و دوا بود و آنكه واقع شده و در حديث ام سليم و ابو داود
نقل کرده كه رواست الله تعالى و حرام و دوا محمول بر حالت اعتياد است كذا قالوا فانظروا فلما احتجوا قتلوا امرأ من رسول
الله صلى الله عليه و آله پس رفتند آن جماعه در ان شتران و در گاه و تحت يافتند شتران چنانكه شتران بغير خوراصل
كه دست و پا ي او را بر مي دارند و نادران و زيان و چشم او خلدند كه همان اعم و استحقاق السعير و آمده بر وند شتران را بخواه الخ
في اول النهار فبحث في آثارهم فلما ارتفع الكفار جمع بهم پس فرمود و اول روز پس برانگيخت آن حضرت جمعي را
درين ايشان چون بلند شدند و روز آورده شدند ايشان فاص بقطع ايديهم و ارجلهم و سميت اعينهم پس فرمود و برين شتران
ايشان و پا ي ايشان و ميل كشيده شدند و شتمامي ايشان و الفيل في الحرة ليسبقون فلا يسبقون و انا فاشته شدند و
سنگستان مدينه طلب آب ميكردند و نماز ايشان از آب قال ابو قلابه فنهكوا سرقا و قتلوا و كفروا بعد ما احببهم
و حاربهم الله و رسوله گفت ابو قلابه اين جماعه دزوي كردند و قتل كردند و كفر شدند بعد از ايمان و جنگ كردند و خدا
و رسول خدا را از اين جهت بانواع عقوبت آن همه را كشتند حد ثنا احمد بن زيد قال حدثنا شعبة قال اخبرنا ابو ابياتح بن
يحيى عن انس قال كان النبي صلى الله عليه و سلم يصلي فلما ان لبني المسجد في مريض الغنم گفت انشأ الله
بغير خوراصل ميكند و رويش از آنكه ناكرد شده و سوي و زشت گاه غنم موقت استدلال کرده باين نو حديث بر ابا ت البرال بيشتر
و غيران و بر آنكه ديشك بزرگ نجس نيست از آنكه مريض بي آن عيبا بشكيد كشيده نماز كه اين استدلال تام نيست تجويز بخوردن
از جهت ضرورت و دوا بود و علاج بجز امز و انحصار و اضطرار تجويز کرده اند و از كجا كه در مريض و بر سر رشك بي ازاله آن بي حسيير
و جاي نماز انداخته نماز گذارده اند باب ما يقع من النجاسات في السمن و الماء حكم خمر كمي اختار نجاستها
معدن و آب و قال الزهري لا بأس بالماء كالماء بغيره طعم او ريح او لوي رب گفته است زهري همچو آب كه نيست و ستم
آب مدامي كه تغير نمكند نجاست آب را طعم يا بوي آن يا رنگ آن و قال حماد لا بأس بلبش الميتة و گفته حماد باك نيست بموي
و پر حيوان مرده از باكلات باشد يا از غير ماكلات انيست نذ سب و ايجيفه و مالك و شافعي نجاست آن قائل شده اند و قال الزهري
في عظام الميتة نحو الغنم و غنم گفته است زهري و استخوانهاي مرده مانند فیل و جز آن كه نجس عين است ادر كه

[illegible]

ناسا من سلف العلماء عیشتون بها وید جنین فیها لایرون به باسا و رانته ام مردم راز علما بیهوشین
 کز شانه میکروند بآن استخوان و دروغن میگردند و ران حال کزنی ویدند بآن باکی و جوی و قال ابن سیدین و ابن هبیم
 لا بأس بحجارة العجاج ابن سیرین گفته باکی نیست بخرید و فروخت علاج و تجارت چیزی که نجس است حرام است یا مکروه علاج بعضی
 کتب لغت معنی وودندان ناب فیل است جوهری و غیره گفته استخوان فیل است هر چه باشد یعنی گوشت استخوان پشت کشف
 است و مرد و جان اول است پس اگر در آب افتد از نجس نمیکند فراد آب قلیل باشد یا کثیر ادا می که تغییر نمیکند یکی از اوصاف آب آبی
 و نیست مذہب امام مالک حدیثی قال حدثنا مالک عن ابن شهاب عن عبد الله بن عبد الله عن بر عیاس
 عن میمون بن راشد عن رسول الله صلى الله عليه وسلم سئل عن فائدة سقطت فی سمن تحقیق پیغمبر خدا پرسیده شد از حکم خوشی که
 افتاده بود در روغن فقال لقیها و ما حولها فاطرحها و کلوا سمنکم فرمود پندارید آن موش را و روغنی که بر گرد او است
 و بخورید و روغن را حکم روغن بنامد و هر چه باندن آن بشکلی و روغن است و روغن که راخته حکم آب و روغن نجس میشود و حرام است
 خورن آن لیکن استعمال آن در چرغ و دیگر اقطاع بخور و روغن حرام نیست و روغن آزار نر شافیه حرام و از روغن خفیه گوشت حرام
 همان خورن است چون و استغوا به در حدیث آمده و روغن داخل آن است حدیثی قال حدثنا معمر بن راشد
 مالک عن ابن شهاب عن عبد الله بن عبد الله بن مسعود عن ابن عباس عن میمون بن راشد عن رسول الله صلى الله عليه وسلم
 سئل عن فائدة سقطت فی سمن فقال خذ و ها و ما حولها فاطرحها قال معمر حدثنا مالک عن ابن شهاب عن عبد الله بن عباس عن
 معمر گفته است که حدیث که رو ما را امام مالک آن قدر که ضبط نمیکند تا فراموش کرد که میگفت از ابن عباس از پیغمبر مقصود و مولف آنست
 که آنچه بعضی گفته اند که این حدیث از پیروان ابن عباس است بواسطه از آن حضرت خلاص حدیثی از ابن عباس قال حدثنا
 عبد الله قال أخبرنا معمر عن حماد بن منبه عن عائشة عن أبي هريرة عن النبي صلى الله عليه وسلم قال کلکم یکره المسلم فی سبیل الله
 هر چیزی که بخور و میشود بآن سلمان در راه خدا نکون به الفیة کهینتها اذا طعنت میاشد روز قیامت چون پستان
 زخم و قتی که زخم خورده میشود و تفرج دعا الدین لون الدم و العرف عرف المسک می بار آرد و خونی را که رنگ او رنگ خون است
 و بوی او بوی مشک در تطبیق انجودیت ترجمه باب مردم تکلفات نایبند کرده اند از آن میان آنچه توان گفت آنست که چون مشک
 متغیر میگردد و از نجاست اصلی بطارت مبدل میشود همچنین آب متغیری میشود و نجس و افتاد و نجس و چون یکی از اوصاف آب آبی
 شد پس آب مبدل میگردد از طارت نجاست باب البول فی الماء الدایم حدیثی که رو در آب غیر جاری حدیثی
 ابوالیمان قال أخبرنا شعب قال أخبرنا ابوالانوار عن عبد الرحمن بن هر هنکلا عرج حدثنا انه سمع ابابکر بنه یقول انه
 سمع رسول الله صلى الله عليه وسلم یقول نحن الاخر من السابقین تحقیق شنیده است ابوهریره پیغمبر خدا را که میفرمود ما
 آخریم از روی زمان و سابقیم از روی فضل و در آمدن بهشت با سنا حدیثی که لایببولن احد که فی الماء الدایم الذي
 لا یجیر فی تعیقتل فیہ مولف گوید با سنا حدیثی سابق گفته است امام ابن منبه از ابوهریره که بول نمکندی از
 شما و آب بسته که جریان ندارد پست غسل میکند و روی یعنی هر دو چیز از روی واقع نشود بول و غسل از یک آب بسته ایراد حدیث
 عن السابقین ان مناسبتی ترجمه ندارد پس فکر آن احتمال دارد و از آن فرود باشد که ابوهریره هر دو حدیث یکبار از آن حضرت شنیده باشد
 پس نقل کرد و بر ادای خود یا روی ابی هریره که امام است از ابوهریره که یکبار شنیده باشد و همچنان نقل کرده و مولف نیز متابعت راوی
 و مقصود او و ابسته حدیث ثانی است باب اذا الق علی طهر المصلی قد ذکر جیف که نفسند علیه صلوة ابی بربان که و قتی

دس ہزار کثرت فی کتاب الملون فیہا تمام کے لئے
 باب اخالفی علی ظہر المصلی قدر الخیر
 الملون من عقد ابیان عروض الاشیاء الثمینی
 انعقاد الصلوة اعتبار فی اشارات الانفس الصلوة

[illegible]

شیخ الاسلام کتاب الامان علیہ والہ وسلم صیام شہور رمضان ذکر روزہ ماہ رمضان فقال صل علی غیرہ قال لا الا ان تطوع پس جوابی داد حضرت کہ نہ اگر کہ تطوع کنی قال گفت علی ما روی حدیث ذکر لہ رسول اللہ صلی اللہ علیہ والہ وسلم از مذکورہ ذکر کہ روی غیر حضرت مذکورہ را تعبیر مألوف روایت روا بخاطر بق نقل بالسنی بحیث نسیان فقط شریف از حضرت است یا باعتبار اشتباه والمیاس و می بر آن نسبت بعد موضوع علی قال هل علی تیس ہا گفت آمروا بہ است بر من جز زکوۃ از ہر آن قال لا الا ان تطوع گفت نہ اگر کہ صدقہ نقل می قال فادہا الرجل وہا بقول گفت علی بہ است واد آمروہ بہ است بحالی کہ میگفت و اللہ لا انذہ علی ہذا ولا انقص خودا سکنہ را و مکنہ بر من فرائض و نہ مکن

سید کیم از آن چیزی را و بیشک صاحب این خیال تا جایی است
که اگر چه عظمت او ترک فوافل مذموم باشد باز او فیکیم
در سخنان و نقصان فیکیم در قبول تا زیاده و نقصان فیکیم
فصاحت فیکیم احکام بقوم خود دنیا بی تو گوید که این صاحب
رسول تویی پس برای تعلیم و تعلیم آید و در باب خود هر چه

ابن عباس عن ابي عبد الله عليه السلام قال من اراد ان ينجى نفسه فليصنع مثل ما فعلت امة محمد بن عبد الله عليه السلام

ابن عباس عن ابي عبد الله عليه السلام قال من اراد ان ينجى نفسه فليصنع مثل ما فعلت امة محمد بن عبد الله عليه السلام

ابن عباس عن ابي عبد الله عليه السلام قال من اراد ان ينجى نفسه فليصنع مثل ما فعلت امة محمد بن عبد الله عليه السلام

ابن عباس عن ابي عبد الله عليه السلام قال من اراد ان ينجى نفسه فليصنع مثل ما فعلت امة محمد بن عبد الله عليه السلام

ابن عباس عن ابي عبد الله عليه السلام قال من اراد ان ينجى نفسه فليصنع مثل ما فعلت امة محمد بن عبد الله عليه السلام

ابن عباس عن ابي عبد الله عليه السلام قال من اراد ان ينجى نفسه فليصنع مثل ما فعلت امة محمد بن عبد الله عليه السلام

ابن عباس عن ابي عبد الله عليه السلام قال من اراد ان ينجى نفسه فليصنع مثل ما فعلت امة محمد بن عبد الله عليه السلام

ابن عباس عن ابي عبد الله عليه السلام قال من اراد ان ينجى نفسه فليصنع مثل ما فعلت امة محمد بن عبد الله عليه السلام

عبدالله بن عبدالمطلب

کتاب الغسل

[illegible]

١٣

شیخ الاسلام کتاب ایمان

صلوات اگر چه بعضی بر بعضی مفضل اند با اعتبار وجه
 ایشان از وضو ناقص و عصمت ایشان را جمیع
 اهل ایمان خود و بزرگ و کوچک با بدعت و کفر و بدعت
 و غیره خدا تعالی از آن برساند و از آن براند و آنرا

کتاب الاسماء

فائل باعش الرضا جوه خوارزمی و مقصود

برو به معبود صاحب حق و طهارت و بی نظار

و باطن نیکس خورشید خفته در لب طهارت حیات

در کلمات و سکنت از خلاص خضوع و خشوع و

حیا و عدم التفات بهین و بسیار است اگر چه در سیرت

مشاهده بهین محبوبان صفات برو جلال با سیرت

و شوق و زوق و تضرع و اجال حاصل خود به بود و

یکی بخود برادری که حافظ و رفیق مشاهد احوال

اوست بالیه به جمال سبیدی و ترک ادب بروی نیک

گردد و اگر چه در آن نظره و مشاهده حال شاه برین

حال نیک و حضور و لذتی دیگر باشد که فوق این تصور

نمودا بجز به سلطان حق و برهان طریقت را در طاعت

و عبادت شده مقام است تحسین اگر قیام نمایند آن

بر درجی که از عهده تکلیف برآیند و قضا ساکت شود و آن

باستغفار شریف و ارکان است و باین مقام اشارت

است به بیان اسلام و فرموده از آن مرتبه عبادت است

دیگر که بجای آن بروجه مذکور چنانکه باید و نشاید و موجب

حصول رها گردیده است آنکه حق دانا و بینا جمیع حرکت

و سکنت و احوال ظاهر و باطن اوست و این مقام را

است و بالاتر از همه مقام مشاهده است عبادت کند

کمالی که مستغرق شوند در ربای مکارشفه و شود و

حق چنانکه در کتب بصیرت از جمیع جهات انقطاع یافته

مستغرق بذات اقدس شود و نوعی که گویای بینا و را

و این مقام آن سر و جوی ابر علیه آن و سلم چنانکه فرمود

و جعلت قره عینی فی الصلوة و ستان امان از کثرت ۱۲

تیز بقدر ابراه و صفوت است و در استیلا انوار شرف و

یقین بسید سلار و دای قلب بانوار رحمت خدای تعالی

و انسداد باطن از خواطر و التفات بهما سواء و

نسبها من علوم و فضائل رسوم دست در خصمه عمار

نظر که اخلاص عبادات و کامل قریات است و محافیات

سمنوی بذات اقدس دران حاصل است که باطن بجز آن

آن منور گردد و کیفیت این جز بقوت توان یافت و رقتا

امده و این سر و مقام از احسان است و باید دانست

که منوار و در و کمال آن بر قصه و کلام و تصوف است

کتاب الفضل

کتاب الفضل

کتاب الفضل

کتاب الفضل

کتاب الفضل

کتاب الفضل

کتاب الفضل

کتاب الفضل

کتاب الفضل

کتاب الفضل

کتاب الفضل

کتاب الفضل

کتاب الفضل

کتاب الفضل

کتاب الفضل

کتاب الفضل

کتاب الفضل

کتاب الفضل

کتاب الفضل

کتاب الفضل

کتاب الفضل

کتاب الفضل

کتاب الفضل

کتاب الفضل

کتاب الفضل

کتاب الفضل

کتاب الفضل

کتاب الفضل

کتاب الفضل

کتاب الفضل

کتاب الفضل

کتاب الفضل

کتاب الفضل

کتاب الفضل

کتاب الفضل

کتاب الفضل

کتاب الفضل

کتاب الفضل

کتاب الفضل

کتاب الفضل

کتاب الفضل

کتاب الفضل

کتاب الفضل

کتاب الفضل

کتاب الفضل

کتاب الفضل

کتاب الفضل

کتاب الفضل

کتاب الفضل

کتاب الفضل

کتاب الفضل

کتاب الفضل

کتاب الفضل

کتاب الفضل

کتاب الفضل

کتاب الفضل

کتاب الفضل

کتاب الفضل

کتاب الفضل

کتاب الفضل

کتاب الفضل

کتاب الفضل

کتاب الفضل

کتاب الفضل

کتاب الفضل

کتاب الفضل

کتاب الفضل

کتاب الفضل

کتاب الفضل

کتاب الفضل

کتاب الفضل

کتاب الفضل

کتاب الفضل

کتاب الفضل

کتاب الفضل

کتاب الفضل

کتاب الفضل

کتاب الفضل

کتاب الفضل

کتاب الفضل

کتاب الفضل

کتاب الفضل

کتاب الفضل

کتاب الفضل

کتاب الفضل

کتاب الفضل

کتاب الفضل

کتاب الفضل

کتاب الفضل

کتاب الفضل

کتاب الفضل

کتاب الفضل

کتاب الفضل

کتاب الفضل

کتاب الفضل

کتاب الفضل

کتاب الفضل

کتاب الفضل

کتاب الفضل

کتاب الفضل

کتاب الفضل

کتاب الفضل

کتاب الفضل

کتاب الفضل

کتاب الفضل

کتاب الفضل

کتاب الفضل

کتاب الفضل

کتاب الفضل

کتاب الفضل

کتاب الفضل

کتاب الفضل

کتاب الفضل

کتاب الفضل

کتاب الفضل

کتاب الفضل

کتاب الفضل

کتاب الفضل

کتاب الفضل

کتاب الفضل

کتاب الفضل

کتاب الفضل

کتاب الفضل

کتاب الفضل

کتاب الفضل

کتاب الفضل

کتاب الفضل

کتاب الفضل

کتاب الفضل

کتاب الفضل

کتاب الفضل

کتاب الفضل

کتاب الفضل

کتاب الفضل

کتاب الفضل

کتاب الفضل

کتاب الفضل

کتاب الفضل

کتاب الفضل

کتاب الفضل

[illegible][illegible]

شیخ الاسلام
 و سیرا بنید قومه را بن عباس علی کونید و اناربان
 فارسی بود فقال اقم عدلی حتی اجعل لك سهما
 من قاتی پس گفت ابن عباس باش نزد من ماسقر
 کن برای تو من انزل خود را که ترجان باشی میان
 من و میان مردم از حاجی و غیر هم که بسوال آید بجهت
 خودی که دین بود و عمره پیش از حج چنانچه در حج بیاید
 فاقمت معه شهرین پس قامت کردم با وی دو
 ماه فقال پس ترگفت ابن عباس لهذا را که بود تو گفت
 ویرا بدستی که مرا بسوی است کنیز بر یکم دران پس بگویم
 او را من از کسبیا را تو ششم از ان پس نشستم با قوم در ان
 مجلس تا خودم که درام که رسوا شوم چنانکه مولف خود فرمود
 در باب فحید القیس در و دره پس گفت در جواب ان وفد
 عبد القیس لما اتوا ائدی صلی الله علیه و آله
 و سلم بهیستی که الحیان قبیلہ عبد القیس بر گاه آمدند
 بهیچ طریقی صلی الله علیه و آله و سلم در سال فتح مکہ و عبد القیس
 چه کلان این قبیلہ بود که بنام و میخواندند چون رسیدند
 اکثر اشخاصی قبا یلین است که بنام پدر ان میخواندند
 و خانه بکسر سولی آمدن خود او را و جمع و وفد قال رسول
 صلی الله علیه و آله و سلم من القوم او من الوفد فرمود
 انخسرت کیست ان قوم که سید جماعت این رسولان
 شک او یست قالوا ربیعہ نقصد ما قوم بهیچیم
 که عبد القیس از اولاد ربیعہ است قال مر جمعا بالقیس و اد
 بالحق قد فرود مر جا است باین قوم یا این وفد و در جنت
 بنضم با فراخی که بیخ فروخت و این طریقه برای اکرم و ستیما
 آیدند تا نوین بنی سیدی های فراخی را پس انس گریه
 و وحشت و درنگ و قبل که مصدحی باشد یعنی فراخی
 و راحت با و ایشان خید خواب و لا نهد می رسیدند
 بی که که در سو و انار ایشان خیزای جمیع خیزان یعنی خود را و
 قتلی جیب ندان یعنی پیشیان قبا یلین بنشاست نشیست
 است بخواب و اجل را نه حضرت مرا این قوم با و اشار
 بانکه اسلام ایشان بطولع و رغبت است نه بقر و غلبه
 فقالوا پس نقصد ایشان را رسول الله انکا استظیم
 ان فانیات کانی الشهدا الحاریر رستی که نمینویم
 که بیاییم ترا که در ماه مراسم چون جتا - دنان - لام است

[illegible]

[illegible]

فتح الاسلام **کتاب دلائل ایمان**
 بطریق نون و کسراف مراد آید و پنج درخت خرم که کایه
 می ساختند برای بنید و از مروت جنم سیم و فتح نایب
 خوار شدند و مراد آید و خدا کرده نده زیت کبوتر و کله
 نمایان که کبشتی و ایمان بمانند آب نموده و آن را
 قارو فیروز گویند و مستحق وی نیز مروت است چنانکه گفت
 و در جا قال الملقین بیرون مروت نفعاً و حنی است
 که گفته است ابن عباس این لغز را بل اولی کلمه از
 ثروت اشاره متعارف آن نمایند که نمی شد از استیلا
 آن بجهت متابعت و آخر از تشبیه بشاریان و حمرو
 اولی آن چنانچه ظاهر آن از اسلوب این عبارت است
 برین تقدیر مراد سوال از خود و اشاره خواهد بود و مراد
 نمی آید یعنی بنید و مروت در آن زیرا که در حدیث آمده است
 از آن اسکار پس بسا که می نوشند از آن کسی که مصلح
 از حال و در صورت حرمت بسکه افتد و لذت در خدمت
 همه اقتدار و رسد اندیکجه اگر باشد و اسکار و آن
 در یک سبب پس عزت است در خدمت بنید و مروت بر
 آوند با همی از تشبیه اسکار چنانچه همشواران گویند
 این عبارت چندین بار در جواب است و دلائل است که

وی قائل تجریم بودی نبوت نسخ و قال احفظوا

این حکما و خیر و پدیدان آسمی را که در وی شفاست
از خود و او را و شفا و خود را در هر دو اثر بیانش را در کتاب
باب ما جاء ان الاعمال بالنية والحبس
بیان آنچه آمده است در ادوات بدستی که اعمال متبر
قدست و تقرب و بظرف است و بدون آن اگر چه بعضی
اعمال صورت گیرد اما نزد خدا اعتبار نداشته و قرب
نبرد و نیت و حسب در ظاهر متلازم اند و اول اصل
و سر است و ثانی فرع و پوست و لکن امر ثانوی
و در هر دو است آنچه و نیت کرده از وجوه آن عملی
یا فعل متلازم را و فقط حسب که با خود از حدت و
است میان این دو جمله است با کمال و جمله
ثانی غیر مفاد اولی است بعد از آن بیان کرد رسول
عموم آنچه که در اعمال قلبی و قلمی و باقول خود و عمل
فیه ایمان پس فعل شده حکم ایمان چه اخلاص
و قصد متعالی در وی نیز مضمومت خواه ایمان کامل
بقول و عمل اگر چه با خود و قصد و قصد و قصد

دل است بمنزلی اخلاص و قصداتش را محبت و بود بلکه
صورت گیرد و در تحقیقش عین است و همچنین است
و گفته اند اهل حق چون توبه و دندم و تواضع و ترک خضه
و دیگر عیوب جز آن اگر بنیت در حسنه است قریب باشد
و الا نه حسنه عظمت خدا را که حق فعلی اگر نه همه

البيان

الجزء ١

[illegible][illegible]

تانا میجل
اللبیض
محمود

تم و حال آنکه

امتناسی و احوال عجم غفلت
اعوام بنبر برای حج پس گروهی
بیه فرستاد باین برادر را علی
نیمه پس اعوام بستم به بدلی
کاشم که صدقه گفت شما
ز غسل از حیض بود و در حدیث
است غسل از حیض بطریق اولی
است صحاح کشف و تفسیر
لله بن ابی بکر عن انس بن مالك
رب علقه یارب مضغة
اما اگر وی نطقه آب منی در جسم
مالک را بر این حدیث گذاشته چو
هم آن فاذلا لوالله ان یقضی
حیات مطابق ترجمه شده است
تقدیر و روح این مخلوق چیست
در مدت حیات او پس نوشته میشود
که کتاب حیض از آن روی آورده
در حال بیان رفته اند کو فیان نام
میکنند و این برخلاف صریح حدیث
قال لولد و تخمین مرویست از ابن
سنت پس اگر حامله حیض رو داد از
بستن و لبیک گفتن جایز یا
عائشه قالت خرجنا مع النبی
فما مکة فقال رسول
نبی اذا کسی بود که احرام بپوشد
از احرام نبی پیش از ورود بخ
روایت دهدی را خداست

و فصل طوق بر دزدان
 کلاه را خیمه بخت استخوان رستم
 انصاف بود در دانا زانکه عصار
 چنانچه در دما بیت سحر
 اوقات مایه کردن ناله

[illegible][illegible]

با بوقت نماز دیگر و دشوار کردن کذا فی الصراح و سخن
 منتقضه و حال آنکه ما موضوع دیگر و چه چهلتنه چهل
 اربعتنه این نزدیک و کس میگوید که چنانچه در بسبب
 از یکی وقت در بخش آب بر پایه روزه تمام و کمال فسخ
 واقع شد که گویا حق سمع داشت و داشت آب ناسپه
 ماند و طلاق سمع بفسل آمده چنانکه گران از این فسخ
 آورده که گفت سمع در کلام عرب که غسل میاشد و نه زنها
 است که گویند سمع الله یا بک نشوید نهضای تعالی بگو
 بسبب از چرکنت ذنوب و پاک کند و در عیادت سلم
 آمده و اعقاب طبع علم بسبب الماء و یا ششما فی حق
 بود از راهی که نرسید آنها را آب فنادی یا علی صوته
 و بل الا عقاب من القمار یعنی یک زده بلند از خود
 دای هر ششما می باشد نه را از شش و نه مراد و حید
 اصحاب کفیل است و نسبت علی عقاب بطریق مجاز
 بجهت سببه با حقیقت بهاشندا است و بل یعنی سختی
 حدایت بلکه آیه و نام و اوست در دوزخ مرتبه ای او
 عذاب آید که در انجین و دو بار با سه بار شک او است
 و باقی حال هر کتابا با وضو و مکرر و در انشا و صدق
 با آب قبل الحمد و حدیثا و اخمد و انا بیکرنا
 بیان حال گفتار کسی که روایت حدیث میکند بهر که
 که این سه لفظ است یعنی درین الفاظ اطلاق متفاوت
 اند یا سمع و قال انا الحمدی شیخ سول است چون
 این قول بطریق مکرر است و تحتین حال گفتار
 کان عند ابر عینة حدیثا و اخمد و انا بیکرنا
 و سمعت و انا حدیث محمدی بود و سلفیان
 بن عینین انا بیکرنا یعنی بیکرنا حدیثا و انا بیکرنا
 اهل حدیث در فرق و انحاء و انا بیکرنا حدیثا و انا بیکرنا
 محمدی بطلان جمیع قدر چون زهری و حسن بصری
 و امامان بن عینین و یحیی القفطان و کاشانی و حماد و کوفه
 فرق نکنند و اطلاق این بیکرنا در سوره چنانکه فرق نیست
 در میان اینها بسبب تفاوتی که نقل بوقت احوال
 از این عین بطریق شیخ خود محمدی بی رد و انکار و هم
 ذکر قول اهل علم است که حدیث را در غیر این نیست
 و نقل کرده این را حاکم از شیخ خود ابا یزید محمدی
 تصحیح کنند استعمال این را مطلقا در صورتیکه
 بگوید شیخ لفظ حدیث را و اما در حدیث بیکرنا حدیثا
 و کذا را نه شود بهر شیخ تصحیح کنند ان را و کذا که گوید
 مثلا زهری روایت حدیثا و اخمد از ابراهیم بن نهیم
 یعنی بن را بگوید و نسائی و ابن حبان و ابن منده

شیخ الاسلام کتاب لعل
 قال هي الخلة فمروا بذكره تحت قوله است ونبات
 حديث ترجمه با حلقه الفلاخه بخير حديث وروايات
 است ودر روايت نافع بن رزوه بن بجای حدیثی از خبری
 است ودر روايتی انصاف ودر روايت مالک بن
 سولون در باب الحیا فی العلم حدیثی است و بجای
 حدیثی از خبرناجین ثلاث کرد این اخلاق بر آنکه
 این بر سه لفظ نزد ایشان برابر اندک ذکر و اعتقاد
باب طرح اکامام مسئله علی اصحابه بخیر
 ما عندهم من العلم بیان انداختن بیس پیشوا
 مسکه ابرار بیان امتحان کنند این نزد ایشان است
 از علم آن **حلقه** خالد بن مخلد بفتح سیر و سکون
 خا البیوم تقوی است بفتح قاف و در کتاب است
 بموضع است از کوفه در سه دو صد و سی و نه
 قال حدثنا سلیمان بن بلال قال حدثنا
 عبد الله بن حنیس عن ابن عمر عن حمیله عنهما
 عن النبي صلى الله عليه واله وسلم قال ان
 من الشجر شجرة لا يسقط ورقها وانها مثل
 المسلم حدثني ما هي قال فرفعنا الناس في شجرة
 البراءة قال عبد الله بن قيس فرفعنا الخلة
 فاستحييت ثم قالوا حدثنا ما عبد الله ما هي
 قال هي الخلة ترجمه گذشت و اما در حديث
 بافتقار و سهل بطریق دیگر در باب علم و بجهت
 احتیاط و مراعات صحبای مشایخ است و در کتاب
 رعایان شلار وایت قیبه چون در مقام بیان معنی
 محمد بن و اخبار و کتمان و رعایت خالد در بیان

عنه وسلم قال
الطريق عندنا واسع والفرق
في سنة القيام يوم القيامة
الشامخ كرمك من الدنيا
الخلق المرقوق والخلق
النام عندنا وسوطنا ويدا
الصلوة عليها من ان يتركها
على النفس اى اى طريقه
الى الجحيم على الصلوة
هه هو له وسنتها
هى صلواتكم اذرة عليها
الصلوة على النفس الى
عنه باب

[illegible]

کتابِ اعلم

المقری فیقول الفاعل
المری فیقول الفاعل
است الکاد وخراب و
قوان بر شعله قرطاب
خودانیدر زمان

فلمّا استيقظ شكوا إليه الذي احبهم ليس في كنفته غم ولم يندرك واما زهرا فتبكي تألمكم بدار شدنا بسببنا وانا وجميع خدایس هرگاه
بیدار شد آن حضرت شکوه کرد و بسوی آن حضرت حالی را که رسیدیم بجاها را فقال خیر کلا بیچاره پس فرمود هیچ ضرر نیست شک کرده است
عوف که رجلا لا یخیر بصیغته مصدر گفته یا بصیغته ضارع سنئی را تخلی فادخلی ففسدا ر غیر تعلیم ترک فرمود کوچ کنی پس کوچ
کرد و راه رفت آن حضرت و کسی که با او بود رای که در فرمود و سبب را تخال از آنجا آن بود که فرمود این موضع شیطان است یا از آنکه
در آنجا آب نبود پس زن دل فرمود فدعا یا کو ضوم فلو ضاع و فودی یا لصلی الله علیه و آله یا لئاس پس طلبی آب و وضو را پس وضو
کرد و نماز کرده شد باز یعنی اذان گفتند چنانکه مولف در آخر موقت تصریح کرده پس نماز گذار آن حضرت بدم یعنی نجاعت قضا کرد و
تألم آنست که این واقع غیر واقع لیله التریس است که در آنجا طلال را فرموده بودند که بیدار باشد و وی بخواب رفت و در آن واقع روایت کرد
اول کسی که بیدار شد آن حضرت بود و او را علم بالصواب فلمّا انقضت من صلواته اذا هو رجل معتزل لم یصل مع القوم
پس هرگاه برگشت از نماز پس بناگاه آن حضرت را وقف شد بر وی که گوشه گرفته نماز کرده است یا قوم قال ما صنعک یا فلان
ان تضلی مع القوم فرمود چه چیز باز داشت ترا ای فلان انیکه نماز گذاری یا قوم فقال صابنی حیابة وکلاما پس گفت رسید
مرا جنابت و آب نیست که غسل کنم قال عبدک بالصیغرة فانه یکفیک فرمود لازم است بر تو چیزی که تحقیق بسند میکند ترا هم سار
النبی صلی الله علیه و سلم فاشتمت الناس الیه من العطش پیستر سیر کردیم خدایس شکایت کرد و بسوی آن حضرت مردم از
شکلی فقول فدعا فلان کان یسبیه ابو جهم نسبه عوف پس فرمود آن حضرت و طالب کرد فلان را تا نام می برد و او را ابو رجاء
فرمودش کرد آنرا عوف و دعا عبدی فقال اذهب فابقی المساء و خواند علی بن ابی طالب را رضی الله عنه و فرمود بر وی و طالب
کنیز آب را فانطلقا فتلقیا اهل یابین عزادتین اوسطی یحتمین میساء علی بعیرهما پس رفتند و پیش آمدن زنی را در میان
و در شک از آب سوار بر شتر می که او را بر و فراده بفتح میم و زای شک فلان و آنرا سبطی نیز گویند شک کرده است عوف فقال کلاما
این المساء پس گفتند آن زن را چای است آب قالت عهدی بالماء امس هذه الساعة بودن من آب و بر و زدن من ساعت
و نفرنا خلوف و مردان را غایب اندر برآمده اند برای آب آوردن و گذاشته اند زن را و طفل را فقال کلاما النطق اذا قاله
الی این قال الی رسول الله صلی الله علیه و سلم گفتند آن زن را بر و حال گفت که بر و گفتند بسوی پیغمبر خدا قالت
الذی قال له الصابق قالاهو الذی یقنین فانطلق گفت آن کسی که میگویی او را صابی صابی آنرا گویند که از زنی بدین
دیگر میل کرده باشد گفتند چنان کسی است که خواستی تو آنرا بر و بسوی او حجاجا بجاها الی رسول الله صلی الله علیه و سلم پس مرد
آن زن را بسوی پیغمبر خدا و حد ثاب الحلیت گفتند آن حضرت را زنی که در میان ایشان و آن زن گذشته بود قال فاسترت
ها علی بعیرها فرمود و او را بر و او را از شتر او و دعا النبی صلی الله علیه و سلم یا ناء فامرغ فيه من افواه المزداتین
ان السطحین و ای که اخوا همما و طلبی پیغمبر را ظنی را پس ریخت در آن ظرف از دهنهای هر دو و شک و سبب و دهنهای نیز
یا طلق العزالی و کشاد و من پادین مشک و فودی فی الناس اسقوا و اسقوا اسقی من ساء و اسقی من ساء
پس نمادی داده شد مردم که بنوشانند و آب را و بنوشند خدایس نوشا کسی که خواست و بنوشد کسی که خواست و کان اخر ذلك
ان اعط الذي لصحابة الجنة الله من ما عطل اذ هب فنفخ علیک و بود و آخر آن کارانکه و او آن حضرت کسی را که رسید به بود و او را فاجتا
ظنی را از آب فرمود و بر و پس بر ز آب را بر خرد و می قائم نظر الی ما یفعل بما شربا و آن زن را ستاده بود و نظر میکرد و بسوی خبریکه
کرده می شد آب او را و باطله لقد اقع عنان انه لیخجل الدنيا انها استدل علیه فهاجین ابتداء فیها و سگفته تحقیق

بهرین پیش خود نگذاشت و نزد بعضی چهار یکی بنده
 و دیگر یک بنین و کوفه و مشهوریج است که از آن بعضی را
 و چون صفحه را بر یک لغت جمع نموده استخوان نوشته
 بشماره فرستاده تا مادر سته تمامه بر آنچه قرار یافته و
 ترک دهنده و ارادتها و جدا شدن از آن ظاهر باشد
 و برای عبدالله بن عمر بن خطاب عین بی و در جنانچه
 در جمیع اشعار صحیح مضبوط است از عبدالله خزان
 قرشی بنده و عمر بن خطاب است سنه یکصد و سیصد
 و یک و بعضی بقرینه تقدیم برخی دیگر است از عمری سنان
 و قد را گویند بر عمر بن عباس است و یحیی بن سعید
 و مالک ذلک جایزه دانسته است عبدالله بن
 عمر و یحیی انصاری و مالک المذكور را که منا و در کتابت
 است در روایت چنانکه اکثر شارحان بر و در گفته اند
 و احتم بعضی اهل لحن از فی صحفه المذا و له بدل
 کرده اند بعضی علماء را از در دست بودن منا و در حق
 روایت مراد محمدی شیخ سولف است و حجاز نام کرده
 مدینه و قرایت نوح است عبدالله بن النبی صلی الله
 علیه و آله و سلم حین کتب کاصیل السیره کتابا
 بحدیث آنحضرت در و تا معد و دها بر وی و سلام
 که نوشت مرید و در نوحی را که در سال دوم پیش از
 ولعده بدر بر سر کفار فرستاده بود و کتبی و آن عبدالله
 بن جحش مراد ام المومنین زینب بود و قال که آنرا
 حق بیلگه مکان گذاختند آن فرمود و حسان آنرا
 تا آنکه برسی جای چنین و چنین را که کتابت از جای محفوظ
 است فلما بلغ ذلک المكان پس برگاه رسید
 آنکاه را که نشان داده بود آنحضرت و آن مخل و و
 میان که وظایف قرآ که علی الناس و اخبر همه
 باصره النبی صلی الله علیه و آله و سلم خوانان
 مکتوب را بر مردم و خبر داد و فرمود بر غیر بعضی از علمای
 و آنکه و سلم و این منا و در کتابت است از آنحضرت
 بامیر پیش تا نقل کند از آنحضرت آنچه مینویسد و مان
 مکتوب است و نقل کرد بر آن عبدالله بن جحش و بر
 روایت نمود که آنحضرت چنین فرموده و در این منا
 منی مکاتبه نیز است فافهم حدیثا منی
 بن عبدالله بن ابی اویس اصبحی منی قال
 حدیثی ابراهیم بن سعد بنیره و عبد الرحمن بن
 عوف بن صالح بن کيسان بن غفاری بن علی بن
 شجاع زهری عن عبد الله بن عبد الله بن عباس
 بن عبد الله بن مسعود عن عبد الله بن عباس
 اخبره ان رسول الله صلی الله علیه و آله

[illegible]

بعث یکتابه سرچ لا این عباس بن ابی اسحاق
لاکله انحضرت فرستاد و بکتب خود مردی را دومی
عباس بن حاذق همی است از ابراهیم بن اولین
فاخره آن پدر فخره ابو عیسی الحیرن و فرموده او را
که برساند کتاب ابو موسی کلان رئیس نجین با حفظ

الحمد لله

عنه يا النبي صلى الله عليه وسلم

ایہ جب عند عمر ضربتار
کہدیش علی ما قلنا
مندرکھ

اسماء الرجال

کتاب فی سطرنا

الحی ای خفص بن غیاث

الحمد لله الذي جعل القرآن الكريم
الذي هو الكتاب العظيم

سعودی عرب کی خزانہ

عبدالمطلب بن عبدالمطلب
قسطاني

شیخ الاسلام
کتاب

الم
العلم

الجزء الثاني تفسير القاري	١٣٥	كتاب التيمم	هو جالس في المسجد والناس معه اذا قتل ثلثه
---------------------------	-----	-------------	---

[illegible][illegible]

الحمد لله الذي جعل في كتابه ما لا يحصى من النعمان
والصلاة والسلام على من لا نبي بعده
والسلام على من لا نبي بعده
والسلام على من لا نبي بعده

كتاب الصلاة

الحمد لله الذي جعل في كتابه ما لا يحصى من النعمان
والصلاة والسلام على من لا نبي بعده
والسلام على من لا نبي بعده
والسلام على من لا نبي بعده

الحمد لله الذي جعل في كتابه ما لا يحصى من النعمان
والصلاة والسلام على من لا نبي بعده
والسلام على من لا نبي بعده
والسلام على من لا نبي بعده

الحمد لله الذي جعل في كتابه ما لا يحصى من النعمان
والصلاة والسلام على من لا نبي بعده
والسلام على من لا نبي بعده
والسلام على من لا نبي بعده

كتاب الصلاة

الحمد لله الذي جعل في كتابه ما لا يحصى من النعمان
والصلاة والسلام على من لا نبي بعده
والسلام على من لا نبي بعده
والسلام على من لا نبي بعده

الحمد لله الذي جعل في كتابه ما لا يحصى من النعمان
والصلاة والسلام على من لا نبي بعده
والسلام على من لا نبي بعده
والسلام على من لا نبي بعده

شیخ الاسلام

كتاب العلم

شیخ الاسلام کتاب العلم
فروستاده است از خدای تعالی به این
از ما به نیکو نام و قبول هدایت
الذی ربنا است به و قبول نکرد

سن بدن چون شورستان هموار
که قبول نکرد آب را و جمع نداشت آنرا و فریاد
گناه را قال ای حیدر ایبه گفت مولف

قال الحسن عن ابی اسامه انک قلت لاسحق بن ابراهیم
بن مکمل یفتح بصر و سکون ما خطلی مروری شهرو این
ما هو به سینه دود و سی و شست الزانی اما که گفت
و کان منها طایفه کثیرت الماء یعنی با
طایفه قلیلت مابوده طایفه ثقیلت روایه کرده یا
شده از تفصیل بمعنی شراب غمزه زادن یعنی

باب ستم العلم وظهور الجمل پرداختن
 حکم از مردم و پیدا گشتن جبل میان ایشان بر دو قطه
 خود از حدیث اند و عطف ثانی بر اول برای اظهار
 است و مقصود تخریص است بر ثبات و هوایه
 برین اشتغال و قال ربیعۃ و گفت بجمعی از
 فریق قریشی مدعی تابعی معروف بر میة الای سبکون
 بزمه جهت کثرت اشتغال وی با جهتا رسد بصدور
 سی و شش کلامی که لاحق علیہ است می العلم

انجمنه فقهیه سزاوار نیست بهیچ یکی از کاندیدان و
 چهره‌های ارغلا باشد نیکو صاحب کاندید نفس خود را بزرگ
 اشتغال با گفتار آن از تعلیم و شناخت و مطالعه و
 تصنیف و ذکر و فکر و جز آن که باعث کشمیر علم و
 روح اساس بن و تعلیم و توفیق اسلام است و
 شرک آن موجب عقوبت است که حکم ضلع نفس است
 بجز آن بن و سبطیل و شغل باطل و حدیث
 عمود بن و سبطیل و ضربه منقری بکسریم و سیکون
 نون و فتح قاف و بصری منسوب بنقر بن علیه است

دود مد و بیست و سه قال حدثنا عبد الوارث
بن سعید بن زکوان بن یحیی عن ابی المتیاح
نفع فوقانیة و تشدید تخمیرة آخر جمله بن زید بن حمید
بن یحیی ستم بکسر و بیست و هشت عن انس
قال قال رسول الله فرمود نه خلاصه اولاده
علیه و قاله و سلم ان من اتسلط الساعیة
ان یخرج العلم و یلبس الجمل بر سر کرد زطلما
قیامت است انیکه بر داشته شود علم میر زید بن
علما و ثابیت کرد شود جمل که چون عالمی باقی نماند

و اما بنان محمد و سید و راجی پس و در احوالات
 و صفات و چند گفتارهای عجیب نوشته شده
 است. و در آخرت و شوق و بیایا و در روایت
 کتاب سماع و دیگر شریفات و در بیان فاضل
 شود ز نادر حاج که در احوالات و شوق و بیایا
 و صفات و چند گفتارهای عجیب نوشته شده
 است. و در آخرت و شوق و بیایا و در روایت
 کتاب سماع و دیگر شریفات و در بیان فاضل

[illegible][illegible][illegible][illegible][illegible]

[illegible][illegible]

که بجز و شنیدن قول صحابه آن حضرت سجده سهو که مقرر در مذاهب آنست که درین صورت یک رکعت و اگر آن شک کرده سجده کند
ظاهر از حدیث و دیگر معلوم نموده باشند و این احادیث را مصروف از ظاهر کرده اند باب حاکم التلوی بالکعبه المسجد و در کردن
بلغم که اندوه دهان برآید بدست از سبب الخفا یا از سبب برآید و البصاق یا از زبان آید و التلوی بالضم یا از سبب برآید
قیل التلوی بعدین یا از سبب برآید و التلوی بضم یا از سبب برآید بصاق و براقه یعنی است مؤلف چون فارغ شد از احکام قبله را
و احکام مسجد که **رحل ثنائیه** قال حدثنا اسمعيل بن جعفر عن حميد عن النolan النبي صلى الله عليه وسلم رأى نكاحه في القبلة
فمنع ذلك عليه حتى رأى في وجهه روايت است از انس بن حنبل تحقيق پیغمبر خدا رحمت کند و خدا بر وی دید باری را و روی او قبله پس نشو
آمد آن رویت بر آن حضرت آنکه دیده شد و در روی مبارک او اثر تغییر فقام تحکمه بیده پس ایستاد و تراشید آنرا بدست خود فقال
الحکم که اذا قام فی صلاته فانه یباحی ربه او ان ربه ینبهه و یدل القبلة پس فرمود تحقیق یکی از شما وقتی که ایستاد و نماز
خود پس تحقیق مناجات میکند بقرآن و اذکار و تسبیحات پروردگار خود را با آنکه تحقیق پروردگار میان او و میان قبله است
یعنی حاضر و شایسته است فلا یمنع احدکم قبل قبله پس قف نکنند و بلغم نیز از یکی از شما جانب قبله خود رعایت ادب حضور و اگر ام
جست قبله را و گنگن عن بسیاره او تحت قدمه لیکن بنیاد از جانب چپ یا زیر پای خود و تحت اخطف ردا نه نصیق دینه ثم دد
بعضه علی بعض پیتر گرفت طرف روی خود را پس قف انداخت و ران طرف جامه پیرته را بدیکه برگرد و بر هم زو فقال ان لی فعل
هكذا پس فرمود یا میکند از چنین که من کردم **حد ثنائیه** قال عبد الله بن يوسف قال اخبرنا مالك عن ابي نعيم عن عبد الله بن عمر ان
رسول الله صلى الله عليه وسلم رأى بصاقا فجاء القبلة تحكمه و ایست از عبد الله بن عمر که پیغمبر خدا رحمت کند و خدا بر وی دید باری را و روی او
جانب قبله پس تراشید آنرا و افعل علی الناس فقال اذا كان احدکم یصلی فلا یبصق قبل وجهه پیتر روی که بر مردم پس
فرمود وقتی که باشد یکی از شما که نازک کند سر آب و دهان ننهد از پیش روی خود فان الله قبل وجهه اذا صلی پس تحقیق خدایش روی
است وقتی که نماز کند **حد ثنائیه** عبد الله بن يوسف قال اخبرنا مالك عن ابيه عن عائشة ام المؤمنين ان رسول الله صلى الله عليه وسلم رأى
ان رسول الله عليه وسلم رأى في جدار القبلة غطا او بصاقا او نكاحه فحكه مرويت از عائشه مادر مسلمانان که تحقیق
پیغمبر خدا رحمت کند و خدا بر وی دید و روی او قبله آب بینی یا آب دهان یا بلغم شک را و ایست پس تراشید آنرا **باب**
حک الخفاط بالحصى عن المسجد تراشیدن آب بینی یا شک از مسجد و خفاط و نكاحه فرق نموده است در ترجمه باب خفاط
آورده و حدیثی که درین باب می آید و اینجا نكاحه واقع شده چون هر دو در جهت نزدیک هم اند و از فضیلات ظاهر در یک حکم باشند
و قال ابن عباس ان وطئت علی قدز رطب فاعسدت و انکاه یا نبینا فلا یغتسل من حیث یسیر فی حجر کی ترسین پیتر روی
آنرا و از آنکه من پاک باشد یا ناپاک و اگر خشک باشد حاجت بشتن ندارد **حد ثنائیه** قال حدثنا ابراهيم بن سعيد
قال اخبرنا ابن شهاب عن حميد بن عبد الرحمن ان ابا هريرة و ابا سعيد حدثاه ان رسول الله صلى الله عليه وسلم رأى نكاحه في جدار
في جدار المسجد فتنا و لمصاة فحتمها ابره بره و ابو سعيد حدیث کرده اند حمید بن عبد الرحمن را که تحقیق پیغمبر خدا رحمت کند و خدا بر وی
دید باری را و روی او مسجد پس گرفت سنگ نرید و دور کرد و آنرا بر وی فقال اذا نكح احدکم فلا یغتسل قبل وجهه و لا عن يمينه و لیبصق
عن بسیاره او تحت قدمه البسه پس فرمود وقتی که سر نه کند یکی از شما پس ننهد از دایمته پیش روی خود و نه از جانب دست راست
و گوشت کند از جانب دست چپ اگر در بر بلوی او کسی نباشد یا زیر پای چپ **باب** لا یبصق عن يمينه فی الصلوة آب دهان
ننهد از جانب دست راست و نماز از حدیث سابق و دهان حدیث است از شیخ و دیگران که تفاوت از بعضی الفاظ که درین باب آورده

[illegible]

قال احمد رحمه الله في كفاية السالكين في طريق الله
 شك اني اريد ان اكون في غضب سور نعم سائل وعبد
 رطو كذا في مقام حسن من سوال وجواب اوله ان الحكم
 لقطب و ان غير مستحب ان افاده ما بشاير كسب غير
 وغيره ان كذا في سوال الاشتهار في رطل فاعلم

هنگام مالک و صاحب خود
چهار دست درازان شریک
یعنی چوبی که می توانوی
اصطیاج با انقطاع ندارد و هیچ
نیشور و صغیرا سفاها
با او دست و مشا که داناییت

از روی شکر و رستگاری
و خوشی می باشد که گفتار
روزی که بسیار از آن است
که تا پانزده روز نشستن می باشد
برداشت و حیات است

مسلک و ذوال جبر محدود و مجزئ
سومین معنی قولیست بر پنج
حکایتی و رفع خود را نشانی
نشانید که در بیان خودی که سابق
سفر با خود داد و رفتن را ملایم

ن من بجای انداخت
و پیغمبر در دست را نداشت
حتی بپایاها نهاده و بپای
دین استخوان را شست و بپای
گذاشت و او را بپایاها نهاده
آید و او را بپایاها نهاده

در هر کمالی است هر چه ای
که ضایع نمی شود در بی چرا بنده

و قد رجعنا الصلاة صلاة العصر نحن وحدها حتى مضى وقتها فخرجوا
 نازليين ناصو صواحا كواضو كركم فخطبناهم على رءوسهم
 وبعثناهم في اراضي شتاني كس سكر ديم بياهي خوزيني
 در شستن وادافتن آب بر وجهكمان كو تاهي شنگو يا
 سج بود و قد ردي انظرن باشه آب نارسيد مافند فاجي
 با على صولقه سيرانك واز او ازله خود و جوب للاعقا
 من التار و اوى را بشنه اى ناشسته را از انش و دوزخ
 صرتين و انشا و دوا برين كلمه فرمود يا سبار
باب من برك على سركنيه عند الامام ان
المحدث كس كاشت بر دوز انوى خود و كس و سلطان
 يا كنفو را كه حديث كند و ارامو شرع و تعليم علم ناپد
 بموك را اصل معنى تحقيق شتر است بعد از ان شتمال
 كرده شد عموما كه بر حرم نيات و قرار كه در انجا برك گويد فقط
 ماضى كذا فى الصحيح **حدثنا** ابو الهيثم قال
 اخبرنا اشعيب عن الزهري قال اخبرني انس
 بن مالك ان رسول الله صلى الله عليه وآله
 وسلم خرج ردة ام عبد الله بن حذافة درين
 روايت حذو و ايمان است فبسيبت روايتي امي موسى كه
 گذشت انس گويد بر سى كه اخفرت برآمد پس ايستاد
 عهد الله بن حذاف سمي كه از مهاجرين و اولين است مشهور
 بقديت پي سيم بن عمر و دوا و مرد در خلافت عثمان فبما امر
 عند و نسبه كرده ميشد بسوسى غير بدروى چنانكه طعن در
 انس با عاده جا بلير است فقال من لى يا رسول الله
 فقال برك حذافة ليس كفت عهد الله ليست پر
 من اى بغير خدا فرمود خدا دست و برگاه شنيده وادر
 او اين سوال را نكفت نشينده ام بر سى عاق قرار
 تو يا ابا عقا و كرده اى انكه وادر تو نوزدي كاه كره چنانكه
 زنان جا بليت ميكنند پس نصحت ميكردى ان را بترجمه
 مردم پس گفت عهد الله قسم خداست اگر لاجن بكند مرا
 اخفرت بزند چشني سياه بر آينه لاجن شوم پوى نهر
 اكثران يقول سلولى پيتر بيار كه اخفرت از راه
 غضب گفتن انكه بر سبه مرا بر چه خواييد فبرك عمر على
 سركنيه پس شست عمر بر و در انوى خود و قى كه
 و ديارش غضب بر روى سهارك او از اجات مردوم و عك
 ملاحظه طال اكثرش سوال فقال ليس كفت عمر ضايع
 عني بحت تاد و نظير و انما ارى ما و لسلي و شفقت
 بر سملين رخصتيا الله كريا ماضى شديتم بها كالى
 پروردگار راست و خدا اسلام و بنا و اسلام كالى

کردن است و بجهاد دنیا قلنا و بجهد بحالی که نمی یابست
فمنسكت پس خاموش شد آنحضرت و در او ایستادن فسخ
غضبه پس ما کن شد فغضب و علی صلی الله علیه و آله وسلم
باب تعلم الرجل امته و اهله با میزبانان
مرد و امه وین واه خود را و مرد و امه خود را سزا یافت

است بر سر یکی از این سه عمل که گمان می کنند که
 علیه آنکه مسلم وقتی که مشغول با جان و تنه ساین باشد
 و در میان او عذر و عیال و وقتی که مشغول کند است
 و در وقت که بر احوال او باشد که مشغول بتأدیت
 و تعلیم و تزیین و بوی خوشی و این هر دو توجیه می باشد
 یکی شرط ایمان است و دیگری شرط ایمان
 و این شرط اولی است
 و در وقت که مشغول با جان و تنه ساین باشد
 و در وقت که بر احوال او باشد که مشغول بتأدیت
 و تعلیم و تزیین و بوی خوشی و این هر دو توجیه می باشد
 یکی شرط ایمان است و دیگری شرط ایمان
 و این شرط اولی است

[illegible][illegible]

سیدی را که در آن بر روی مردم چه بنده و او امید از پوشیده و نامزد که خفیه و گرفتار مسجد و چون خانه نمی نازد و گویند ناز در آن
جزو سرافرازی و دار و اما احکام مسجد از وقت و منتهی و حجاب و حرکات ناز و او این عجب شاید همان در آن سر باشد و نمازی در مسجد است گذارد
ازین بر روی چرخه لازم نمی آید یعنی و بگذارد و موحل نشاء مسدد و قال احمد بن حنبل و قال معاویه بن عمار بن ابی صالح عن ابی هریرة
عن النبی صلی الله علیه و سلم قال یصلی فی البیعة و یتدبر علی صلاته فی بیته و یصلی فی سوره جنس و یسجد و یسجد و یسجد و یسجد و یسجد و یسجد
نماز یا اجتماع مردم فرونی و در بر نمازی که در مسجد خانه و بر نمازی که در مسجد بازار و در مسجد و در مسجد و در مسجد و در مسجد و در مسجد
جمع مردم و اعتبار اکثر و غالب است از آنکه غالب است که در خانه تنها نماز میکنند و اول بازار که بسو دارد و در مسجد یا اجتماع کمتر می شوند
آنکه صلوات جمع مردم که با اجتماع امکان نمی باشد غالباً و در مسجد برای عامه که هر قومی برای تکثیر جماعت و ادای جمعه آنان که در باشند
برین تقدیر مقتضای درست می آید و در وجهی یا وقتی میفرماید فان احدکم اذا اقام القضاة فاحسن الضمیر و انی المسجد لا یسبیل
الا الصلوة لانه یحیط حقوله الا رفعه الیه عباد حجة او خط عنه بها حظیة حتی یدخل المسجد بتحقق یکی از شما
وقتی که وضو کرد پس نیک کرد وضو را با ادای واجبات و سمن و مستحبات بی اسراف و تفرق بال و آمد مسجد را بحالی که نمیخواهد ازین آمد
مگر نماز یعنی عبادت خدا پس داخل شد تا عتکاف و غیره و گام نمیزد گامی را مگر آنکه بلند کند و از راهبان گام در حجتی و قرب حق یا دور
میکنند از وی باین خطوه خطای از نامه اعمال او یا تحقیر خطائی که در دین اسلام کرده باشد تا آنکه در می آید مسجد را و ظاهر است
که خطوات در مسجد بیت نمی باشد و خطوات محض برای نماز در مسجد بازار نیست پس ازین قضیلت عاری و محروم خواهد بود و اذا
دخل المسجد کان فی صلاته عاکات تحبسه و وقتی که در آمد مسجد را هست و نماز و اوج آن ماوامی که باشد نماز که نگاه میدارد
او را در مسجد و یصلی الملیکة علیه و سلم فی مجلسه الذی یصلی فیہ اللهم اغفر له اللهم اغفر له و عا میکنند ملا که بر آن
ماوامی که در نماز است که نماز میکنند و آنجا میگویند ای بار خدای بار خدای رحمت کن او را که این حدیث مدیه
هر دو صیغه مضارع مجزوم انداز باب انفعال ثانیه بدل است از اول یعنی ماوامی که از آنکه در است ملا که در حدیث مذکوره است
و در نماز و در اکثر روایات بحث واقع است بکار و مجزوم که متعلق است بلم یوز و معنی و قال کیست و بعضی بنها المریث است
تبرک فقط یوز که گوئی حدیث مطابق با ترجمه نیست زیرا که منطوق حدیث نماز در خانه و در بازار است و در ترجمه نماز در مسجد خانه
و بازار واقع و شایع تراجم باب گفته که ملا از مسجد را بنام معنی لغوی است یعنی جای سجده نه یعنی بنامی که برای نماز کنند بعضی
گفته اند که مقصود بنامی صحیح از حدیث این باب رداست بر کسی که توبه کرده است از آن حدیث که واقع شده است فی القیاس السوق
روا نا بود نماز در بازار و ازین حدیث نیز نماز در بازار را گفته اند و در بازار نماز و در مسجد و در مسجد و در مسجد و در مسجد و در مسجد
که مسجد گرفتن در بازار نیز بازن باشد و برین تقدیر نماز هم در مسجد را با خواهر بود و باب است تشدید الاصل یعنی المسجد و غیره
و مذکور آورده اند که ایشان هر دو درست و یکدیگر در مسجد و غیر مسجد است که خداوند یحیی قال انما یسجد انسان علی برده
علی الله بن ابی بردة عرج بن عبد الله بن ابی هریرة عن النبی صلی الله علیه و سلم انه قال ان المؤمن کالبنیان یشد بعضه
بعضاً و شبک انما یجئ من آن حضرت فرموده که مسلمان برای مسلمان و دیگر باشد عمارت و دیوار است که محکم میکنند بعضی آن
بعضی دیگر را و شبیک که و انکشت بهیچ خود را حل انداختن قال احمد بن حنبل و قال ابو یوسف و قال ابو حنبل و قال ابو حنبل و قال ابو حنبل
عن ابی هریرة قال اصلى بنا رسول الله صلى الله عليه وسلم احدى صلاتي الغنمى گفت ابو هریرة که از او باین نیز خدا رحمت کند و اول
بر روی یکی از نمازگزاران و نماز ازین دو نماز ظهر و عصر است زهری گفته بعضی فتوح محله و کسر مجزوم و تشدید یا در تخفیه میان زوال

بیدار این کار انداخته و
 قیامی بسطیده کرد و
 کمالی از او نشانی نگرفت
 بدست هر که خود را در آن جا
 در طاعت و توبه و عبادت
 نیست توفیق است و حق
 اسما علی بن ابی اسیر قال
 حدانی اسمی عبد الله محمد بن ابی
 ابی کثیر عن ابن ابی جریج
 عن سعد المقرئ عن حماد
 ابی هریرة قال حفظت
 عن رسول الله صلى الله
 علیه و آله وسلم و ما یب
 کنت یومر به الا ان یفر من
 الا فرقت و فرقت عن علی
 و فرغ علی بن ابی حمزه عن
 و شمس است نهید بنی را
 کرد و فرستاد تا ما جدا
 فبیته را که از آن دور
 فاش بزرگ بود و از آن
 مراد را که از آن فرشته
 گفته حدیثی را که
 و کبریا را که فرشته
 برین فرشته را که
 از آن فرشته است

[illegible]

سُبْحُ الْإِسْلَامِ كِتَابُ الْعِلْمِ
 بن حبان بن عبد الله بن مغيث بن زيد است سنده
 مشهور ورو عنه ابن ابی نزیع کنز الدین محمد بن علی بن
 بن مخیر وبن عمار بن ابی زب فرشی عامری مدنی سنده
 یکصد و پنجاه و نه تن سعید المقبری عن ابی هریرة
 قال قلت لعلی بن ابی طالب ای رسول الله انی اسمع
 منك حدیثا کثیرا انساها ریستی گوی من می شنوم از
 تو حدیث بسیار که فراموش میکنم از قال ابی سعید جراح او
 فرمود ای سرت که بشنوا و فراموش کنی مگر خود را فسطیحه
 پس فراموش کردم یا مادر را قهرت بیدیه پس گرفتند و
 دست خود را بر محض حفظ الی و انداخت آنرا در روی کوبا
 حفظ چیزیست که غرض گرفته میشود از آن قال ضحکه
 ضحکه بفرمود فرمودم از آن مادر را یا آنچه انداخته
 شده در آن بسینه خود پس از او هم آورد و ما را نیز انیسیت
 شدید بعد از آن پس فرمودی که در می چیز از اینها دان
 فاین از من است تا هرات هست و در بعضی نسخ زیاده
 آورده کال گفت مولف حدیثا ابراهیم بن المنذر
 قال حدیثا ابن ابی ذک یانک ضم فاین بن ابی
 اسمعیل محمد بن اسماعیل بن ابی ذک یک لشی مدنی سنده
 دو و سیست روایت میکند از ابی زب حبان بن علی بن
 النبوه فی شهر بعد از حدیث سابق بنی از کوبا یکصد و
 و قال و گفت است ابن ابی ذک یک کجا می فسرمت

فخرانجام حسین واصلان
 در جامه سبزه و زلف زلفی
 حسیله الامرای از در زلفی
 که تیرانوی کلین بران
 کشته تیرانوی کلین بران
 بزرگ حتی کا کا عبد الصخره
 در جامه سبزه و زلف زلفی
 حسیله الامرای از در زلفی
 که تیرانوی کلین بران
 کشته تیرانوی کلین بران
 بزرگ حتی کا کا عبد الصخره

کتاب العلم

الیه آنکه عبدالمؤمن عبادی کجھم البیہین ہو
علم منک ہیں وحی فرستاد خدا تعالیٰ بسوی کو
کہ بلذہ از زندگان من کہ کجھم الجہنم است وانا حسرت
زونی بنی علما داده شد کہ تو انان خیر ہماری داین
قصه برای تنبیه برسی است بغیرت کرده علم دیار ایش

[illegible]

ولا عصي لك امل اذا فراني نيكتم: برافا خلقا
بمشيان على ساحل البحر ليس لهما سفينة بس
روان شدند بر روی و خضر دریا لیک میاوره میرفتند بر کنار
دریا که نیست مرز و درواستی حضرت لهما سفینه
پس گذشت با ایشان کشتی فکمی هم انجملیها

[illegible][illegible]

سر کشته شد و در این میان که در میان ایشان
 علم و با علم الهی پیوسته است و کتاب است که یکصد و درین
 سنه که انجیده نویسی کرد و این پیش موجود است در میان مقداری
 و گرنه نسبت بر سر این نسبت متناهی است و این نسبت
 نسبت این علوم علم الهی نسبت متناهی بر غیر متناهی
 فعمل الحظی الی لیح من الواح السفینه فخره
 پس قصد کرد و خضر بنی که از تعدادی شتی پس بر کند از
 فقال موسی قوم حملنا بغیر قول عدت الی
 سفینه هم پس گفت موسی گروهی که سوار کردند ما را می فرود
 قصد کردی تو بسوی کشتی اینها خفته اند لغریق
 اهلها پس باز کردی از فراغ کنی این آل را این
 کلام بر سبیل استغفار و استعجاب است قال اهل القل
 انک لن تستطیع معی صبرا گفت خضر گفته ام که تو
 نمیتوانی با من صبر و زبید قال لا تراخذنی بما انشیت
 ولا ترهقنی من امری عسرا گفت موسی که مرا
 با چیزی که فراموش کردم و تکلیف کنی به از کار مرا می توانی
 اگر به نسیان مواءمه کنی حکمت اولی من موسی
 نسیم انیس بود و سئل اولی از موسی از راه فراموشی
 قرار است که این کلام را بدیست فانتظا پس از
 سفینه بر آید باز روانه شدند تا از غلام یلعب مع
 العلمان پس ناگاه کودکی بازی میکرد و او را کلافه
 انظر براسه من اعلا فایس گرفت خضر سراورا
 از بالای او را خاتم بر اسه پدید آید پس بر کند سراورا
 برست خود فقال موسی اقلدت نفسا ذکیتة
 بحد نفیس گفت موسی آیا کشتی ذات پاک اگرگاه را
 بی مقابل نفسی که او شسته باشد یعنی نه خونی بر رویش
 معلوم است و ممکن است که موجب عقوبت عمل باشد
 قال اهل القل انک لن تستطیع معی صبرا
 گفت آنگاه گفته ام که تو ترا نمیتوانی با من صبر و زبید
 قال ابن عبینه و هذا او کذبت سفیان ابن
 عبینه و این کلام را که تراست در عتاب نسبت اول

که در زیر چو تریک با منوچهر معینا است ای سست ای در سطر حجاب
فاصله حق ازا اقیانوس قسری است عظم
اهلها پس روان شدند تا آنکه چون آمدند وقت شام
مردم دیدی اطعام مینمایند فاخته استند اهل آن دیو را
ایضا که بعد از آنکه ایضا از آن بر زمینها بریزد خزان فاخته

[illegible]

[illegible]

وہاں جہاز روک دیا ہے

بی تفاوت و در قصود و لذت و بعضی نسخ مقدم است بر
و تواند که این اثر بقصد و طرق نیز در سلف ثابت باشد
پس آوردن آنرا علیها و بعد از آنرا اسناد و اگر چه اسناد
ضعیف بود بطریق شایسته نیز در خود و چنانکه جایز است
حد ثنا یعنی من ابراهیم بن ابی راجعه قال
اخبرنا معاذ بن هاشم عن ابی عبد الله علیه السلام
بمفتوحه و سکون سین هر دو مثل فتح فوقیه و بجزیه بعد
الف و لقبی فون بجای هر دو نسبت به جمع باقریه است
سنه و صد قال حدیثی ابی عن قتاده قال حدیثنا
انس بن مالک ان رسول الله صلى الله عليه
والله وسلم و معاذ بن ضيفه على الرجل يرسى كركيت
بحالي كرمعاذين او سوارا بود بر بالان فرار مثل شیشه
استعمال او برای شتر است و اینجا امر دحمار بوده بقرینه
تقریر در جهاد قال الامعاذ بن جبل فرمود ای معاذ
قال لبنيك يا رسول الله و سعد بك گفت معاذا
استاده ام در خدمت و طاعت تو ای رسول خدا ای
سیدم تر قال یا معاذا بار دیگر زاکر قال گفت معاذا
لبنيك يا رسول الله و سعد بك قال یا معاذا
قال لبنيك يا رسول الله و سعد بك ثلثا سیدار
نزد او انحضرت معاذا را و و ی این کلمه جوابی و قال فرمود
بعد از آن ما من احد يشهد ان لا اله الا الله و ان
محمد رسول الله نیست هیچ کس را که بگوید یا معاذا
است و محض فرستاده او است صد قاصص قلعه
لذری صديق و اخلاص از ده ولی سوار شتران که کذب
و نفاق الا حمزه الله علی المناکر که کلام حرام میگردد
او را خدا تعالی بر آتش دوزخ که برای کفران علیها کرده
شده بر وجه غل و دابن سبب گوید که این محض از قول
فرايض و او امر و نوای بود و لیکن مشکل مشهور و یقین
مانند آنچه نیست از ابی هریره و ابن موسی و حال آنکه محبت
ایشان استخوان است از نزول اکثر ذهابین و حسن باجری
گفته مراد گفتن این است با دای خود فرض آن شخصی
گویند مراد آنست که بگوید یوم دوفیه و بمهرمان بیدر و آنکه
این کلام با اعتبار غالب است چنانکه طاعت و محبت
سعدیه شان موجد است و در اکثر این موارد اصل امر
در قول وی حدیثا با اعتبار اخذ مطایقت افعال چنانکه خود
است مطابقت اعتقاد که مخالفت از او امر و نواهی
نشان عدم اخلاص و تصدیق است قال یا رسول الله
اخبرنا الناس گفت معاذا ای رسول خدا ای پسر خرم
بهر پیمان مردم را بپذیرد شتر من پس بشارت بیاورد
و خوش شغل شوند قال اذا شکلتی فمرو و تکتلف

سید بنی مردم و احقما و یکسند بر ظاهر بر آن و بار می انداز
عمل و رویه کرد و بر از اجداد بنی سید خدای دین
تقصه که مختصر است اذن داد و دعا را در پیش و در خوا
لامر می اید عنفت شتایی کن پس را در امر مختصر
و گفت ای بنی خدا تو بر سیدانی که مردم جان میشوند و این را

[illegible]

اسماء الرجال
حفص ولباب و...

[illegible][illegible][illegible]

آفتاب و پس از میان آسمان بسوی مغرب نظر حاصله اولی میخواند از نماز که اول نمازی که آن حضرت بجهت نماز و بعد از عصر
 ظهر بعد از آنکه در خانه فیصلی مدینه و دمشق حیات و میگذارد نماز عصر پس از فراغ از نماز با مسیحت یکی از بسوی منزل خود که
 در غنای شهر مدینه بود و حال آنکه آفتاب زنده بود یعنی روشن و تابان و بنسبت ما قال فی المغرب سیار گفته فراموش کرده ام
 من چیزی را که گفته ابو بزره و وقت نماز مغرب و کان يستحب ان یقرب من العشاء التي تدعى بها العتمة و بود آن حضرت
 که دوست میداشت اینکه تاخیر کرده شود و از وقت عشا آنکه میخواند نماز عتمة که معنی تیرگی است و کان یکوه النجوم قبلها والحديث
 بعدها و بود آنحضرت که تاغوش میداشت خواب کردن پیش از آن نماز و سخن کردن بعد از آن امر او حدیث لا طائل و من و دنیا
 و کان یقتل من صلوة الغداة حين یعرف الرجل حلیته و یقبل بالستین الى المائة و بود آنحضرت که بر مسیحت از نماز
 صبح و اوقات دیگر و بقتدیان هنگامی که می شناخت مرد منشی خود را و میخواند و درین نماز شخصیت آیت قرآنی تا صدای ازین حدیث
 معلوم میشد که ابتدای نماز صبح از غفلت و اول وقت طلوع صبح میکرد و این تمسک شده اند شافعی و شوب و گفته اند ابتدای نماز
 در اول وقت صبح تحقیق که خفیه دارند و در باب وقت اخیر مذکور خواهد شد **حل** **تسلی** **عنه** **بن** **عبدالله** **بن** **عمر** **بن** **عبدالله**
 بن ابی طلحة عن النس بن مالک قال کما ضلی العصر ثم خرج الکسان الی بنی عمر بن عوف فبصرهم یصلون العصر
 گفت انس بودیم با که میگذارد و نماز عصر سیر بر در میرفت انسانی بسوی قبیلہ بنی عمر بن عوف می یافت ایشان را که میگذارد نماز عصر
 منزلهای این قبیلہ بر روی زمین اندیده بود و در سبب تاخیر این جماعت گفته اند که اینها بل عمل و فرار عان بوده اند بعد از فراغ از اعمال بسیار
 نمازی شدند و اخیر وقت نماز میگذاردند نووی گوید که این حدیث صحیح است و در سبب تاخیر وقت نماز است انتمی در صحیح
 بود و اخیر حدیث و درین معنی حامل است تا فخر **حل** **تسلی** **عنه** **بن** **عبدالله** **بن** **عمر** **بن** **عبدالله** قال اخبرنا ابو یوسف عن عثمان
 بن عفان قال سمعت ابا امامة یقول صلینا مع عمر بن عبد العزیز الظهر ثم خرج جناتنا فحدثنا عن النس بن
 مالک فی جندنا یصل العصر گفت ابو بکر بن عثمان شنیدم ابا امامه را که میگفت گذاردیم با عمر بن عبد العزیز نماز ظهر
 پس برآمدیم تا آنکه در آمدیم بر انس پس یافتیم او را که میگذارد و نماز عصر فقلت یا نعم ما هذه الصلوة التي صلیت قال العصر
 و هذه صلوة رسول الله صلی الله علیه و سلم التي کما ضلی العصر پس گفتیم بر انس ای عم کدام نماز است که گذاردی گفت نماز
 عصر است و این نماز و در وقت نماز غیر بخداست رحمت کند و خدا بر وی آنکه بودیم با که میگذاردیم با آنحضرت **حل** **تسلی** **عنه** **بن** **عبدالله**
 بن یوسف قال اخبرنا مالک عن ابن شهاب عن النس بن مالک قال کما ضلی العصر ثم ید هذا الهیة ثانی قیام فیا تیمم
 و الشمس تفعه گفت انس بودیم با که نماز عصر میگذاردیم پس تیرفت رفته از آن بسوی مسجد قیام و پس می آمد بل قبل او حال آنکه
 آفتاب بلند می بود و قیامه میل است از مسجد مدینه که مانی از زمین نقل کرده که صحیح بل قیامه عالی است از چنین روایت کرده اند اصحاب
 ابن شهاب همه ایشان غیر از مالک در وسط او و متفرقا است بلکه قیام و گفته اند که مالک و تیمم کرده است درین روایت و این معنی
 حالی از اشکال نیست قسطلانی از ابن عبد البر نقل کرده که صواب عوالی است و قیام و هم از مالک است و اصحاب نیری هیچ یکی
 از آنها قیام روایت نکرده و مواخذ کرده اند برین که روایت کرده ابی ذئب از زهری الی قیام **حل** **تسلی** **عنه** **بن** **عبدالله** **بن** **عمر** **بن** **عبدالله** قال اخبرنا
 شعیب عن الزهري قال حدثني انس بن مالك قال كان رسول الله صلی الله علیه و سلم یصل العصر و الشمس مفعجة حبة
 میگذارد آن حضرت نماز عصر را و آفتاب بلند بودی روشن و تابان فیهذا لذهب الی العوالی فیا تیمم و الشمس مفعجة
 پس میرفت رفته سوی عوالی یعنی جانب بلندیهای مدینه پس می آمد بل آنرا و آفتاب بلند بودی بعضی العوالی من المنة

تاجی کی و پدر و صحابی است یقیناً گفت عمر و بحسب
 تصدیق و تائید حکایت سفیان شنیدم عبد الله بن
 شجاع الاندلسی صحابی بنی مرثد بن الحارث بن
 حنظل تسمی از زیدی است چنانکه در کتاب التوحید را نقل
 بنیادیس از عیار کی بود در آن خط و می گویند صورت
 می بست که خط او پست خوانده می بری است شهادت و طوطی
 صدایان تایت را فی الحقیقه المزامانی از وی حکایت
 از قول ابراهیم است در سپهر و در اعلیای المصطفی که می فرماید
 سوار بحقیق بن فیک سیکم خمره ای است فاکل ایست اهل
 مانور گفت پس ای پدر من انجام کرده شده پس اگر
 خواب میفران و می نویسد که بنام من که حاصل
 بیان شدی و می گفت اسبابی که فقط نوشته را
 باب انبعاث الوجود تمام کردن و موضوعی را بیان
 آن جمیع اعضا و علوه برنجی که هیچ چیزی از این اعضا
 و معدودان محل غافل و قد قال بنی عمل سیدام الوجود
 الا فکام و تحقیق گفت بن عمر سابع وضو پاک کردن
 است ظاهر امر او آنست که اعضا و وضو را بخوبی و به
 که بخوبی از خاک و غیره امور حاضر شده بکلی صاف و
 شسته گردند تا اثر گرگ است و من از بدن بد رو و
 و گردن معنی پاک کردن از حدث که گفته اهل وضو است
 انقدر فایده ندیده و نخوانده ام و از اسباب اكمال
 آن برامات سنن و آداب باشد که کیفیت کیمیت
 از این عبارت مناسبت مریست که تحقیق وی می
 هر دو بار از وضو و وضو بار کمال این سالف دران
 نه در سایر اعضا بحسب بدو آن محل کیمیت است
 غالباً چو ایشان هر سه باید که دیدند فکام استقلال
 و اشکال کرده اند دران بجهت می که وضو است که داده
 بر وضو اندکی است که جواب میتوان گفت که ظاهر وضو
 در حق کسی است که سه بار را سنت ندانند و اما اگر سه
 بار را عموماً سنت دانند و بعضی اعضا را برای مرتبه
 از وضو که در سه بار خوب پاک شوند فایده وضو و
 سالف نماید و در از معنی سابع بخوبی و پاک گفته اند
 این از قبیل وضو و وضو و وضو را نیز است و از
 نماز که است **حکایت** عبد الله بن مسلمة
 عن مالک عن حماد بن عقیق بن ابی حماد
 مدنی تاجی صاحب مفادی سولی آل بنی مرثد
 که صد و چهل و یک عن کریم مولا بن عباس
 عن اسامه بن لید بن حارثه کلبی مدنی سولی بن
 سولای بنی خدا حب از حب وی صلوات علیک
 و سلم بنیاد و چهار در رنابق مذکور شود در آن

[illegible]

عبد اسب
فغسل المشاء بالام
تولد من ابل الامرض
فجبره على ان يراى مرده عليه
السلام ان الطعنة في اى
الموت فموت بهند الامت
وحيث ان كبريتاى وكم فموت
بهند الامت فموت بهند الامت
او لا سلام وكم فموت
الصلوة الا ان موت
لميرة وكم فموت
فموت بهند الامت فموت
الشفق فموت بهند الامت
البا بهند الامت فموت
من طبع بهند

اسرار الرجال
کتاب مؤلفه المصنف

۴۴
 فی فتنہ اسلام
 اسی پھیلنے پر اللہ نے میرا
 نورانی قلب کو اس قدر روشن کر دیا
 کہ اس اسلام کے بارے میں جو کچھ
 میرے دل میں تھا وہ سب اسی
 نورانی قلب سے نکلا اور اسی
 نورانی قلب نے میری ہر بات
 کو اس قدر دلکش کر دیا کہ
 اس کے سوا کسی اور کو بھی
 اس کے بارے میں کچھ نہ

رأيت مع فضل العشاء وزيادتي ثواب نماز عشاء احد من اهل الجنة قال حدثنا الليث عن فضيل بن ابي شهاب عن عروة
 ان عائشة اخبرته قالت انهم رسول الله صلى الله عليه وسلم ليلة بالعشاء گفت عايشه تاخير كرد و بغير خدا صلي الله عليه
 وسلم شب نماز عشاء بخلاف عادت و ذلك قبل ان يغتسل بالاسلام و اين تاخير پيش از ان بود كه ظاهر شود اسلام در غير ديني ظاهر
 و ظهور اسلام در بطن ابدالان رخ مکه مظهر است فلهذا جرح حتى قال عمر بن الخطاب و النساء و الصبيان ليس برون نيام ان حضرت
 تا آنكه عمر رضی الله عنه آمد گفت خواب كردن زمان و خوروان نخرج فقال اهل المسجد ما يثبت بها احد من اهل الادب
 پس برآمدن حضرت و فرمود منتظران اهل مسجد را كه انتظار مني بروان نماز را بچكي از اهل زمين جبرشاييني اين ثواب مخصوص
 بشماست گفتند خدا كه در حديث نيز اشارت بآنست كه تخصيص بآل سید از آنست كه در آنوقت اسلام در غير ديني نبود و پوشيده نما
 كه نماز عشاء غير اهل مسجد نبوي در مساجد و ديگر بعضي مواضع اهل اسلام ميگذارند و در روايت ديگر خاكانه بايد واقع شده كه مردم
 نمازگذارند و خواب كردن اگر چه بگويم كه خدا اهل اسلام اند و نماز عشاء خاصين امت موحده است بهتر خواهد بود يعني چون
 اين نماز مخصوص بشماست ثواب انتظار كيا بايد بردهم مخصوص بشما خواهد بود و اگر گوئيد كه مراد همین انتظاري است كه اهل مسجد
 نبوي داشته و همین شب بخت ضرورت پيش آمده بود و پنج ضروريان ترجيحيات ندارد و حد ثنا احمد بن العلاء قال
 حدثنا ابي اسحاق عن يزيد بن ابي قزعة عن ابي موسى قال كنت انا و اصحابي الكاظمين قدما معي في السفينة نزلنا
 في ليلتي بطحان گفت ابو موسي اشعري بودم من و ياران من آنانكه قدم آورده بودند ما من در كشتي كمالی كه بودند نزل
 كنند و در بقیع بطحان نام وادى است در مدینه بطحان بضم موحده است و سكوت مصلحه بر روايت محمد ثنان و نزول لغت بضم موحده
 است و كسر حله و النبي صلى الله عليه وسلم بالمدینه و بغير خدا رحمت خدا و سلامت با و بروى در مدینه بود مكان يتناوب
 النبي صلى الله عليه وسلم عند صلوة العشاء كل ليلة فتمت ثم و بود كه نوبت ميكرد بغير خدا را يعني نوبت و خوروت مي بود
 نزد نماز عشاء هر شب جمعي از ياران في اقصا النبي صلى الله عليه وسلم انا و اصحابي وله بعضي الشغل في بعض امس
 فأعتم بالصلوة حتى انهارا للليل ليس من افقت كدوم من بغير خدا رحمت و سلامت خدا با و بروى من و ياران يعني نوبت
 خوروت شبى بار رسيد و حال آنكه ما حضرت را بانه شغلي بود و بعضي كار او پس تاخير كرد نماز آنكه نصف رسيد شب نهد
 خرج النبي صلى الله عليه وسلم فضلى بهم پيتر آمد بغير خدا پس نماز گذار و ياران فلما قصي صلواته قال النبي حضرت على
 سائلكم پس هر گاه گذار و نماز تمام كرد و فرمود كسى را كه حاضر بود و بپيترت و آرام خود باشيد و نخبيد از جاى انكشاي
 انا من بعثت الله عليكم اذ كنيس احكم الناس يصلى هذه الساعة غير كه بشارت و فرود پذيريد تحقيق از جليله نماز
 خدا بر شما نيست كه نيت بچكي از مردم كه نماز ميگذارند و درين ساعت يعني رحمت و فضل الهى تعالى كيا اين نماز در ضرورت
 است مخصوص بشماست او قال ما صلى هذه الساعة كذا غير كه كذا و اى الكاظمين قال يا محمد اين عبارت چل از
 ليس الخ منياد كه كرام از من و و كذا فرموده است شك كرده است ابو موسى قال ابو موسى فرجنا فرجنا بما سمعنا من رسول الله
 صلى الله عليه وسلم گفت ابو موسى پس بآنرا نسيتم بنازل خود بحالى كه خوشحال بود و بچكي يك شيديم از رسول خدا رحمت كند و خدا
 بروى باب ما كنز من الترمذ قبل العشاء غير كه كذا و است از خواب پيش از نماز عشاء احد ثنا احمد بن محمد بن
 قال اخبرنا عبد الله بن عمار قال حدثنا ابي اسحاق عن ابي اسحاق عن ابي اسحاق عن ابي اسحاق عن ابي اسحاق عن ابي اسحاق
 يكنى الترمذ قبل العشاء و الحديث بعد هاجو و حضرت كه كرده ميداشت خواب را پيش از نماز عشاء حديث كردن ابدالان نماز

[illegible]

شیخ الاسلام	کتاب الوضوء
-------------	-------------

[illegible]

تقدیر کند این امر موجب
 درود نما قول این جماعه
 تقدیر تقدیر کند که این امر
 بهیئت الهی است که
 تحقیق بر آدم و نوح و ابراهیم
 خاتم النبیین و ائمه علیهم السلام
 خاتم النبیین و ائمه علیهم السلام
 و بیعت رسول الله ص
 و بیعت ائمه علیهم السلام
 صلی الله علیه و آله
 علی بن ابی طالب
 بیعت ائمه علیهم السلام
 زنده بر خود تحقیق
 بیعت ائمه علیهم السلام
 خود را بر ائمه علیهم السلام
 که خود را بر ائمه علیهم السلام
 نفی از ائمه علیهم السلام
 است و قول بر ائمه علیهم السلام
 در بیان که بر ائمه علیهم السلام
 قهری است و بر ائمه علیهم السلام
 سمیت قیام بر ائمه علیهم السلام
 بیعت ائمه علیهم السلام
 میباید که بر ائمه علیهم السلام
 سلطان بر ائمه علیهم السلام
 و کسب امور از ائمه علیهم السلام
 بلکه عرض آن بر ائمه علیهم السلام

از مردم بگویند و فتنه کشی نبینی بر حاجت انسانی خود
پس استقبال کن قبله را و بیت المقدس را که قبلا
سلام و قبله بنمایند چنین است فقال عبدالله
مگر ما را داده است الفا سابق را یا دانی تفاوت بکبت
الکد و قبله ای سبیت است یعنی چون مردم چنین

[illegible][illegible][illegible]

شیخ الاسلام
کتاب الوضوء
بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمین
والصلاة والسلام
على من لا نبي بعده
والله اعلم
بما نشاء

اسماء الاعمال
الحمد لله رب العالمین
والصلاة والسلام
على من لا نبي بعده
والله اعلم
بما نشاء

کتاب الاذان
بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمین
والصلاة والسلام
على من لا نبي بعده
والله اعلم
بما نشاء

باب الاذان
بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمین
والصلاة والسلام
على من لا نبي بعده
والله اعلم
بما نشاء

الحمد لله رب العالمین
والصلاة والسلام
على من لا نبي بعده
والله اعلم
بما نشاء

الحمد لله رب العالمین
والصلاة والسلام
على من لا نبي بعده
والله اعلم
بما نشاء

الحمد لله رب العالمین
والصلاة والسلام
على من لا نبي بعده
والله اعلم
بما نشاء

محمّد بن عبد الله

۱۰۰

فضل التاثيرين
ادب الشيطان له

صراط الحق صراط الحكمة في البر
الشمس طالع عند الزواجر ان درون

الصلوة والاعتقاد والاسلام
بمختصر فريد كرامه وليه عز
الملك والاسلام

16	16
----	----

کتابخانه

مکتبہ اسلامیہ

بسم الله الرحمن الرحيم

بسم الله الرحمن الرحيم

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله الذي جعل العلم نوراً يضيء القلب ويهدي السبل
والصلى على سيدنا محمد وآله الطيبين الطاهرين

كتاب الا...

فان

وكان من سنة ١٢٨٥ هـ

سطلانی

کتاب

الموضوع

ضموم
شبه

موسى

ع ب

1	2
---	---

شایخی که در آن میدهند فقال علما لا یعتنون بجلال بادی باصلی التمس گفت عمر بن خطاب رضی الله عنه آیا برنی انگیزد بر تو
 که نماند نماز و این قول عمر پیش از اعلام مخصوص بود که در خواب از فرشته تعلیم یافته بعضی نبوی رسانده است فقال رسول الله
 صلی الله علیه و آله لا یزال یقم فنادی بالصلوة یس فرمود پیغمبر خدا رحمت کند خدا بر وی ای بلال برخیز پس نراکن نماز با
 الاذان متعین شوی از آن دو و بار است اتفاقاً شنی یکبار است و بعضی نسخ و در آنجا که کبر رواج شده برای تاکید است خلفا
 سلیمان بن حرب قال حدثنا حماد بن زید عن عطاء بن یشاک عن عطاء بن یشاک عن عطاء بن یشاک عن عطاء بن یشاک عن عطاء بن یشاک
 الاذان فان یوتر الاقامة الا الاقامة گفت انس اگر کرده شد بلال این که دو باره گوید از آن را و یکباره گوید اقامت
 را که لفظ قد قامت الصلوة که آنرا او را ویرجیل شامی بن سلام قال حدثنی عبد الله بن عباس قال حدثنا خالد بن الحکم
 عن ابی قلابه عن انس بن مالك قال لما کثر الناس قال ذکر وان یعلموا وقت الصلوة لیشنی یعربونه گفت انس
 هرگاه بسیار شدند مردم نماز کند گفت ذکر کرده اند این را که اعلام کنند یعنی علامتی که در انداختن وقت نماز بخیر است که بشناسند آن وقت شرعاً
 ذکر کرده اند و این را تا وقتای پس ذکر کرده اند که برافروزدند آنرا را اگر بزنند ناقوس را و اگر بزدان ان یسغم الاذان
 و ان یوتر الاقامة باب الاقامة واحدة الا قوله قد قامت الصلوة اقامت یکبار گفتن است مگر قول آن که قد قامت الصلوة
 است حدثنا علی بن عبد الله قال حدثنا اسمعیل بن ابراهیم قال حدثنا خالد بن علی بن قلابه عن انس قال امر بلال
 ان یسغم الاذان وان یوتر الاقامة قال سمعنا فذکرنا لا یویب فقال الا الاقامة گفت اسمعیل هرگز بر سر نکر
 کردم این را که از ابی قلابه شنیده بودم مزایب مختلانی را پس گفت مگر لفظ قد قامت الصلوة که دو باره باید گفت و اگر بزدی گوید که
 انس صحیح است و باین رفته بعضی از اهل علم اصحاب ائمه را بنده صلی الله علیه و آله و سلم و تابعین و اهل دانشی و صاحبی و غیره و دیگران
 از عبد الرحمن بن ابی لیلی از عبد الله بن مسعود نقل کرده اند که او را از آن بزرگان و روایان و روایت کرده اند این شنیده
 و باین مبارک و اهل کوفه ائمتی شنیده و غیره و بعضی این تمام گویند و روایت کرده اند و او را از آن بزرگان و روایان و روایت کرده اند این شنیده
 بحدی که رجال و رجال صحیبا بر سر مندر که اقامت نیز شنی بود و او را از آن بزرگان و روایت کرده اند و او را از آن بزرگان و روایت کرده اند این شنیده
 الفاظ او تر و منفر دباشند و و سنا که ایتار و دعوت باشد یعنی آواز با حدار و سرعت بر آید لیکن در اینجا معنی ثانی می آید و او را از آن بزرگان و روایت کرده اند
 اگر معنی اول را در گیرند معارض میشود و احادیث شنی را که در آن بالتصریح واقع است که اقامت هم دو باره باید گفت پس ضرور شد که معنی
 ثانی را در گیرند و در این معارض نباشد و نیز گفته که بود اقامت مثل اذان تا بعد از این اعیانها برای شنبالیگان لیکن که در حدیثی
 کلام این تمام شنی گویند روایت کرده است طحاوی و بعضی در خلائیات از ابو نعیم گفت شنیدم عبد الله بن محمد بن عبد الله بن زید
 انصاری را که حدیث کرده است از پدر خود و از جد خود که روایت اقامت و اذان را که شنی معنی بوده است او را و بعد از آنکه از رضی الله عنه
 فی فتح المنان فی تائید ذریب النعمان باب فضل المذاذین و بیان زیادتی ثواب در اذان گفتن حدثنا عبد الله بن
 یوسف قال اخبرنا مالک بن انس عن ابی هريرة عن رسول الله صلی الله علیه و سلم قال اذا نودی للصلوة
 اذ بر الشیطان له صراط حق لا یسمع للمذاذین فرمود وقتی که اذان گفته میشود برای نماز نیست میدرد و میگریز و شیطان در حالی
 که در آن عزیت اندر دیر تا نشود و اذان را از آن را فاذا قیة الله اقبل حتی اذا التفت بالصلوة ادبر پس وقتی که تمام کرده
 میشود اذان پیش می آید تا وقتی که اقامت گفته میشود نماز نیست میدرد و میگریز و اذان را اقبل حتی اذا التفت بالصلوة ادبر پس وقتی که تمام کرده
 میشود اقامت پیش می آید حق یخطوین الله و لفسنة تا و سر کن میان هر دو زارت او یعنی و الا و ایا که آید میان هر دو و اولی

و حضرت امام علی علیه السلام در وقت مجلس خود را برادر خود را
 اخلاص است میبازرد و او را خدا تعالی بکلیت بخشیده است
 از گناهان وی و شرح آن گذشت
باب حسن الرجلین و جبر نخستین مرد و
 ی که حسن علی نقی علیه السلام و حسن محمد بن علی علیه السلام

کتاب الوضوء **سبح الاسلام**
 ان اصبح بها ربک صلیک و بمان پس بن دویم دست
 سیدم که رنگ کنم بآن رنگ جامه و بپوشم و عازا حضرت
 روایست تا مجرم را باشد تکرار کلام در کتاب لباس
 تحقیق کرد و انشار اسد ثمالی و اما کمال هلال فانی
 هر از سن حول الله و مناجات غیر کردن تبلیغ روز و تروپس
 ندیده ام بتجربہ خدا صلی الله علیه و آله و سلم بصل
 حق تنبہ شد به و احسنه که کعبه میکرد و آنکه بری آنجست
 اول را عازا و دشوار میشد برای شروع در وضوء کج که
 برمی آمد بدین روزا که کعبه و در سج و وضع کرد و
باب الثمین فی وضوء الغسل ستمای شروع
 کردن بچنان راست در وضوء غسل **حد ثنا** اسد
 قال حد ثنا اسمعیل بن علیہ قال حد ثنا خالد
 حنا عن حفصہ بنت سیر بن انصاری عن
 محمد بن سیر بن عن ام عطیہ انش سبیه است
 بضم فون و بفتح نون و کسر حاء گفت بنت کعب یا بنت
 حارث انصاری صحابه جلیه کفر می کرد و با پیغمبر
 صلی الله علیه و آله و سلم بود و آن روزی که از آن و عازا
 زخمیان و غسل کرده زانو میکرد و قالت قال النبی
 صلی الله علیه و آله و سلم لهن و غسلسن ابنته وقت
 ام عطیه که فرمود حضرت او را و زانو را که با او بودند
 صفت غسل و دختر متوفاه خود که زینب بود ابداً
 همه آنها مواضع وضوء منها شروع بن بعضا را
 راست و عابای وضوء زوی و این باره حدیث است
 که در کتاب الحنا نیز باید **حد ثنا** حفص بن سمر
 بن حارث بن بجره بفتح سمر و سکون بجر و فتح موحده و
 مطلقاً زوی عوی سنده و صده و بست و فتح قال حد ثنا
 شعبه قال اخبرنی الشعث بن سلیم قال سمعت
 ابی سلیم بن اسود و محاربی ابو الشعثا بنی سنده شاد و
 دو عن مسروق بن ابراهیم کوفی عن عائشہ زوی
 عنها قالت کان النبی صلی الله علیه و آله و سلم
 یجهد الثمین بود و حضرت که خوش می آمد و شروع
 بچنان راست و فتعلله و نعل پوشیدن که نخست
 در پای راست پوشیدنی و سجده و در شتر کردن
 سوی سر و ریش گایتما از طرف راست کردی و طهر
 و در طهارت کردن اولی است راست و پای راست
 شستنی و اما رخسار را و گوشها و اجزاء سر شستنی
 میشوند و فی شانہ کلام و کار پای خود بچنان و چنانی طعام
 خورون کای نوشیدن و بطا را پوشیدن و پای در شتر
 و آوردن و در سجده و آمدن و نماز گذاردن خلف نام
 و در سجده و نماز برون آمدن و سوا که کردن بر سر
 کپشیدن و ناخن بردن و سوی غسل و دشوار گرفت
 پیشستان چپ است تفهیم کردن چیزی و سر

که نماز عشا و نماز صبح است هر گاه بیایند آن دو نماز را اگر چه بر دو دست و زانو یا بر سر بن باشند یعنی اگر چه برای راه افتوا ندرست باشد.

ان صاحب الامر را که در میان کلمه و کلام و سخن و گفتار
سیدارم که رنگ کیمیا که آن رنگ جامه و نمیه بود و از حضرت
بر ویست تا جامه را باشد و آن کلام در کتاب البیاس
تفصیل گردد و انشاء الله تعالی و اما اهل لاله فانی
هر از سر محله الله و انما فی غیر کردن تبیین روز و زویر پس
نموده ام بنحیر خدا را صلی الله علیه و آله و سلم و بعد
حق نبی علیه و آله و انما فی غیر کردن تبیین روز و زویر پس
اول را اهل و دشمنان و دشمنان برای شرم و جود و انصاف می که
برمی آیند و این روز را که می بیند و در هیچ و انصاف می که

[illegible][illegible]

[illegible]

۱۲
 ۱۳
 ۱۴
 ۱۵
 ۱۶
 ۱۷
 ۱۸
 ۱۹
 ۲۰
 ۲۱
 ۲۲
 ۲۳
 ۲۴
 ۲۵
 ۲۶
 ۲۷
 ۲۸
 ۲۹
 ۳۰
 ۳۱
 ۳۲
 ۳۳
 ۳۴
 ۳۵
 ۳۶
 ۳۷
 ۳۸
 ۳۹
 ۴۰
 ۴۱
 ۴۲
 ۴۳
 ۴۴
 ۴۵
 ۴۶
 ۴۷
 ۴۸
 ۴۹
 ۵۰
 ۵۱
 ۵۲
 ۵۳
 ۵۴
 ۵۵
 ۵۶
 ۵۷
 ۵۸
 ۵۹
 ۶۰
 ۶۱
 ۶۲
 ۶۳
 ۶۴
 ۶۵
 ۶۶
 ۶۷
 ۶۸
 ۶۹
 ۷۰
 ۷۱
 ۷۲
 ۷۳
 ۷۴
 ۷۵
 ۷۶
 ۷۷
 ۷۸
 ۷۹
 ۸۰
 ۸۱
 ۸۲
 ۸۳
 ۸۴
 ۸۵
 ۸۶
 ۸۷
 ۸۸
 ۸۹
 ۹۰
 ۹۱
 ۹۲
 ۹۳
 ۹۴
 ۹۵
 ۹۶
 ۹۷
 ۹۸
 ۹۹
 ۱۰۰

شیخ الاسلام کتاب الموضوء

[illegible][illegible]

تلمیذی و شریکی را کردند بگشت آنوقت پیش از یکسوی خانه قالای میکانکته فرمود بر جای خود با شمشیر فکشتن اعلیٰ هشتاد
 پس در ناک کردیم بر سهیل و وضع خود که استاد بودیم حنظل خراج الدینانکطف راسته فاع و قد اغتسل تا آنکه برآمد آن حضرت
 بسوی ما بجائی که یکجای سر حضرت از روی آب و حال آنکه غسل کرده بود و از عطش یک جزو زیاده کرده است از ابو سره که فرمود آنوقت
 که من جنب بودم فراموش کرده بودم غسل را و ازین حدیث جواز نیت میان اقامت و نماز ضرورت معلوم شد و آنکه آب غسل که در مقام
 کند از بدن پاکست و آنکه تاخیر غسل رواست و جنب بفراسوی اگر بسپرد رآید آن نماز و از حدیث دیگر معلوم شده که اگر آن بجای نیت در سید
 مخصوص است آن حضرت و علی بن ابیطالب با دست اذ قال الله ما هم مکانا که در حین رجوع آنوقت در بیان آنکه وقتی که گوید اقام
 بمقتضایان لازم که بر یو جای خود را تا آنکه من باز آیم انتظار کشند اقام را حد ثنا استحق قال حدثنا محمد بن یوسف قال حدثنا
 الاثری عن ابن ابرهیم عن سلمة بن عبد الرحمن عن ابی هريرة قال اقيمت الصلوة فسمعت النابغة خنظل فقام فخرج
 رسول الله صلى الله عليه وسلم فتقدم وهو يجلبث گفت ابو سره اقامت کرده شد نماز بر سر برادر و در دم صفهای خود را
 پس آید پیغمبر خدا رحمت کند خدا بروی پس پیش رفت و حال آنکه آن حضرت جنب بوده شد قال علی مکانک فرج فاع غسل فاع غسل و مناسه
 نقطه فصلی بهم پس فرمود بر جای خود با شمشیر با داشت سجده و غسل کرده و پیر برآمد و حال آنکه سر مبارک او چلیب از آب پس نماز کرد
 بروم با غلب قول الرجل للنبی فاصليکنا و جواز الطعن در پیغمبر خدا که نماز کرده ای ازین ابطال نقل کرده اند که قصد مولف روح و عقد
 این باب رواست برابر ایهیم نمی که کرده پیدا شده گفتن کسی که گوید نماز کرده ام گفته اند که مراد نمی است که نظر نماز را نباید که گوید نماز کرده ام
 از آنکه این گفتن نفی میکند آنرا که پیغمبر خدا فرمود که غسل مادی که انتظار میرود نماز را و نماز است نه آنکه مطلقا کرده داشته که اگر ششون آنکه
 کفار و ساهی گوید آنهم کرده است و این سخن در حدیث مذکور معلوم میشود و همین است حد ثنا ابی یعقوب قال حدثنا شیبان عن جیحی
 قال سمعت ابا سلمة یقول اخبرنا جابر بن عبد الله بن النبی صلی الله علیه و آله و سلم ان عمر بن الخطاب یومئذ قد ایدم غیره را
 عمر بن خطاب روز غزو خندق فقال یا رب و الله ما کدت ان اصلي حتى کادت الشمس تغرب پس گفت عمر ای
 رسول خدا سوگند بخدا نزدیک بود من اینکه نماز گذارم تا آنکه قریب شد آفتاب که غروب کند و الله یبعثکم انظر الصلوات ان آمدن عمر
 قول ابو عبدانان بوده است که انتظار کرده صلوات یعنی بعد از غروب آفتاب بوده فقال النبی صلی الله علیه و آله ما صلیتها
 پس فرمود پیغمبر خدا رحمت کند خدا بروی سوگند خدا که من نگورده ام نماز را فقلت لابی صلی الله علیه و آله و سلم انی انا و اما معه
 پس نزول کرد پیغمبر خدا رحمت و سلامت خدا را بروی بسوی ابطحان که وادی است در درین جابره گوید و من با آن حضرت بودم
 فتوحناه نع صلی العصر بعد ما غربت الشمس فصلی بعد ما غرب پس وضو کرد و پیر نماز و نماز عصر بعد از آنکه غروب کرده بود
 آفتاب پیر نماز و بعد از آنکه غروب رباب الاکامم یخرج له الحاجة بعد الاقامة امام عارض میشود و رواحتی بعد
 از اقامت رواست که خدا که حاجت خود را بانه حد ثنا ابو معمر عبد الله بن عقیق وقال حدثنا عبد الوارث قال حدثنا
 عبد العزیز بن صفوان عن ابي ابي قال فسمعت النبی صلی الله علیه و آله و سلم انما یخرج رجلا فی جانب
 المسجد من میگردی را و گرفته بعد فاما الی الصلوة حتى فاع القوم پس نایستاد و آن حضرت بسوی نماز
 تا آنکه خواب کردند و مردم یعنی پیشی زدند بعضی مردم گفته اند که این مرد رئیس قومی بود برای تالیف کلامی سخن میکرد و معلوم است
 که سخن کرد آن حضرت عین هدایت بوده است بعضی گویند این مرد کوبی سخن میکرد و در فرشته وحی گمار بود که بصورت مردی
 متجلی شد و باب الکلام اذ اقيمت الصلوة سخن کردن کسی وقتی که اقامت کرده شد برای نماز سابق و مطلق حاجت

[illegible]

شیخ الاسلام کتاب الوضوء

حاصل شود از وی توبیخ و قال جابر بن عبد الله انه
اذا صححت في الصلوة اعاد الصلوة وبن يهدى لوضو
گفت جابر و تحقیق کند کسی در نماز عاده کند نماز را
بر وضو را بخیس است نه بمبل بوضیفه و الصحاح و فرق
کنند در میان تبسم که بمعنی دندان سپید کردن است آواز
و میان تقیه یا آوای که غیر بشنو و میان تنهک یا آوای
که خود بشنو نه غیر اول ناقص شود و صلا و ثانی ناقص
شود و نماز وضو هر دو را و ثالث مفسد نماز کرد و اما تقیه
وضو کردن قال الحسن ان اخذ من شعره او فلما
اوجلم خفيه فلا وضو عليه و گفت حسن بصری
اگر کسی از موئی خود را از خاندنای خود بیاورد نماز را
را از پا اجازت پس نیست و وضو بر وی و مخالف است
در مسئله اولی جابر و حماد و حکم بن عیینه که گویند کسی که گریه
ناخن خود را یا موی بر صورت خود را واجب است بر وی
وضو این سند نقل کرده که اما جماع قرار یافت بر خلاف
آن و در مسئله طلع موافق اند با سیم غنی و طواسی و قتاد
و عطاء و فتوی، بعد از بدان سیلان بن حرب و داود
نهین است نه بمبل بوضیفه و شافعی گویند فایده
شستن بر رویا جمعی که مخالف بوجوب سوالات اند گویند
اگر فصل زیاده شده و غصه را برآورد و قال ابو هریرة
لا یصح الا من حدثت و گفت ابو هریره واجب
خبر نمودن از حدیث و در مشکوٰۃ بر او است از بی خبری
رفو نماز و در وضو لا یصح صوت اربع پس مراد
از حدیث آواز را باشد چنانکه بنی نقیسه از راوی
صحیح روایت دارند اما غالیه است بیکل عام
که باین دلیل که موجب اختلاف و تکیه کردن بر جابر
ان ابو صلامه علیه و آله و سلم کان یغترغ
ذات الی و ذکر کرده مشو و از جمله تحقیق شخص
در غرض است از این کتاب اما بی معلوم
شود غرضی رسول الله علیه و آله و سلم ذکر و نحوه

در صورتی صلوات بر او شد در می تیر یعنی در کار
نوی جان بخور نسبی و دیگر صریح است و جاری شد و او را
سیمای نسبی و صریح و جوید و د و کد شیت و رخسار خود و کام
کرد و آن بر همان حال و نه تعلیم است که بعد از آن پند
که جان مرد و انصاری شوق خود را و چون در روی کج
چنان بل بوت را از او باز گرفته گفت
فلست بودم شغل در راه
سودا و کمال من بدست
شکر تو کمال خود را از تو پند
پنداست که با تو و چون
خون تو کمال شایسته
قره سوره و نوح آمد و از او
عالم غویا را که از خط و کلمه
ترشی را که در جفا نهان است
درمانش بدین جای است
در جفا شغل را داشت از
کمال که کمال و جفا شد
دور نیست درین و کمال
بلور و جفا بدست نرت
شربت جفا نوحا شایسته
جفا شربت و جفا کمال
جبهه و کمال است نرس
شد و با او بدین و کمال
فصل از فرج دم و کمال
احادیث جبهه و کمال
مقابل است نرس
عقل و کمال است
که با کمال و کمال
خون در جفا و کمال

شیخ الاسلام

كتاب الوصية

[illegible][illegible][illegible]

صورت ملک را در دین رسول که بران میخوان این اشاره
قالا اللهم ازلن قلوبنا عن الحسبي اخی ذلک قالت اسعوا
پس اما مؤمن با یقین شک کرده خاطر دین بر او افتاده اند
که او آنرا گفته است اما بنیقول هر چه در رسول الله جاع
بالسکات و الهادی پس گویند چندان که آنگاه بر سر باز

[illegible][illegible][illegible]

[illegible][illegible]

عنه
ما وصل اليه من رايه واليه الذي
منه
ما وصل اليه من رايه واليه الذي

الجزء الثالث تفسير القارى

پس دور کرد پیغمبر خدا رحمت کنا و خدا بر وی پروردگار محمد را که در آن تشریف داشت بحالی که می بیند بسوی ما و آن حضرت استاده و هست چنانستی که
روی مبارک او رویی صحیفه است در وقت بیدار و صفائی بشو و جمال تابان هم نبشتم بپشتش که پسترب سفید کرد بحالی که خند و می کند از رحمت
اجتماع مردم و در نماز و اعتقاد و امتیاز با رعیت ابوبکر و از اسباب روشنی روی مبارک انفعی بود برگاه آن حضرت مسدودی شد روی او از رخسار خفته شد
فهمضات نفثتین من الفرج بر ذی النبی صلی الله علیه و آله پس قصد کردیم ما که در نشسته فخر بزرگ نماز از خوشی که حاصل شد بدین منبر
رحمت و سلامت حق با دوری منتکشی ابوبکر علی حقینیه فیصل الصفی پس شد ابوبکر تا برسد صف مقدم با زارت حق ان النبی
صلی الله علیه و سلم خارج الی الصلوة و گمان کرد ابوبکر که پیغمبر خدا بر آینه است بسوی نماز فاشاد الیکنا النبی صلی الله علیه و آله
ان اتموا صلواتکم و ادعای السجده ففتوتی فمن یومعه صلی الله علیه و آله پس اشارت کرد آنحضرت بسوی ما که نماز کنید نماز این رحمت
پروردگار و وفات یافت همان روز در آن منزل رحمت و سلامت خدا با دوری **حدیثنا ابو معمر** قال حدثنا عبد الوارث قال حدثنا
عبد الغزیز عن انس قال لم یخرج النبی صلی الله علیه و آله من مکنا فاقیمت الصلوة وذهب ابوبکر یتقدّمه گفت انس برون نماز
پیغمبر خدا شده روز پس اقامت کرد و خدا فراموش رفت ابوبکر که پیش آمد و سلامت کند فقال النبی صلی الله علیه و آله علم بالحجاب فرغده
پس گرفت پرده را پیغمبر خدا رحمت کنا و خدا بر وی پس بر پشت آنرا از قبیل اطلاق قول بفضل است و این اطلاق بسیار است در کلام صحاح و اهل
و جهه وجه النبی صلی الله علیه و آله و ما را اینها منظر کان اعجاز الیکنا من وجه النبی صلی الله علیه و آله و این صحیح لنا پس هرگاه
ظاهر شد روی پیغمبر خدا ندیدیم و دیداری که بود خوش تر نزد ما از روی پیغمبر خدا رحمت و سلامت خدا با دوری پیوستگی که ظاهر شد و اقامت
النبی صلی الله علیه و آله و سلم بیده الی الی بیکران یتقدّمه و ادعای السجده ففتوتی فمن یومعه صلی الله علیه و آله و سلم الحجاب فلم یقدّر علیه حتی مات
پس اشارت کرد آن حضرت بدست خود بسوی ابی بکر که پیش آمد و وفود و پشت پرده را پس قدرت بنا فخر بزرگ و دیدار و تا آنکه وفات یافت
حدیثنا حماد بن سلیمان قال حدثنا ابن وهب قال حدثني عن ابن شهاب عن حماد بن عبد الله بن عمار عن ابيه عن ابيه
بتحقیق حماد بن عبد الله بن عمر بن حذافه و ابن شهاب را از پدر خود که عبد الله بن عمر است قال اما انشدت رسول الله صلی الله علیه و آله و سلم
قيل له فی الصلوة گفت ابن عمر و قتی که رفت شد پیغمبر خدا رحمت کنا و خدا بر وی در دو و تا بماند که بر آید و نماز کند و دوم گفته شد
و در شان نماز قال الحق ابی بکر فلیصل و انما سالت عائشة ان ابی بکر فی حق اذ اقرع علیه البكاء قال هر چه فلیصل یا حذافه
فقال هر چه فلیصل ان کن صواحب نبی سفدت فرمود و گویند ابوبکر را که نماز کن مردم گفت عائشه ابوبکر مردی رتبه لقب
است و قتی که قرابت کند علیه کن او را گریه از این اندوی که دارد و فرمود و گویند ابوبکر را که نماز کن پس باز گفت عائشه آن حضرت را پس فرمود
گویند که نماز کن تحقیق شما را مصاحبان یوسفیه تابعه الشیخ کی یوانی اخیری ان شری و اسحق بن عیجا الکلبی عن الزهري
متابع کرده یونس را این سکه کس زبیدی و برادر زاده زهری و هموق از زهری را اینی چنانکه یونس از زهری که ابن شهاب است روایت کرده
این سکه کس نیز زهری روایت کرده اند و قال عقیل و معمر عن الزهري عن حماد بن عبد الله بن عمر عن رسول الله صلی الله علیه و آله و سلم و حدیث کرده
تحقیق معمر و از زهری از حماد بن عمر رضی الله عنهما از پیغمبر خدا **حدیثنا** من قال لی جنب الاکام نوحه و زنا و استادن
کسی که ایستاده بهلولی امامت پس یعنی ترک سنت قیام کرد و بابت شرع یونان که حدیث انشال امران حضرت است **حدیثنا**
نکد یا بن عیبه قال حدثنا ابن نمیر قال اخبرنا هشام بن عروة عن ابيه عن عائشة قالت اهر رسول الله صلی الله علیه و آله و سلم
ابی بکر له یصل لیکناس فی حوضه مکان جمعی بهم گفت عائشه فرمود پیغمبر خدا رحمت کنا و خدا بر وی ابوبکر را که نماز کند و دوم و زنا
پس خود پس میگرد و نماز ایشان قال عروة و فجد رسول الله گفت عرو و پس یادت پیغمبر خدا صلی الله علیه و آله و سلم نفسه خفة

شیخ الاسلام کتاب الموضئ

بمائی که وی معتمد بود چنانکه ازین بی هم انماست آتی
 را که از اجزاء قهر نموده و گزینش بود و تئیه کلام در باب بی نصص
 سابع الصنف میباشند و قال عروة عن المسوئله بولوا
 مسطرين مخدرة یضخ من مسكون یجمده فرغ از در می بنیله
 عبدالرحمن بن عوف گفته شدست و چهار بنیله که رسیده
 او را از بنحیث کمالی که نماز پنجاه فرجه در ایام محاصره و حجاج
 که را و عن عیرة مروان بن مکرر بصدق کل شخص در صفا
 صاحبها گفت عروه از مسعود و عروزی کمالی که نقد بین
 میگرد و هر او ازین رویار و دیگر اوقات التواء السیر
 و رفتی که وضو میگرد پیغمبر صلی الله علیه و آله و سلم یکا کنی
 یقتضون علیه وضوء کا بودند صحابه که رنگ میگرد و
 با جگر کرباب و ششوا و مخفرت که در آوردن باقی میماند باقی
 از اعضا احد میشت یعنی از فرط حرص و رغبت و درنگ تا ثار
 شریف آنحضرت و شدت العظیم و احترام وی و سالیق آنحضرت
 نیز یک لقتال بودند و خفا که در درایت و کجاکو و ابدال
 بجای نون باب حدثنا عبدالرحمن بن ابیسن
 ابو مسلم بغدادی کبی از حفا و است سنده و مسعودیست
 و چهار قال الحدیثا حقه بن اسماعیل کونی
 سنده یکصد و شش و اورشش بریزه عن ابي عبد
 برون مسعود و در اکثر جید است تصحیف بنامه مشهور است
 ابن عبدالرحمن بن اوس مدنی قال سمعت السکنة
 بن بنیدیا گفتی از صفار صحابه است بود یا در جزو
 و در حقه الوداع در سن غت سالگی و در دست و نو و یک
 یقول ذهب لی حاله الی النبی می گفت سایب برده
 مرا خاک کن بن باخو و بیوی پیغمبر صلی الله علیه و آله
 سلم میخواست پس عرض نمود یا رسول الله ان این
 الخیة و فوج بر رستی که بر سر خواهر من در ناکت
 وقع بک قاف و متون اسم صفت است یعنی آنکه در
 که ز گشت پای او از سطر بر زمین و سبک و لغت قاف
 بلفظ صافی آید و اوست و در و آید و پنج بر یک مسو
 یعنی بنحور و عیب هر مرض را و نه که نیکو قاف
 پس و اید آنحضرت بدست مبارک خود و مردم و عاقلان
 و دعا کرده ایبر که در اوقات خیر خود صدقه بخت من خوش
 بستر و شکر و سپس نوشیدیم از آب و نوشید و در قاف باقی
 بود و آنکه در آب که از اعضا احد میشت حاصل گشته که در
 رد است و جمعی که بنام است آب ستمی قالند لیکن ستم
 بحال درست نما شد و از ایام الی حیف و آب مستحق
 سده و اوست کبی آنکه در پاک است اما در شایسته
 و این روایت امام محمد است از امام حنفی و قول اوست
 و قول جدید شافعی است و مفتی بنز و حنفی و شافعی و
 قول حاکم است است تمام آن در حواله اهل دشرب

[illegible]

۱۹۱۱

الخبر الثالث تيسير القارى

کتاب الاذان

[illegible]

شیخ الاسلام

كتاب الرضوع

[illegible][illegible]

[illegible]

كتاب الموضوع	شيخ الاسلام
--------------	-------------

این خرمید و دادا قنطی و نصیح کرد و شانی و جبران و در هیچ
که آنحضرت نصیحت کرد برای مسافر که روزی شنبه ای
آن و برای مقیم که روز شنبه و وقتی که طهارت کند پس بپوشد
هر دو سوره را تا اینکه مسج کند و روز و سوره و در شب و در روز
عنه و نوها که رعایت کرد آن را که مسج و در روز و در شب

[illegible][illegible][illegible][illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible][illegible][illegible]

شیخ الاسلام

[illegible]

[illegible]

[illegible][illegible][illegible][illegible]

[illegible][illegible]

سج الاسلام كتاب الوضوء

[illegible][illegible]

بمقرن بخارن با عید تبلیغ از آن حضرت صلوات الله علیه
صلوات الله علیه حدیثنا عید ان قال اخبرنا
عن الله بن یساک قال اخبرنا یحیی بن سعید
انما ی قال سمعت النبی بن قال قال عن النبی
صلوات الله علیه و آله وسلم صحیح محمد بن ال

عن منصور بن عمار قال قال كان ابو موسى
الاشعري يشد في البول بود موسى اشعري که
سخت میگرفت و احتیاطا و احتراز بول تا آنکه بول سرد
و خشک میشد بجزت رسولن رشاشان و بقیه این را سبیل
کان اذا صاب فوب احدهم قرطه و میگفت
بود موسى تحقیق تو نمی امیر علی بودشان اما اگر چون
می رسید بول جامه می کشی را می رسید از اثر و تریه سبیل جلد
اعظم و بر او ایالی دافود محمد احدی می بودست بدن
یکی را از آنها فقال حدیفة لکینه امسک بکرت
حدیفة کاش بود موسى را از آنها من تشدید که آن خلوات
سنة است ان رسول الله اعین فراد اصل الله علیه و آله
و سلم سبأ طوقم فبال قایما غاکو بود موسى را سبیل
کرد و ایستاده و زخم نگرد و را احتیاطا بوقعه و ببول نگرینه
چهره رسد و نجیروش محمد است امام ابو حنیفه و مالک را در
عطوف بودن رشاش بول را خنداد و آن سوزن اگر فصل
عسل است و هار دمی شود بخان چنان بر سبیل احتمال
گفته که مقام شریف (ر سبیل بلند بود با آنکه سبیل نه بود
ما سون از دیگر حرمی از بول بسوی آنحضرت برگرد و در آنکه
است لال خندیده نازک بار صحابا است تطییب و تسبیح
با آنکه مشایخ کرده از صورت مانع منع میکنند از و حد
لاست بین البول که گذشت تحول بینی باکی و عدم احتیاط
از سبیل بول که منطقه لثوث بزیارت از قدر معقوفست
بزیار و قلیل میسر نیست تحریر از آن قدر شامی و اجیب
خسب بر رویی از آنی بودست اگر چیزی افتاده که دیده
میشود از آن لا دست غسل اگر گزیده از قدر در مجامع
گذاهی الکافی باب غسل اللدم بفتح غین مجوز
شستن خون **حد** ثمالی محمد بن المغنی و قال
حد ثمالی بن سعید و قال عن هشام قال
حد ثمالی بن سعید از وجع هشام بنت من بن بر عن
اسماء بنت ابی بکر الصدیق غمی را بر آنها صورت بابت
از نظامین و قالت جاءوت امرأة الى النبي فقلت

[illegible][illegible][illegible]

کتاب الوضوء

[illegible][illegible][illegible]

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱

گفت و بنیام که از محمد ثانی ثابت می شود که آنحضرت کنی
از نماز باطل است بخاسته و اگر چه نماز و سلام در آنجا
بود که آن مجبور و بی اختیار بر زمین افتاده و تا که
برداشته نشد از آنجا بر پیداشت و بعد از آن اگر

[illegible]

بروزن ضرورت است و انیمه مقول تابعی را و سیت آن الحیض علی الله علیه و سلم صلی الله علیه و سلم فقام فی الركعتین الاولیین و اجلس
مقود عبد الله بن بکینه است میگوید یقیناً پیغمبر خدا ناز کرد بر ایشان نماز پس ایستاد و رکعت نخستین و نه نشست برای تشهد فقام الحیض
معه پس ایستاد و رکعت دوم را و حتی اخاف فی الصلوة و انتظر الناس تسلیماً که کبر و هو جالس مسجد سجدتین قبل ان یسلم ثم سلم
تا آنکه وقتی که تمام کرد نماز را و منتظر شدند مردم سلام را بگوید گفت و حالیکه آنحضرت نشسته بود پس سجده کرد و دو سجده پیش از آنکه سلام گوید پس
سلام گفت این حدیثی معلوم نشد که بعد از دو سجده و سهو شد دیگر خواند سلام کرد و رفت **باب التشهد فی الصلاة** و اولی
حکم تشهد و رکعتین **حکم تشاقتیبة بن سعید** قال حدثنا یحیی عن جعفر بن بدیع عن عمار عن عمار عن عبد الله بن مالک عن
یحییة قال اهل بیاد رسول الله صلی الله علیه و سلم الظهر فقام و علیه جلوس گفت مالک نماز گزار و بار رسول خدا رحمت کند نماز را
بر روی نماز ظهر را پس ایستاد و بعد از دو رکعت و حال آنکه بر روی جلوس بود و فلما کان فی آخر صلوة سجد مسجد سجدتین و هو جالس پس
برگذاشت و آخر نماز آنحضرت دو سجده کرد و بحالی که نشسته بود و ظاهر حدیث است که این سجده را برای فوات نفس جلسه اولی بود و این واجب است
چنانکه لفظ علی جلسه اولی است و در علمای حنفیه نیز همین رفقاء مذکور ترجمه علم تشهد درین جلسه اندر و اندر الطابق حدیث ترجمه و جعلی است
معلوم شده و میتوان بر کاف گفت که میل موافق آنست که تشهد نیز واجب است درین جلسه و چون جلسه متروک شد تشهد تمام فوات شد و این
سجده برای فوات تشهد است **باب التشهد فی الاخرة** در تشهد و جلسه پسین **حکم تشاقتیبة بن سعید** قال حدثنا

الأخفش عن شقيق بن سبرة قال قال عبدالله كذا إذا صليتما خلف الخبيث صلى الله عليه وسلم قلنا السلام على جبرئيل وميكائيل السلام على فرلان وحلان گفت شقيق گفت عبدالله بن مسعود بوديم واقفني که نماز میکرد پس آنحضرت میگفتند سلام بر جبرئيل وميكائيل سلام بر فلان وفلان کنایه از ملکهای مسکون و قالعت ایما رسول الله صلى الله عليه وسلم فقال الله هل ينال من التفات کرومبوسی رسول خداست که آنرا خدا بر وی بجزای نماند پس فرمود خدا است سلام یعنی صاحب سلامت از جمیع مکاره و نقایص و اوست ملک سلامت و نشیئه آن مهربانانرا سلامت او خداست بی معنی است پوشیده و نامذکر مناف و برین روایت ذکر کرده است السلام علی السید پس در انکار و اعتراض این قول دخلی ندارد و آری در روایت دیگر چنانکه باید و از ابو داود و آیه میگفتند السلام علی الله بن عباده چیست بلکه قسطلانی نقل کرده و برین اعتراض آنحضرت سلامت بر ملک باطل و لا طائل کففته بلکه تلقین فرمود و هدایت کرد و بعد از آن علت و وجع ترک عباده الصالحین است فاذا صلی احکم مطلق الصالحات لله والصلوات والطيبات و بعضی گفته اند که مرد و انحرافات عبادات قولی است و لا صلوات عبادات فعلی و طيبات عبادات مالی است و بعضی گویند بحیث یعنی دعاست و نیز یعنی ملک و بقاء عظمت و جبره است و عبادات ملوک آن بود که خدمت و ملازمان ایشان در وقت ملازمت و عا میگرد که متضمن تعظیم ایشان بود و آن بحسب اوقات و عادات مختلف آمده و در لفظ التحیات اشارت است بآنکه جمیع کلمات تعظیم نمز او را بآن خلاصت السلام عليك ايها النبي و رحمة الله و بركاته و سلامت با و بر تو ای پیغمبر خدا و رحمت و بركات خدا در بعضی روایات آمده که این کلمه بطریق خطاب و زمان حیات آنحضرت می گفتند و بعد از رحلت آنحضرت السلام علی النبي میگفتند حافظان خبر گوید این روایت با شواهد قوی است که ابو عوانه و ابو نعیم و بیهقی و غیر ایشان آورده اند و خدا و ما شایع عبدالحق میفرمود که در زیارت این خطاب مزو عارفان حقیقت شناس تحقیق محمدر است که ساریست در جمیع تحقیق موجوده سیاد حقیقت این داعی و هو المم للعصوب السلام علینا و علی عبد الله الصالحین و سلامت بر آنکه حاضران نمازیم و بر همه بنمای نیکی که اگر استاره اند با و ای حقوق الله و حقوق عبادو فانه که از اقلتموها اصابت کل عبد الله عز وجل صاحب فی السماء و الارض پس تحقیق شناسان که گفتند این کلمه جامع لا رسید بر مذکر که مندر است و صالح است در اسمان

[illegible]

فخ الاسلام

کتاب الوضوء

یداشت درین وضع و تمام آرامی را بدین حال پیش برد و گویا
 فاسان پیشویدار که رای نماز و تضرع و آسانی فی الجمله
 است از خود جدا و اعانت برضرت و در حیل حال بر طاعت
 است تقریر است بمحمد اللهم سلطت کجی الیک خداوند سلطت
 و سها و گردانیدم ذات غفور و در آزارم بسوی تو و قیضت
 امری الیک و سپردم کار و با وجود السبوی تو و الجاح و است
 طهری عما الیک و تکیه کردم بر نیت خود را بسوی تو یعنی را محکم کردم
 بر فضل و کرم تو و یار آوردم درگاه تو و رعیت و رحمة الیک
 از جهت سبیل و خود پیش و دون و تم بحکمت ترسیدن بسوی تو و عاز تو
 کالهی که معاصی که الیک است نهاده را می تو گویست
 یعنی از صفات تو تو که صفات لطیفه تو را بجز هست و سخا
 باطن اللهم آمنت بکتا الی الذی انزلت خداوند ما گردیم
 کتاب تو و فرستاده و بنده الذی ارسلت بر منفر و
 فرستاده را و یا منس کتاب منس تفسیر است کتاب و تفسیر
 و در حقیقت ایمان اقراران و تحمد صلی علیه و آله و سلم تفسیر
 ایمان و تحسین و تمام دنیا را علیه السلام که بر دو اطلاق و تحفیت
 آن فایضت من الیک فانت علی الله و الله اعلم
 کنی این دعا را بخوانی پس اگر چیزی در وقتی از این شمع و
 مس نور درین سلام و دعا صلوات الله علیه و آله و سلم

این کلمات را آنرا که کلام میگویند بدان که کلام در دنیا دو چیز هستند
یکی کلامی که بگوید جواب و احوال فرد و ثواب علی النبی گفت را بر این بار
مخوانند این کلمات را بخفت صلی الله علیه و آله و سلم
فلا یخفت پس هرگاه رسیدم این که اللهم صنت جملک
اللهم عزت و جوامد از آن گفت خوانند بعد از آن و بعد از آن

[illegible]

السلام علينا وعلى عباد الله الصالحين فانك اذا قلته ذلك اصحاب كل عبد في السماء والارض
والاسماء من شك لا يثبت بعضه كونه بريئ من غير ان يثبت له ذلك الا الله و
اشهد ان محمدا عبده ورسوله ثم يشرح صفات من في ذلك ثم يشرح صفات من في ذلك ثم يشرح صفات من في ذلك
بشر فليكن من صلى الله عليه وسلم في كل يوم سبعين مرة في كل صلاة في كل يوم سبعين مرة في كل صلاة في كل يوم سبعين مرة في كل صلاة
بشيان ودين خود را که در نماز است قال ابو عبد الله ذلت الحمدي يحترق بعد الحديث ان لا يمسح للجهة في الصلاة
گفت ابو عبد الله بخاری ویدم حمید که محبت می گرفت این حدیث کسب کند مصلی بشیان را اگر حزین پاک بوی رسیده باشد و نماز را
مصلی بر این ایهیم قال حدثنا هشام عن يحيى عن ابی سلمة قالت سالت ابا سعید الخدری فقال رايت رسول الله صلى
الله عليه وسلم يحد في الماء والطين حتى سريت افي الطين في جبهته گفت ابو سلمه سعيد بن ابي سعید خدری
را در سجده ناگهون بشیان پس گفت ویدم پیغمبر خدا رحمت کن ا خدا بر وی که سجده میگوید و آب و گل تا آنکه ویدم که تحقیق اثرش در بشیان تو
بر روی باب التسلية و السلام و اودن در نماز و مگر آن حدیث شما موسی بن اسمعيل قال حدثنا ابراهيم بن سعد قال حدثنا
الزهری عن هذینت الحارث ان ام سلمة قالت كان رسول الله صلى الله عليه وسلم اذا سلم قال السلام النساء حتى يقضى
وتمی که سلام میداد آن حضرت ایستاد و زن آن تمام میکرد و آن حضرت سلام داد و فارغ می شد از آن چون زن آن مامور بود و مذکر و زن هر دو
همین که آن حضرت سلام میگفت بر نیاستند و تمام شدن سلام بر وی ایستاد و میگفت سید ابراهیم ان یقول ان یقول و در رنگ میگوید و اندکی
از زمان پیش از آنکه بر زن آن حضرت قال ابن شهاب قال ان ام سلمة لکن یفقد النساء قبل ان یدرهن من
الفرج من القوم گفت این شما پس گمان میبرد و خدا را تا راست که در رنگ کردن آنحضرت برای آن بود که بگذرد زن آن پیش
از آنکه در یاد آید آن کسی که برگشته است از قریه مردوان امام شافعی استدلال کرده است این حدیث بر فضیلت سلام از رنگ تغییر کرده شده
است و در آن بلفظ کان که شعر است بر او ثابت قال القسطلانی پوشید و نامر که معنی موافقت که موجب فضیلت باشد و در جمعه جا استمال کان
روایت نمی آید بلکه بعضی گفته اند که اگر با آن محض برای ربط است قسطلانی در باب نزات ناخود در روز جمع گفته اند که اگر غلبه آید بر آنکه
تقاضای صلوات میکند و درین حدیث اگر معنی موافقت باشد موافقت و قیام زن وقت سلام آنحضرت خواهد بود و بالیکه خبر اند فرض ثابت می شود
و در امام عظیم فقط سلام و فین نیست فرض خروج مصلی است بصنع خود و دلیل برین معنی آنست که آنحضرت صلی الله علیه و سلم فرمود و افا بعد
الامام فی آنکه حدیث قبل ان یسلم فقد تمت صلوة و تمی که نوشته است امام در نماز خود بیشتر حدیث از و واقع شده پیش از آنکه سلام بخواند و تحقیق
تمام شده نماز و باب یسلم حين یسلم الا ما سلام گویم مقتدی بنکامی که سلام میداد امام یعنی لازم نیست که بعد سلام امام سلام
گویم بلکه جایز است که امام سلام گوید یا چون در تحقیق و سلام امام است باید که اولی آن باشد که بعد از سلام گوید و کان ابن حنبل
یستخرج السلام الا ما یسلم من خلفه و بعد از آن عمر شریف میفرمود است و تمی که سلام گوید امام سلام گوید کسی که پس اوست معنی
و یک وقت گوید حدیثنا جابر بن موسی قال اخبرنا عبد الله قال اخبرنا جابر بن موسی قال اخبرنا جابر بن موسی قال اخبرنا جابر بن موسی قال اخبرنا جابر بن موسی
عباد بن مالک قال صلینا مع النبی صلی الله علیه و سلم فسلمنا حین سلمه گفت عباد بن مالک ما را که از راهی با پیغمبر نماز است و سلام
حق را بر روی پس سلام دادیم همگی که سلام داد آن حضرت و آنحضرت انکار این معنی نکرد و باب من لم یسلم الا ما سلمه
و کافی بتسلیم الصلوة کسی که از مشدیان رو کند سلام را بر امام است که کتب اسلامی که در نماز میاید و ظاهر این سلام انشائی است که بعد از آنکه میگوید
یعنی چون امام نیت سلام بر مقتدی بیان میکند این را نیز بر سلام باید که رو کند و یکدیگر سلامی که مقتدی میکند و در اینجا هم نیت امام دارد و چون سلام کفایت دارد

والله وسلم ان النبي برستی که سفر خدا صلی الله علیه
والله وسلم کان اذا غسل من الجنابة ببدء فغسل
بیدیه آنحضرت چون غسل میکرد و دست راست را آغاز میکرد پس
بمی شست بر و دست خود را برای گرفتن آب و توجیه آن
که این وضوء را بصلوة پیوسته وضوء میکرد و آنجا که وضوء میکرد
برای نماز ظاهر این کلام دلالت دارد بر شستن با آبها پیش
از غسل و حدیث آئینا از میمونه صریح است در تأخیر آن ظاهر
محمول بر آنست که احوال است و جمیع این عملیات مختلف
شده نظر علماء مذہب ماذهب بر جمیع آنست که برت میباید
اگر در حال تنگی آب و گنج لای باشد و اگر بر لوی باشد
تاخیر کرده نشود و همین است مذہب مالک و موطا و اکثر
و تقبول و اگر روی تأخیر است مطلقاً واضح و شهر احوال
روی اکمال وضوء است زیرا که اکثر روایات از آنرا شده و
میمونه میماند است که قاضی النوری عسقلانی گفته است
در هیچ روایتی از آنرا نشده و میمونه تصریح بکمال بیکه معنی است
چنانکه اگر شست یا چهار در تأخیر است و بحث کرده که در قبول
کسی که گفته که تأخیر کیابرای بیان چهار بود باجموع دلالت
میکند از رویة برین اخطا و احد اعلم و نیز دلالت دارد از حدیث
بر سر جمع کردن بر زمین وضوء همین است ظاهر بر روایت از
امام احمد بن حنبله و در روایتی صحیح است و همین است قول مالک
چه مسح کردن فایده ندارد و نیز حق آب بعد از آن و عدم
آن است و صحیح اول است و نیز دلالت دارد بر آنکه مسح
و قول قاضی عیاض که در هیچ روایت درین وضوء تکلیف
شستن تأید محمول بر هیچ وجه ظاهر بود و حدیث اصابعه
فی الماء پیوسته می رود و در گشتن نمودن او را بر پنجان
بعد اصول شستن پس تمیل میکرد و انگشتان ششما
موی سر خود را بر آب تمیل الشتر نموده شده و تمیز ب
علی لاسه و تک تحت بیدیه بر سر میخورد و فرموده گفت آب بر و
دست و در حدیث مالک که عقیقه آب باید فرستاد و حق
عرفات بر جانب راست و چپ و میان سر است و تم
بفصل الماء علی جلد کله نیز بر تحت آب بر تمام نماز
خود چنانکه روان می شد حدیث محمد بن یوسف
فریابی قال اخبرنا سفيان الثوري عن ابي عثمان بن ابي
عن سماك بن ابي الجعد مامي عن كريب بن عبد الله بن
عن حمزة بن (روح الله بن) صلي الله عليه و آله و سلم
قالت توضأ رسول الله صلى الله عليه و آله و سلم
گفت میمونه وضوء کرد و بر سر خدا صلی الله علیه و سلم وضوء
لصلوة علم بر جلیده مانند وضوء خود برای وضوء نماز
چیز بر روی خود کرد و در تأخیر نمود غسل آن و غسل فرموده
و ما اصابعه من الا و (روح الله بن) صلي الله عليه و آله و سلم
و در حدیثی که در این کتاب است و در حدیثی که در این کتاب است

[illegible]

١٠٠
 ١٠١
 ١٠٢
 ١٠٣
 ١٠٤
 ١٠٥
 ١٠٦
 ١٠٧
 ١٠٨
 ١٠٩
 ١١٠
 ١١١
 ١١٢
 ١١٣
 ١١٤
 ١١٥
 ١١٦
 ١١٧
 ١١٨
 ١١٩
 ١٢٠
 ١٢١
 ١٢٢
 ١٢٣
 ١٢٤
 ١٢٥
 ١٢٦
 ١٢٧
 ١٢٨
 ١٢٩
 ١٣٠
 ١٣١
 ١٣٢
 ١٣٣
 ١٣٤
 ١٣٥
 ١٣٦
 ١٣٧
 ١٣٨
 ١٣٩
 ١٤٠
 ١٤١
 ١٤٢
 ١٤٣
 ١٤٤
 ١٤٥
 ١٤٦
 ١٤٧
 ١٤٨
 ١٤٩
 ١٥٠
 ١٥١
 ١٥٢
 ١٥٣
 ١٥٤
 ١٥٥
 ١٥٦
 ١٥٧
 ١٥٨
 ١٥٩
 ١٦٠
 ١٦١
 ١٦٢
 ١٦٣
 ١٦٤
 ١٦٥
 ١٦٦
 ١٦٧
 ١٦٨
 ١٦٩
 ١٧٠
 ١٧١
 ١٧٢
 ١٧٣
 ١٧٤
 ١٧٥
 ١٧٦
 ١٧٧
 ١٧٨
 ١٧٩
 ١٨٠
 ١٨١
 ١٨٢
 ١٨٣
 ١٨٤
 ١٨٥
 ١٨٦
 ١٨٧
 ١٨٨
 ١٨٩
 ١٩٠
 ١٩١
 ١٩٢
 ١٩٣
 ١٩٤
 ١٩٥
 ١٩٦
 ١٩٧
 ١٩٨
 ١٩٩
 ٢٠٠

باب الغسل في واحد أو أكثر غسل برغيق آب
 بر تمام بدن که از او بگذرد غسل بشمارد اما انان حاجه
 باشد تا تکامل رسد شستن است نه بجز غسل و اگر
 در حدیثی عام در آن خلافی که می شود شده ما رویی بلکه

[illegible]

نافع عن ابن عمر ان النبي صلى الله عليه وسلم قال في غزوة حبيدة روايت است ان ابن عمر كان يفتي في بعض ايامهم في غزوة حبيدة
 اكل من هذه الشجرة يعني انهم فلا يقرب من شجرة فاكسي كنجور وازين ورتب يعني يرسب زوايك نشو وسمي بالابن مساحدا لما انا
 تبار ووبوي ان شجرة اكلته وشلش واروا طلاق شجرة برسته سيزمانه است چنانكه تكلم الفصح فضاوي عاب تشابه است بران بعضي كوني بطريق
 موالست بايد وراست كراين نهي نروا ان علمنا تخري است وبعضي از اهل فقه اهل علم ان تخريم کرده اند خدا ثنا عبد الله بن محمد قال
 اخبرنا ابن جرير قال اخبرني عطاء قال سمعت جابر بن عبد الله قال قال النبي صلى الله عليه وسلم من اكل من هذه الشجرة
 يرسب النجوم فلا يقبضنا في مساحدا فاكسي كنجور وازين شجرة راوده ميكنند آن حضرت سير را پس بنمايد ورسيد بای مسلمانان
 لايشنا انهي غايب است وثبوت الف وروي از اناست كه مقل را كنم واده اند از اناست اشبار غنخ كده است باصفي است يعني
 قلت ما يعني به قال ما كراهه الا نبي الله كفت عطا كتم جابر را چه ميخايد انحضرت باين كجور واده كفت جابر كمان نازم كمر سير خام را
 وقال محمد بن يزيد عن ابن جرير كفت محمد بن جابر اراده كرده است آن حضرت كرايه بوي را خواه خام باشد
 حدثنا سعيد بن عفيف قال اخبرنا ابن وهب عن ابن شهاب قال سمعت عطاء عن جابر بن عبد الله
 زعم ان النبي صلى الله عليه وسلم قال من اكل ثوما او بصلا فليعتزل لنا او قال فليعتزل مسجدنا او يلقه في بئنه
 كفت عطا كفت جابر تحقيق في غير اخر است كنادن ابروي فرمود كسي كنجور وديس را ايسار را پس بگو كوشه كرا را يا فرمود بگو كوشه كرا واز سمي
 وكونين و خانه شك روايت و ان النبي صلى الله عليه وسلم اتى بقدر فيه خضرات من بئسوا و تحقيق في غير اخر
 آورده شريديكي كدروي سبزه را و از تر خضر است بختي بختي اول و كشراني و قيل بغير اول و فتح ثاني من خضره بقول انهم مود و وقاف جمع
 انما هي في جلد الحياض سال و انهم بافهيها من البقول پس اينست آنحضرت مر از ابروي ناخوش پس پرسيد و غير او در
 پيروي كدوان ديگ از اناست بود قد رفت ساعي است تذكر غير و اينست هر دو ران رواست اين زمين كفتند از اناست
 كه شعير ارج بونث ساعي شعير انايت يباشه فقال قريبن هالي بعض اصحابه كان معه بر فرمودن ديگ كنيده آن ديگ را يا خضر
 را بسوي بعضي ايران كه انا حضرت بود روايت كرده اند كه ابو ارب الفصاري بود از ان كلام نقل يا شعير است الكلام را يا انايت بقتبه
 اشارت يعني اشارت كدوي بعضي ايران كه انا بود و خدا را كه اكلها پس وقتي كدو را آن بعضي را ناخوش داشت خوردن
 آنرا اكل كافي اناجي من كاشا حبيب فزوه و خور كحل است و اباي من اناست كه من سخن ميكنم كسي را كه سخن ميكني را
 و ان جرير است عليه السلام در روايتي ديگر آن كسي ترحم كه انا كتم را بخور و كه بر كسل است و قال احمد بن صالح عن ابن وهب
 الوصيد كفت احمد بن صالح كشيخ موف است از انا و ب كه او در و در را قال ابن وهب يعني طبقا فيه خضرات
 كفت ابن وهب مراد از بر طبق است كدروي خضر است كيا و كراش وروي بود طبق را بديك كفت از بته تشبيه ماه شب چهارم و بديك
 اللبث و ابو صفوان عن ابن شهاب قال سمعت رسول الله صلى الله عليه وسلم يقول من اكل من هذه الشجرة
 او في الحديث پس اينداهم كدو ديگ ان كفته زمري است كه در كج كرده ياد رفتن حديث مذكور است حدثنا ابن جرير قال
 عبد الواد عن عبد الله بن عمار قال قال رسول الله صلى الله عليه وسلم من اكل من هذه الشجرة
 پرسيد مروي انس بن مالك را چه چيز شنيد و تور رسول خدا را رحمت كناد و خا وروي در او سير فقال قال النبي صلى الله عليه وسلم
 من هذه الشجرة فلا يقبض بنا و كذا يصديق محسنا پس كفت انس فرمود و غير خدا كسي كنجور وازين ورتب پس نزد يك نيا
 ما و نازنك با مادرين حديث نهي تفهيد سني نيست از نجا است كه عام داشته اند جميع مساجد را اينكه صلى الله عليه و آله و سلم و وليد و اطر

١٠٠
 ١٠١
 ١٠٢
 ١٠٣
 ١٠٤
 ١٠٥
 ١٠٦
 ١٠٧
 ١٠٨
 ١٠٩
 ١١٠
 ١١١
 ١١٢
 ١١٣
 ١١٤
 ١١٥
 ١١٦
 ١١٧
 ١١٨
 ١١٩
 ١٢٠
 ١٢١
 ١٢٢
 ١٢٣
 ١٢٤
 ١٢٥
 ١٢٦
 ١٢٧
 ١٢٨
 ١٢٩
 ١٣٠
 ١٣١
 ١٣٢
 ١٣٣
 ١٣٤
 ١٣٥
 ١٣٦
 ١٣٧
 ١٣٨
 ١٣٩
 ١٤٠
 ١٤١
 ١٤٢
 ١٤٣
 ١٤٤
 ١٤٥
 ١٤٦
 ١٤٧
 ١٤٨
 ١٤٩
 ١٥٠
 ١٥١
 ١٥٢
 ١٥٣
 ١٥٤
 ١٥٥
 ١٥٦
 ١٥٧
 ١٥٨
 ١٥٩
 ١٦٠
 ١٦١
 ١٦٢
 ١٦٣
 ١٦٤
 ١٦٥
 ١٦٦
 ١٦٧
 ١٦٨
 ١٦٩
 ١٧٠
 ١٧١
 ١٧٢
 ١٧٣
 ١٧٤
 ١٧٥
 ١٧٦
 ١٧٧
 ١٧٨
 ١٧٩
 ١٨٠
 ١٨١
 ١٨٢
 ١٨٣
 ١٨٤
 ١٨٥
 ١٨٦
 ١٨٧
 ١٨٨
 ١٨٩
 ١٩٠
 ١٩١
 ١٩٢
 ١٩٣
 ١٩٤
 ١٩٥
 ١٩٦
 ١٩٧
 ١٩٨
 ١٩٩
 ٢٠٠
 ٢٠١
 ٢٠٢
 ٢٠٣
 ٢٠٤
 ٢٠٥
 ٢٠٦
 ٢٠٧
 ٢٠٨
 ٢٠٩
 ٢١٠
 ٢١١
 ٢١٢
 ٢١٣
 ٢١٤
 ٢١٥
 ٢١٦
 ٢١٧
 ٢١٨
 ٢١٩
 ٢٢٠
 ٢٢١
 ٢٢٢
 ٢٢٣
 ٢٢٤
 ٢٢٥
 ٢٢٦
 ٢٢٧
 ٢٢٨
 ٢٢٩
 ٢٣٠
 ٢٣١
 ٢٣٢
 ٢٣٣
 ٢٣٤
 ٢٣٥
 ٢٣٦
 ٢٣٧
 ٢٣٨
 ٢٣٩
 ٢٤٠
 ٢٤١
 ٢٤٢
 ٢٤٣
 ٢٤٤
 ٢٤٥
 ٢٤٦
 ٢٤٧
 ٢٤٨
 ٢٤٩
 ٢٥٠
 ٢٥١
 ٢٥٢
 ٢٥٣
 ٢٥٤
 ٢٥٥
 ٢٥٦
 ٢٥٧
 ٢٥٨
 ٢٥٩
 ٢٦٠
 ٢٦١
 ٢٦٢
 ٢٦٣
 ٢٦٤
 ٢٦٥
 ٢٦٦
 ٢٦٧
 ٢٦٨
 ٢٦٩
 ٢٧٠
 ٢٧١
 ٢٧٢
 ٢٧٣
 ٢٧٤
 ٢٧٥
 ٢٧٦
 ٢٧٧
 ٢٧٨
 ٢٧٩
 ٢٨٠
 ٢٨١
 ٢٨٢
 ٢٨٣
 ٢٨٤
 ٢٨٥
 ٢٨٦
 ٢٨٧
 ٢٨٨
 ٢٨٩
 ٢٩٠
 ٢٩١
 ٢٩٢
 ٢٩٣
 ٢٩٤
 ٢٩٥
 ٢٩٦
 ٢٩٧
 ٢٩٨
 ٢٩٩
 ٣٠٠
 ٣٠١
 ٣٠٢
 ٣٠٣
 ٣٠٤
 ٣٠٥
 ٣٠٦
 ٣٠٧
 ٣٠٨
 ٣٠٩
 ٣١٠
 ٣١١
 ٣١٢
 ٣١٣
 ٣١٤
 ٣١٥
 ٣١٦
 ٣١٧
 ٣١٨
 ٣١٩
 ٣٢٠
 ٣٢١
 ٣٢٢
 ٣٢٣
 ٣٢٤
 ٣٢٥
 ٣٢٦
 ٣٢٧
 ٣٢٨
 ٣٢٩
 ٣٣٠
 ٣٣١
 ٣٣٢
 ٣٣٣
 ٣٣٤
 ٣٣٥
 ٣٣٦
 ٣٣٧
 ٣٣٨
 ٣٣٩
 ٣٤٠
 ٣٤١
 ٣٤٢
 ٣٤٣
 ٣٤٤
 ٣٤٥
 ٣٤٦
 ٣٤٧
 ٣٤٨
 ٣٤٩
 ٣٥٠
 ٣٥١
 ٣٥٢
 ٣٥٣
 ٣٥٤
 ٣٥٥
 ٣٥٦
 ٣٥٧
 ٣٥٨
 ٣٥٩
 ٣٦٠
 ٣٦١
 ٣٦٢
 ٣٦٣
 ٣٦٤
 ٣٦٥
 ٣٦٦
 ٣٦٧
 ٣٦٨
 ٣٦٩
 ٣٧٠
 ٣٧١
 ٣٧٢
 ٣٧٣
 ٣٧٤
 ٣٧٥
 ٣٧٦
 ٣٧٧
 ٣٧٨
 ٣٧٩
 ٣٨٠
 ٣٨١
 ٣٨٢
 ٣٨٣
 ٣٨٤
 ٣٨٥
 ٣٨٦
 ٣٨٧
 ٣٨٨
 ٣٨٩
 ٣٩٠
 ٣٩١
 ٣٩٢
 ٣٩٣
 ٣٩٤
 ٣٩٥
 ٣٩٦
 ٣٩٧
 ٣٩٨
 ٣٩٩
 ٤٠٠
 ٤٠١
 ٤٠٢
 ٤٠٣
 ٤٠٤
 ٤٠٥
 ٤٠٦
 ٤٠٧
 ٤٠٨
 ٤٠٩
 ٤١٠
 ٤١١
 ٤١٢
 ٤١٣
 ٤١٤
 ٤١٥
 ٤١٦
 ٤١٧
 ٤١٨
 ٤١٩
 ٤٢٠
 ٤٢١
 ٤٢٢
 ٤٢٣
 ٤٢٤
 ٤٢٥
 ٤٢٦
 ٤٢٧
 ٤٢٨
 ٤٢٩
 ٤٣٠
 ٤٣١
 ٤٣٢
 ٤٣٣
 ٤٣٤
 ٤٣٥
 ٤٣٦
 ٤٣٧
 ٤٣٨
 ٤٣٩
 ٤٤٠
 ٤٤١
 ٤٤٢
 ٤٤٣
 ٤٤٤
 ٤٤٥
 ٤٤٦
 ٤٤٧
 ٤٤٨
 ٤٤٩
 ٤٥٠
 ٤٥١
 ٤٥٢
 ٤٥٣
 ٤٥٤
 ٤٥٥
 ٤٥٦
 ٤٥٧
 ٤٥٨
 ٤٥٩
 ٤٦٠
 ٤٦١
 ٤٦٢
 ٤٦٣
 ٤٦٤
 ٤٦٥
 ٤٦٦
 ٤٦٧
 ٤٦٨
 ٤٦٩
 ٤٧٠
 ٤٧١

كتاب الغسل

[illegible][illegible]

و استیاذ که مولا گفت جمعا ز با من بگو گفت و بعد که عن ابن
عمرانه غسل قدمیه بعد ما جفت وضو و عذره و در کمره
نمی شود از این مکر که وی شست رو پا می خورد و بعد از آنکه
خسک شد آب وضو در او پای کرده و آن اثر را شستن می نام
از ملک از افغان از این مکر لیکن در وی چنین است که بنویس

[illegible]

اسماء الرجال

عليه السلام... كتاب الجمع... ٣٥٤

قال ابن حجر... في صحيحه... في صحيحه...

ابن عثمان رضي الله عنه... في صحيحه... في صحيحه... في صحيحه...

ابن حجر الشافعي كتاب الغسل

تمام ما رواه... في صحيحه... في صحيحه... في صحيحه...

في صحيحه... في صحيحه... في صحيحه... في صحيحه...

[illegible][illegible]

الحجۃ النکاحیۃ شیخ الاسلام
کتاب الفضل

[illegible]

هفت فال بجای و دلیلی بر نزدیکی اسماعیل بن زید و ابن زید
روایت است از ابی حمزه ثمالی در روز جمعه و در مجلسی
شعبان بدان است و در بیت که در اینجا از علم حافظ شده
اقوال طحطاوی این سلمه بن عبد الرحمن و ابو ططف
مشهور است بآنکه سواي این خبر ابو سلمه خبری دیگر نیز

[illegible]

الحج والتمتع شيخ الاسلام

یاد زیارت آن که در فرج باشد مراد از زمان آن ارجاع است
بجمله قول آنحضرت صلی الله علیه و آله و سلم اگر کرده و نشده
از دیگر اوقات مجامعت اینها و تنگی حایض شوند و امر
مکروه است شما را برون آوردن اینها از خانه و این
اعتدال است میان افراط و تفریط و تقاضای یکدیگر اینها
جماع میکنند و یک نماز در بعضی کذا ذکر الله البیاضوی و کذا
هن حقیقه نظر هن و نزدیک نشود میان آنرا با یک
شوند تا یکدست در حکم سابق را و میان غایت نیست
که یکی جویند غسل کنند بعد از قطع ناخدا و نظر
فالمی هین من حیث امرکم الله و چون پاک شود پس
بیایند تا از جماع از چیزی که فرموده است شما را آنجا
از حل سابق یکجا و در با از جای که فرموده است یعنی از
قبل و از جانب دیگر نه در آن الله یحب التوابین و سبک
خداست میان دوست سیدار و تو بکنند کان را با ماندگار
لا زانی فی خدا قیام نه فرموده و یحب المصلطه یعنی در دست
سیدار کان زلفت بدین ظاهر باطل و اب کیف
کان بد الحیض چگونه بود و استیجابیست
مکون آن یا و ارت از آن فریب و قول الله صلی الله
علیه و آله و سلم هذا شتمی گفته الله علی بنات آدم
این حیض چیز نیست که تعدی کرده است آن از خدا تعالی
بر زن آن آدم صلی بنوع صلی و خانی نیست از آن عجزی
و نومی چنین موصوفه لا بد و قال بعضهم و گفته است
بعضی از ایشان چون عبد الله بن مسعود کان اولها
السن الحیض علی بنی اسرائیل بود نخستین رسال
حیض بر زنان قوم بنی اسرائیل بود که مردان و زنان سوار
در مسجد و جمع می شدند و نماز میکردند و ظاهر میکردند
و چون مرد را پس فرستاد خدا تعالی بر زنان حیض و منیع
کرد ایشان از آمدن در مسجد چنانچه بعد از الزام از
این مسجد و استیجابیست از خودی و در طریق

[illegible][illegible][illegible]

اسماء الرجال

الحمد لله رب العالمين... في هذا الكتاب... أسماء الرجال... من كان له فضل...

شرح الاسماء

في هذا الكتاب... شرح الاسماء... من كان له فضل...

الحمد لله رب العالمين... في هذا الكتاب... أسماء الرجال...

Table with 2 columns: Index/Topic and Page Number. Topics include: كتاب الجمع، باب الفجر، باب الصلاة، etc.

فهرست بدیه فقال اللهم... باب الفجر... باب الصلاة... باب الخصال... باب النكاح...

الحمد لله رب العالمين... في هذا الكتاب... أسماء الرجال...

مع النبي صلى الله عليه وسلم الا اننا عشرين رجلا پس متوجه شدند و رفتند و مردم بسوی کاروان تانکه باقی نماند بان حضرت
گروه را زده و فتح عشره حشره و بال و ابن سحر و فتنات هذه الایة فاذا را فی تجارتنا و اهلنا انقضت الیها و کونک قائما
و قتی که دیدند جانی با همی که گریخته بسوی آن و گذارند ترا استاد ثابت شد و استان طوق دیگر که مسلم و غیره و او را ندید که بختن مردم
و بختنای خطیب و پیش منی فصلی که درین حدیث واقع شده محمول بر آنست که خطیب چون شرط نماز جمعه است گو یا نماز است یا آنکه انتظار
حکم نماز و بعضی گویند که آن حضرت و ران ایام نماز پیش از خطبه بخواند یا نماز نماید و بدین اتمه سبب تقدم خطبه شده است آورده است
این قول را ابو داود و در سیل پوشیده نماند که این حدیث صحیح است و آنکه چهل نفر شرط جماعت جمعه نموده است چنانکه شافعی شرط
کرده اند که چهل مرد و آنکه در مطهر باشند و شهر جمعه که نبر اندازند و آنرا در صیف و شتا که برای حاجت شرط است برای وضویت جمعه درین
چهل کس اگر یکی از مقتدیان بفاطمه بیستم کنند نماز جمعه باطل میشود و حتی که بر این اثر اطوار آورده اند نیز قوی دارد و مطلقانی در استمال برین
حدیث و حدیث آورده نخستین حدیث کعب بن مالک است گفته است اول کسی که جمعه کرد یا برین حدیث است و بن زمار است پیش از قدر و اثرش از حضرت
در مدینه و ما چهل کس بوده ایم روایت کرده است آنرا بهی و غیره و تصحیح نموده اند از او دیگر حدیث که هم بهی روایت کرده است که آن حضرت صلی الله
علیه و سلم نماز جمعه که بر بدین چهل مرد بود درین جماعت پوشیده نماند که این هر دو حدیث و دلالت بر اثر شرط بر وجهی که شافعی و در نزد فقه مطلقان
گمراه صاحب مآد توجیه استمال چنین تقریر کرده اند که امت اجماع کرده اند بر اثر شرط عدد پس صحیح نماند جمعه که بعد از آنکه از جانب شارع
معلوم شده باشد و بعد چهل خود معلوم شده باشد نیز ثابت شد که آن حضرت فرموده صلوا لکما رایتوه فی فصلی یعنی نماز کنید یا بدین که دیدیم که آنکه
و ثابت نشده است نماز آنحضرت بر جمعه را که بر چهل پسین کمتر از آن روا نباشد اما پس پوشیده نماند که بخارین روایت معلوم میشود که آنکه اتفاق
پس چهل کس این جماعت منعقد شده بود و آنکه بکبر انان روا نیست چنانکه معنی شرط است پنج وجه معلوم میشود و درین حدیث صلوا لکما رایتوه فی فصلی اتفاق
در جمیع احکام مندرج و واجبه صادر شده چنانکه گذشته پس دلالت آن بر وجهی از آن احکام و در آن بعضی قطعی چگونه تواند بود و دلیل
برین در فاش شود و آنکه گفته که اتفاق کرده اند بر اثر شرط عدد را که کونیم آری عدد و شرط است بمعنی آنکه این نماز جماعت گذارند و جمیع و اجماع صافی
است از سه عدد تا غیر تناسلی و درین منی فحاشی نیست تا تعیین آن ضرر و باشد و همین حدیث مذکور در باب ظاهر شد که بدو واژه و نظر که مانده بود
نماز امام و کسی که باقی مانده بود تمام شد باب الصلوة بعد الجمعة و قبلها و در میان نماز را تبعا بعد از جمعه و پیش از آن تقدیم کرد و بعد از قبل آنکه
عادت برخلاف آنست آنرا که حدیث صحیح را در نماز بعد جمعه است در قبل و چون جمعه قایم مقام ظهر است نماز شب بقیاس نماز را نشسته است حدیث
عبدالله بن مسعود قال سمعنا ابا عبد الله بن عمر ان رسول الله صلى الله عليه وسلم قال انما فصل قبل الظهر کما فی بعض النسخ و انما فصل قبل الظهر کما فی بعض النسخ
پیش از فرض نماز و رکعت و پس از آن دو رکعت و گذارند و چون چهار رکعت پیش از ظهر از اجابت آمده که دلایل امام ابو حنیفه است
ترندی و سنائی از عایشه و مسلم و ابو داود و ترمذی و سنائی از امام حنبله آورده اند که آنحضرت فرمود که کسی بگذارد و واژه رکعت سبعت
و در روایتی ده از ده رکعت قطوع غیر فضیه بنا کند و از اخوانه و در پشت و زیاد کرده ترمذی انقصیل را که چهار رکعت پیش از ظهر و دو رکعت
بعد از ظهری و دو رکعت بعد از غیب و دو رکعت بعد از عشاء و دو رکعت پیش از فجر اگر چه ترمذی حدیث عایشه را غریب گفته و سخن کرده و بعضی
رجال آن حدیث امام حنبله که گفته اند راه اجماع غیر البخاری شاهد اصل حدیث صحیح است و نیز ترمذی از عاصم بن حنبله و از امیر المومنین
علی بن ابی طالب رضی الله عنه آورده که میگفت میگذارد و پیغمبر خدا صلی الله علیه و سلم پیش از ظهر چهار رکعت و بعد از ظهری دو رکعت و گفته که
درین باب حدیث علی حسن است و هم برین است عمل آنکه اهل علم از اصحاب غیر و قهنگا بعد از آن نشاند و همین است قول سفیان بن عیینه
و ابن مبارک و عاصم و درین سبب امام شافعی که پیش از آنکه دو رکعت را گفته این حدیث ابن عمر است که مولف آورده و خفیه در تطبیق این

حدیث کرد او را که عایشه حدیث کرد آن را که بنی جندب
صلی الله علیه و آله و سلم کانت یجلی فی جوف طنا
حایض بود و رنگه میگردید و رنگت من و من حایض می بودم
خبر قریع المؤمنین سپیدی خوانند آن زن را در این حال
باب من سعی النفاس حیضاً کسیکه تمام کرد
نفاس را که اصل است و در قریب از دم خارج میخیزد بخاری
در این وقت هم مسلم است در حدیث خون من معتاد خود را
که عیسیا اصل وقت مع نفاس بود بیشتر کرد بعضی با مراد
کسی که تمام کرد نفاس حیض را و اطلاق کند بر آن چنانچه
اطلاق کرد و حضرت زین حدیث جعل لنا الله
ابن ابراهیم بن یحیی قال حدثنا هشام و ستوا عن یحیی
بن ابی کثیر عن ابی مسلم عن ابن عبد البر عن ابن
عوف عن ابن زبید بن ثمام سلمة صحابته یقوتان
ابن سلمة حدثنا عن یحیی بن عمر بن ابی العیون ام سلمة بن عبد الوالد که مسلم
حدیث کرد او را و ابی سلمة بن ابی مسلم غریبه که ام سلمة است
قالت یبدا اننا مع النبی صلی الله علیه و آله سلم
مضطربة فی فحیصة اذ حضرت گفت ام سلمة
در آن شب را که من با پیغمبر خدا و را کشیده بودم و پیغمبر
تاگاه و خانی نشدیم بمقصد چادر سیاه میزد که او را در طر
فانسلک پس چون شدیم خود را از آن چادر میزد که است
مضا جنت و آنجا بان حضرت و غوغ تلوث جامه
شرین در آن فاحش شد چنانچه پس از آن جامه ای که می پوشیدیم
آن را در حالت حیض چیده کسیر فاحش شد آنست که شیخ
کردن بر آن باشد و رفع حایض و نیست یعنی کسبار
حیض و غالب اول است روایتی و منشی فقال است
ضعف نون کذا فی نسخة الشیخ پس فرمود و حضرت نیاچار
شدی قلت هم گفتن آنرا ذی عاقی فاضطربت
معه فی الحیلة پس خوانند را پس ختم بان حضرت
در آن چادر نمیداد یعنی جامه که او را بر زبانشارشاده
بجواز خواب با حایض در بر جهان روی در یکجا در آنجا
در ابعاد نور شود یا لب مباحثت الکی که
انسلط نخلان مرد و چو سقین بران وی بدین حایض
نه یعنی چای که کنار بخت است جعل لنا فحیصة
ابو عامر کوفی قال حدثنا صفیان ثوری عن یحیی بن یزید
بن ستمر مقبیه عن ابراهیم بن یحیی عن الکاسی عن یزید
عن عایشة قالت کنت باغتسل بانا طلمی
گفت عایشه بودم که غسل میکردم من و بنی جندب
صلی الله علیه و آله و سلم من اناء واحد از آن
آوند کلا نا جنب بر او فریب بود و در شویون و کتاب
اغسل لک دشت و کان یاه فی فاقترعوا و در حضرت

[illegible]

[illegible]

۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱
 ۴۷۲
 ۴۷۳
 ۴۷۴
 ۴۷۵
 ۴۷۶

صلواته علیه و آله و سلم نقضی است و امشطی
و امشکی عن عمر بن الخطاب کتبش خود را و شانه کن و باز از او
عمر بن الخطاب گفت تا به گویا پس گردم آنچه فرمود و از او
نقضیت آنچه پس برگاه ادا کردم حاج را زودت وی

حققت پس در هر مرتبه آنرا که
نامکرم خود را قصدت
صعی عبد الرحمن بن ابی بکر
پس از گفتن این امر سلطان
فاخر را آن عتق کرد و عی
من التبعه پس فرمود که
عمر که می ایستد و ترک خود را
از موضع غیر خارج
المیخص و ادا وایش را
میفرستد و او را آن
کنند و بعد از آن
و البته قیودها کسوف
فیه الصفه و بوی در زمان
که نمی فرستادند و می داشتند
نظر می داشتند که در آن
بود که در روزی در بوی
آن روزی در آن
تحقیق طرح می شد و در
برای مجبور و اصل
کسرها را و فتح و تفتیش
که در آن زمان و وقت کار
آن را پس از آن
بعضی را و کسری را
فاسوس و کسری را

در شکر ابدان خلق آنچه معین می فرماید ازین احوال
و دگرگورت و افونش خلاص راست که متعلق کتابت نیست
بلکه گویان آن در آن وقت است نوشته می شود این اسرار
بر پیشانی وی و در جبهه و دیگر آمده که نوشتن آن همان
در پیشتر است و هر نوشت عبارت از انان است و در
رمانی آمده که محمد بن یزید بن ابی انان نوشتن غیر نوشتن حادیر
است و نقل مقامات و اوضاع است که برین جاری شده و از
برای تاکید بر سبب و دلیل این وقت نیز نوشته اند و تفصیل
در بخش دیگر شود ان شاء الله تعالی و سبب این حدیث در
طبری ازین سخن یکتا نیست چون می انداختند در هر سفر
خدا تعالی نوشته را بر سنگ بیدان فرستاده بود و در کار
یا بنویخته که در باره غیر محله می اندازان را در مخزن کرده و فرماید
مخلفه که بدان نوشته بر و در کار چیست حال و شأن این
نقطه از حدیث باب کیفیت بدل الحایض باحوال
الحق چگونه احرام بند حایض رنج و عرو یعنی جایز است
که احرام بند و احوال را در آن جزو آن که در آن است و
حدیثی از عیسی ابن بکر بن جعفر قال حدثنا اللیث
بن سعد عن حقیل بن عصفی ابن خالد بن عقیل بن عصفی
ابی عن ابن شهاب عن عروة عن عائشة قالت
خرجنا مع النبی صلی الله علیه و آله و سلم فحججه
الوجع فذا من اهل البعثة و منا من اهل الجبل و من
بابا و حضرت در حججه و اول و پس بعضی از اسی بود که احرام
بند و بعضی از احرام حج فقد منا مکة فقال
رسول الله پس قدم آوریم مکه را پس فرمود بنویسند
صلی الله علیه و آله و سلم من احرم بعة و لم یح
فلیحل کسی که احرام بند و بعة و بزی نفرستاده و بعضی
که محال شود و بزی از احرام احرام حج در ایام آن نقطه
بند و من احرم بعة و اهدی فلا یحل حتی یحل
اولی آن حج بعتیه و ضم و ثانی آن بکس حج هدیه و کسی
احرام بند و بعة و بزی نفرستاده پس حال نشود تا مکة و آن
کند و از آن حج کردن بی او در زمان باطل آن حج که نیز
احرام آن بسته بود و من اهل حج فلیتم حج و کسی که
احرام حج بسته است تا تمام کند آن را قالت حضرت عائشة
عائشة پس حایض شد پیش از رسیدن مکه و باز ماند
از طواف نزد قدم و فلا الا حایض حق مکان و من
عرفة پس بویسته حایض ماند در آن ایام آنکه شد و در
عرفه و اهل ابله الا بعة و احوال زیسته بود مکه و آن
میسر نشد فامض الله فی سبیل من یخیر فیما صلی الله
عنه و سلم ان یقضی ما شک و ما مضی و اهل الجبل
فانزل الحج فکبشیم سوی سر خود و احوال و من احرام
ندم حج و فرسخ نمی روزه را فعلت خلاف حق قضیت

[illegible][illegible]

الجزيرة الشيخ الاسلام كتاب الحيض

دیگر معلوم شده که این زمان همان معاذی و بیست و پنج
احد انا صلواتی اذا احللت یا فدا کنه کی یا فدا کنه
را که فوت شده منتهای بیض و نیکو پاک شود و قائل است
آنست پس گفت عایشه آیا از قوم غایب میان مستی تو برتر
بفته جانم را و ای روزی من نسبت بخود را شست روز
بیل از که و که او اجتماع خوارج را گردانید و با آنها جمع
اند و ریاضات و دلالت میکند بر آن قرآن و زیادت بر آن
از حدیث و این مسائل نیز برین قبیل است که واجب میکند
بغیر کتاب بقضای نماز بران بیض و این خلاف و بطلان
است و در زیاده مسلم زیادت آورده که گفت پس گفتند
اینچنین آمد و لیکن می یلم سوالی بچند رای طلب علو
رای محنت پس گفت فایسته قد کننا نحضض مع الله
صلواته علیه و آله و سلم فایضا صریحاً به تحقیق
که بیض نیکو و بجای کی یا بیض چنانچه پس امری که مایل
بقضا این قرار داد قائل فلا تفعله یا گفت عایشه
پس نمیکند بیکم قضا را آن شک را می است و ثانی
صریحاً است مسلم استدلال بعدم واجب و اولی این
عدم امری که بنا بر حکم عام بقضا باشد لیکن امر بقضا
موم بعدم امر بقضا همانا از شایع و مقام حاجت
بیان است و موجب و عدم موجب را گفته اند و چه
فرق و حرج و شقت و قضا را نماز است بجهت کثرت
و تکرار آن در هر ماه بجلان و روزه که بعد از یک سال یا آنکه
باب النوم مع الی بیض و حی و یتاها غایب
کردن یا بعد از و حال که وی در جاهای بیض و حرج
حد ثانی سعد بن حفص طلی مع و مع و یصح قول
حد ثانیان عمری عن یحیی بن ابی ثریب عن ابی سلمه
بن ابی عبد الرحمن بن عوف عن زید بن ابی
سلمه بن عبد الله بن حزمی حدیثه ان امر سلمه
حضرت و نا مع الی صلی الله علیه و آله و سلم
فی الخبیه گفت امر سلمه بیض کرد و بجای کی من باخفت
بودم در بالا بوش فاشد ملت فخرجت منها پس
آهسته کشیدم خود را و بر آیدم از آن جا و در خانه
تیاک حفصی فلبسها پس گردنم را باها بستیم
را که در میانم با نام این ایام پس پوشیدم آنرا

سوی را ملامت خوانان طهر
الطهر کسی که گرفتار بود
عقاب بختیاری را میبخت
سبب بیعت با بای میبخت
صلوات بر من و آباء واحد
طلعه بر من و آباء واحد
من الحیا اتم را که خیر از
سبب بیعت با بای میبخت
عقاب بختیاری را میبخت
الطهر کسی که گرفتار بود
سوی را ملامت خوانان طهر

الجزء الثاني شيخ الاسلام
 كتاب الجيوش
 زبني بن جبري قال حدثنا هشام بن عمار عن يحيى
 عن ابي سبرة عن زبني بنت ابي سبرة عن ابي سبرة
 قالت سئلت ابا عبد الله عليه وآله قال قلت
 لمضطربة في خيالة حضرت گفت سلام بر شما را اگر
 من با حضرت خوابیده بودم بر عارضی حضرت کردم
 فاستلمني فاخذت بياب خيضتي فقال لي
 فقلت نعم فذا عاني فاضطربت معه فاحتملت
 لبي خواب کردم با آن حضرت حسب الامر وان جاز
 باب شهور الحاضرين الصديقين وروى الحسين
 حافر ذلك حاضرين نماز بر وجه را در خواب سلامان را
 چون استقامت زید که و اما احقرت نماز بر جعفر
 و گفتن آمین و انما رشحها اسلام و ليعزله الصل
 بما یک که گوشت بر عید که را و نموش و اختلاط
 حدثنا محمد بن سلام قال اخبرنا عبد الله
 ثقف عن ابي جبري سمعني عن ابي جبري عن
 جبري عن ابي جبري قال سمعت ابا عبد الله عليه السلام يقول
 الصديقين گفت حضرت بر دو نماز تینا که کش می کرد
 زمان و چون نماز خود ملازمین که برانید و عید بنظر می داشت
 فسلموا زمان و حق سبح و قائم زمان و نماز نورسیده
 فقد استاء له و فافزوت قصر می خلف لبي جبري

[illegible][illegible]

— 10 —

الحسين بن محمد بن الحسين
بن الحسين بن الحسين

[illegible]

فقلت اني استعاض فلانا طهرت فاطمة من
تخاض من شوم فارغبين لكن يكره افاحة الصلوة

[illegible]

قالت كذا گفت ام عطية بوديم با زمان در زمان آنحضرت
با وجود علم وى كه انوار الكدك و الصفرة شيئا شمار
يكيز بود و روزگار در حجر ايام مستوا و سيد يد مجريرى كه موجب
احكام ثنوع عادت باشد و اما در باب حيفى اين سخن نيز از
حيفى است و اما لك بر و لا مطلقا حيفى گفته و ان حديث
محمث است بروى باب عرفا الاستحاضة ذكر
كـ استحاضة كـ نامش عادل است **حديث** ابو هيم
بن المنذر حواشى كبر معل و تحقيق مجر قال حدثنا
معن بن عيسى قال حدثنا ابن ابى خبيب محمد بن
عبد الرحمن عن ابن شهاب عن عروة عن حمزة ففتح
معلقة بن عبد الرحمن بن سعد انصارى و قاله سنة نو و
نشت عمن عابشة زهير الذي صلى الله عليه
والد نسل زهيرى روايت ميكند از زكوس عروه و عروه
و ان بن بر و روايت ميكند از پاشه ان ام حبيبة
استحضت سبع سنين تحقيق ام حبيبة بن حمش

مقداری چیزی که بخواند یکی از شانزده آیه یا قبل از آن بیست و یک بار و در هر روز رابعی مقدار پنجاه آیه تمام می شد
در زمان سجود و رکعتین قبل صلوٰۃ الفجر نه ضحیٰ علی سقفه الایمن حتی یأتیته المذن للصلوة یسترد از
سکشی بر جانب راست بتانگی آمد و را موزون برای نماز صبح باب ساعاثنی التور بیان اوقات نماز و ترقال بظهر مرتبه
او صدائی النبی صلی الله علیه و سلم بالوتر قبل التمام گفت ابوهریره وصیت کرو مرا باین چیزها نماز و تربیش از خواب کرون گفته اند
که این در حق کسی است که اعتماد بر بیداری خود ندارد و در غیر رضی الله عنه میگفت که این در شان اهل علم است که اکثر اوقات مشغول تعلیم
و تعلم اند **حاصل** ثانی ابو النعمان قال حدثنا احمد بن زید قال حدثنا انس بن سعید بن قال قلت لابی عمر اذیت رکعتین
قبل صلوٰۃ العشاء الاصل فیهما القسوة گفت انس بن سیرین گفت من این عمر را دیده و در رکعت پیش از نماز صبح که در آن می کرد
در آن دو رکعت قراوت را یعنی خبر به هر اگر از فعل آن حضرت خبر داری قال کان النبی صلی الله علیه و سلم یصلی عن اللیل شنه
مشقی و یویج رکعة بود آن حضرت که نماز میکرد و در شب دوگان و دوگان یک رکعت و دو رکعت و آنرا یک رکعت و آنست حدیث بر ترجمه همین خبر
است که شب بطلقا واقع شده برای و تربیصلی رکعتین قبل صلوٰۃ العشاء و کان اذا ان فی اذنیه و نماز میکرد
آن حضرت و در رکعت پیش از نماز صبح و گو یا اذان در دو گوش او است یعنی بشنای می کرد و تحقیق می نمود و آن قال حماد ای سبعة
گفت حماد در معنی آن که شنای نماز میکرد و یعنی چنانستی که او را موزون باقی بود و در رکعت پس تخفیف میکرد و این دو رکعت تا عین موجب اذان
که دای بود و دای فریضه نماز صبح فانه **حاصل** ثانی عمرو بن حفص قال حدثنا ابی قال حدثنی مسلم
عمر بن سروق عن عائشة قالت کل اللیل اوتر رسول الله صلی الله علیه و سلم و اتقی و ترة ای التمسک گفت عائشه
بهر شب و تر میکرد و رسول خدا و منتهی شده و تروا و تاسحر یعنی از او این شب بعد از نماز عشاء تا آخر شب و ترة و تروا بود از اینجا معلوم ظاهر میشود
که نماز تجمرات حضرت ابراهیم آخر شب بود یا و تروا بعد از تجمیر بود **باب** ایقظ النبی صلی الله علیه و سلم اهله بالوتر
بیدار کردن آن حضرت از خواب برای نماز و تر **حاصل** ثانی مسدد قال حدثنا یحیی قال حدثنا هشام قال حدثنی ابی عن
عائشة قالت کان النبی صلی الله علیه و سلم یصلی انما قدة معترضة علی فراشه گفت عائشه بود و پیغمبر از نماز میکرد
و حال آنکه من در خواب بودم و افتاد و بر پشیمانی فرارش او فاذا ادا ان یوتر ایقظنی فاقترت پس وقتی که خواستی که و تر کند
بیدار میکرد و مرا پس و تر میکردم و نحوای حدیث آنست که و تر را آخر شب کرون مستحب است و تر کند یا نکند **باب** یجعل اخر صلی و

[illegible]

أبجز رائتاشخ الاسلام

واكسبوا العلم في كل وقت من اوقاتكم
 حيث استطعتم على ما لوحت انكم
 بكونه قادرون اذ كسبتم من كل
 انما يكون في ما يقول النبي صلى الله عليه
 اصبحت من افرج العيون في يوم
 ابن الحارث طهرى ايضا في سنة ١٢٠٠
 انتم من افرج العيون في يوم
 رضى الله عنه في سنة ١٢٠٠
 تسلسل

كتاب التيمم	الحمد لله الذي جعلنا من عباده
-------------	-------------------------------

در نماز و مینا و دیگر با حضرت نیز ذکر کرده و محمد الرزاق
ابن عطاء بن یسار و سلاخ و رده که خویش در راه بود
و طبرانی از حدیث عربین انتم شیعہ بنقله عن ابن رواحه
و در آن مذکور است کسی که ناگه بانی کرد برای ایشان
غیر از دو چیز است و خارج کرده آن را از طریق فوی غفر
شود و در جمیع این جهان باز حدیث این مسطور است که
این مسطور و کلامت کرد برای ایشان غیر از این بعضی
قصه کرده و توفیق را میان بعضی از این روایات باین که
قوان رجوع از غیر نزدیکی زبان رجوع از حدیث است
و طریق که بر سه دو صادق است و بدون آن تکلف
بیان کند پوشیده نیست در اختلاف اول مستقیمه توان
کرد و ظاهر را بعد و اقصا است و روایت مسلم و عمران
شعیده محمد بن یسار که حدیث سیکر و بطول آن از
المنی قناده پس گفت هر دو این که چگونه حدیث یکسانی بزرگ
من شادم آن قصه را پس ناگهان در آن عمران بن عبداللہ
لا از حدیثی بی قناده و ملاک نماز بر آنجا دفعه جاری است
که عمران حاضر شده بود و قصه ایس خود حدیث کرد پس
و قصه این کرد محمد بن یسار و دیگر و اقصا علم فلان النعل
من الصالح پس هرگاه برگشت از آنجا از آن هر رجل
معتزل لم یصل مع القوم ناگاه از حضرت ناقت شد
چون کسی که جدا و یک مسو شد که نماز و نماز اقوم قال
ما منعک یا فلان ان تصل مع القوم فرمود و نیز
از داشت ترا ای فلان از این که ناگهان ای با قوم خال
اصا بقی جنابه کلام ایس گفت رسیده است
ما چنان جواب نیست که فصلی گفت قال علیکم بالبعد
خانه یقینک فرمود لازم است بر تو تمیز میان سیران
کفایت میکند ترا نمیلست بر آنرا حکم یا تمیز جام است
حدیث و جنابت را فرمود سارا الفی پسند و دیگر که در پیش
صلی الله علیه و آله و سلم فاشتهل الناس الیه
من العطش پس شکایت کردند مردم بسوی حضرت
از خشک فزل فذا فلاذوا کان یسبیه ابوجراء
یسبیه عوفت پس فرمود اذنا حضرت و طلبید فذان
ناک نام می برد اصابو جرا و فرمودش که روان را عوفت
و ای عمران بن حصین است بدلات روایت مسلم از

اسرار الرجال
 له ما في الكسب غدا
 انفس غدا في الله ما في الارض
 ثبوت كمال الموت في علي سليمان بن
 رويان ملك الموت قال
 داود عليه السلام قال
 الى من هذا قال ملك الموت
 الرب من هذا قال ملك الموت
 فقال كان يدين في قلوب الخلق
 وتلقى بالصدق فعل ثم اتى ملك الموت
 سليمان فقال علي ان انفس رده
 متجاسدا في رده في رده
 بل في رده في رده في رده
 رده في رده في رده في رده

کسی چیز را از سیر و سفر که باشد در شکلهای مادران و که تعلم نفس صاذا آنکس نذر امید اندر هیچ کسی که چو میکند فردا از کار باز نماند
بسی است که قصد کاری میکند و بر خط آن بر سیر و جاکند هر نفس با حق ارض موت و نسیان هیچ نفسی که بگذرد از زمین میرو
وکی میرو و مایید هری احد منی تجلی المطر و نسیان هیچ کسی که کی می آید باران بر آنکه در قرآن پنج چیزی که ظلم آنرا بر خداوند سبحان
و یکی نسیان از علم آن علم بقیام قیامت است درین حدیث ذکر آن کرده و میجو را علم نزول باران داشته اند از طهاران گفته اند که علم
ساعت قیامت داخل است در لایعلم احد ما کیون فی غیر ما وجود آن ترک اسلوب کتاب اعد و زیارتی ذکر نزول مطر و می بیند از هر دور
روایت سالم علی بن ابی و سوره انعام گفته میفرماید پس آن را نسیان و علم ساعت است از سیر و نسیان است **بسم الله الرحمن الرحيم**
مسئله در ولایت کریمه است یونس ابواب الکسوف و بعضی نسخ کتاب الکسوف است **باب المصلی فی کسوف الشمس**
بیان نمازی که مسنون است در کسوف آفتاب کسوف گرفتن آفتاب و تیره شدن آنرا گویند و خسوف و کسوف هر دو یک معنی است
بعضی خسوف را در ماه و کسوف را در آفتاب گفته اند بعضی گویند خسوف و کسوف در حق تمام نور آفتاب و ماه است بعضی گویند
یکایف در ابتدا است و بخار بعد در انتها و در کسوف قیامت است من اعدان را که از مکر الهی ایمن نباشند و اعلام است که نه چنانچه در جبهه
نورانی را حق سبحانه و تعالی چنان سیاه و تیره میکند و اندر دمار که ترکب گناید باشند نیز تیره و تیره اند که در دنیا گاه کردن است از قیامت
که آفتاب و ماه در آن روز تیره و سیاه خواهند شد **حدیث** احمد بن حنبل قال حدثنا خالد بن یونس عن الحسن بن
الحی بکر قال قال کما عند النبی صلی الله علیه و سلم فان کسفت الشمس فقام النبی صلی الله علیه و سلم فکف عن الناس و لم یبق من النبی صلی الله علیه و سلم
رحمت و سلامت حق با و بروی پس گرفته شد آفتاب پس استوار و انخفضت میجر داء کسوف دخل المسجد فدخلنا فکسفت
بنهار کحلتین در حالی که میکشیدند و در حضور ابی هریرت آمده تا آنکه درآمد و رسید پس و آمدیم ما پس ناگه گذار و ماه و در کسوف
حدثنا اذ انجلت الشمس فقال ان الشمس والقمر لا ینکسفان لموت احدنا و تاتی که روشن شد آفتاب پس
گفت یحیی بن آفتاب و ماه گرفته نمی شوند از جهت مردن کسی اول کسوف که واقع شود در زمان انحضرت روز فوت ابراهیم بن رسول
بود و مردم گمان بردند که ازین جهت آفتاب نکسفت شده چنانکه در حدیث مذکور است فاذا راایتی ها فاضلوا و ادعی الحق
یکسفت ما یکم پس یحیی که پسر آفتاب را که گرفته شده بین ناگه کشید و وعا کید تا آنکه دور کرد و شد و خبری که در و او و بشنا
از آیات قیامت **حدیث** شهاب بن عبد الله قال حدثنا ابراهیم بن حمید عن اسمعیل بن قیس قال سمعت ابا
مسعود یقول یقول قال النبی صلی الله علیه و سلم ان الشمس والقمر لا ینکسفان لموت احد من الناس آفتاب
و ماه گرفته نمی شوند از جهت مردن کسی از مردم و یکتیمایان من آیات الله فاذا رایتوها فاضلوا و صلو
لیکن گرفتن اینها علامتی است از اعلا الهامی نماز برای نزدیکی روز قیامت پس وقتی که بر بینید اینها را باین حال پس بنزد و دعا
کنید تا هر حدیث آنست که هر وقت که کسوف واقع شود نماز کنید و خفیه شناس کرده اند اوقات مکر و هربا بعضی که در سید و کون درین
اوقات وارد و شد و درین وقت اکتفا بر دعا و تضرع میکنند و شهور از مذنب امام احمد هر نیست **حدیث** اصعب قال خبرتني
ابن وهب قال خبرتني عمر بن عبد الرحمن بن القاسم عن ابيه عن ابن عمر عن النبی صلی
الله علیه و سلم بود این عمر بن حزمید و از پدر خود صلی الله علیه و سلم ان الشمس والقمر لا ینکسفان لموت احد
آفتاب و ماه گرفته نمی شوند از جهت مردن کسی و لا خفیه شناس کرده اند از جهت نزدیکی قیامت من آیات الله فاذا
رایتوها فاضلوا **حدیث** عبد الله بن محمد قال حدثنا هاشم بن القاسم قال حدثنا شیبان ابو معاوية

[illegible]

[illegible]

الجزء الثاني شيخ الاسلام	كتاب التيمم
--------------------------	-------------

[illegible]

لیسبل الیها انھا انشد حلقه متعاطیان ایند و بیها
 برکنه بان انداخته از آن حرازه و حال اگر تحقیق در
 خیال باغها خدی شد بسوی هر یک از آن حرازه سخت تر و شیر
 بودار و میبری از او دوش که در خست بود و اقلان باز
 داشتن از کار می و باز می ستان و نقالی الهی صلی الله
 علیهم و آله و سلم جمل الیها
 مجید و مظهر کرم و کرم
 برآید از زمین و سفری باری
 خوش کردی و خان کردی از کج
 رسیدی است و از کج رسید
 نبهان و دی از تو خود
 ترسید و دی از تو خود
 یونان آید و تو خود
 مسلم از او آید و تو خود
 بدین کلام و بدین
 پس از آن که از او آید و تو خود
 میان خود از او آید و تو خود
 دستگیر و تو خود
 محمد از او آید و تو خود
 جمل الیها و کلام
 کردی و از او آید و تو خود
 جمل الیها و کلام
 فی قلوب الیها و کلام
 مجید و مظهر کرم و کرم
 بدین کلام و بدین
 نوی و مظهر کرم و کرم
 بدین کلام و بدین
 عطا را پیش از او آید و تو خود
 الیها و کلام
 کلام و کلام و کلام

کتاب: الکسوف

کتاب: ۱۲

مکتبہ اعلیٰ عربیہ اسلامیہ

۱۳۳۳

القبلي

مکتبہ مبینہ

القاری

الجزء الرابع تيسره

سید محمد علی خان قزوینی

مکتبہ اسلامیہ

بسم الله الرحمن الرحيم

[illegible]

كتاب الصلاة

[illegible]

[illegible][illegible]

کوت دهر و توت کوفته سبزه
کرمان از قشقه خورده و در دور
نوشه از خوردار و قشقه خور
گند حضرت را نشانه رسالت
که گفتی حق زلفه از کشتی
اصلاح حق زلفه از کشتی
ام از صلیب قاتل فریض
عزوه بن الراجحی عایشه
بن لیسان بشو کوفه حق
اندر خاک حق کوفه
عبدالله بن یسعت قال
آن فردا عاقل شد حق
بجوی شمشیر از الجار
مهرت شمشیر کربان
فرانچ السک و گام نوک
قیده نایب سر است و از
فان کرمه از نینده و در
و سکون خون قشقه و در
است جات هیچ شنده
کسیر ناکه از این شمشیر و
فان از اینجا جفا و الله
یستور دور و شمشیر
و از این و از شمشیر
سبزه که از شمشیر و از

گویند که در این عالم حقیقت آن یکما مقصود
میباشد و توصیف و تعظیم آن الهان است یعنی در هر
بوصف آن هیچ ادراکی و فیتی جایگزین نیست آن را
خدا تعالی در زیر این آفرینشی الهیه آفرینشی و حقیقت
دیگر آفریده است که بر هر یکی از این فرشتگان است

[illegible]

کلیه اینها را بنویس که در این روز جمعه
بر من غزنی واقع گردانام
همین پنج روز در فرجه ای من و
قدیم که محبت الارب من کجا
رسول الله صلی الله علیه و سلم
در روز میل سالگرد انان
عزیزان منی باشی تو را زک
فوقه منی تو را درج و ابوب
الاباب منی تو را در ان عشا

المسألة انه عدايم سني ويوم عرفات في ايام مكة بعلمها
كانت واحدا كان كل سنة وكذا قال قتادة بعد عشر اوان
لم يخبرني الاقائمة فقال اكثر بعلمها انه يقصر وان اقام
شهر ابل سنين فيعمل ابن عمر رضي الله عنه حين اقام
بأريحان ستة اشهر يقصر فقال بعضهم بل تم بعضه
ثانية عشر يوما وقال بعضهم بعضه تسعة عشر يوما
فكلام من قصته الفتح على اختلاف الروايات

[illegible]

الجزء الثاني شيخ الاسلام كتاب الصلوة

و میگرد و خرو و خانی بضم می و میوه سخت معلوم و بنون بعری سینه
و ویست و نو زده قال حدثنا عمران بن کثیر سلم بن داود
بن قیس معلوم و دو و حرمان بعری قال حدثنا محمد بن سیرین
قال حدثنا اسم عطیة تصحیح تخذیرث اسم عطیة زناست
بر کسی که و میگرد که بن سیرین الزخوارخ خود مخصه مدبریش
دارند الزام عطیة قالمت سمعت النبی صلی الله علیه و آله
و سلم یقول یابن ابر و حوب باب هکذا لا ارا حله
الفقاه فی الصلای بسنت الزاری بن گردین در نماز و قال
ابو حاتم سلم بن دینار از امام عرج مدنی حق سهل بن سید
سامعی فی الضاری آن کسی که و در نماز صحابه چه میبندند نمود
یک صلوا مع النبی صلی الله علیه و آله و سلم ها قدی
از هم علی حق انهم و گفته است ابو حاتم از مسلم نماز
گذارد نماصحاب با یغیر خدا بحالی که بسته بود نماز را می
خود را برگردنهای خود زانست و رانته در کعب و سجده و میگرد
بنوا یبشایان از ازارهای درخته و خالهای در صفت اهل
صف بود از بعضی تئیدین مع انار و آن چار و سبب کار و
ورنه می بندند عرواقن جمیع خالق دسیان و دوش و گردین
حدثنا احمد بن یونس نسبت به جد است و پدر
عبد الله سنده و ویست و میگرد قال حدثنا عاصم

بن محمد ابن زید بن محمد ابن عمر رضی الله عنه قال
حدثنی واخذ بن محمد براد صاحب است عن محمد بن
المنکدر بن جعفر سمی و سکر بن نون تا می شنو است
قال صلی جا برنی ان از خدا عهده من قبل تھا کہ
تا زنگار دجا بر صحنی شنو در زاناری کہ تحقیق بسته بود

[illegible][illegible]

ابطال معنی ظاهر و نفس آن **باب** من قراء السجدة فی الصلوة یسجد بها بیان حکم کسی که خواند آیت سجده را در نماز پس سجده کرد و رنار **حل** ثلثا مسد قال حدثنا عن قال حدثنا ابی قال حدثني ابو بكر عن ابی رافع قال صليت مع ابی هريرة العفة فقراء اذا السماء انشقت فیسجد فقلت مله لا گفت ابو رافع نماز گذار و دم باجم نماز رخصت پس خواند سورة الاسما را انشقت پس سجده کرد پس گفت چه بود این سجده که در نماز کردی قال یسجد بها خلف الی لقاسم صلی الله علیه وسلم فلا اترال یسجد فیهما حتی القاه گفت هر بره سجده کرده ام پس آن حضرت پس همیشه سجده میکند و رنار تا بر م و طاقات کم آن حضرت را **باب** من لم یسجد موضع اللکحی مع کلام من الزحاح کسی که نیافت جای برای سجده کلام از مجرم مردم **حل** ثلثا صدقة بن الفضل قال اخبرنا يحيى بن سعيد عن عبيد الله عن نافع عن ابن عمر قال كان النبي صلی الله علیه وسلم یقر السجدة التي فیها السجدة فیسجد و یسجد معه حتى ما یجد احدنا مكانا فلو هم من جهة گفت ابن عمر بود پیغمبر رحمت کند و خدا بروی میخواند سورة را که در وی سجده است پس سجده میکرد و ما سجده میکردیم با آن حضرت تا آنکه نمی یافت یکی از ما جای برای نشاندن پیشانی خود و ظاهر این حال و در غیر صفای نماز خواهد بود بغیر **یسجد الله الرحمن الرحیم ابواب** تقصیل الصلوة رنار که باهای قصر نماز در سفر **باب** حاجاء فی التقصیر کدیم حتی یقصر و بیان چیزی که آمده است در قصر کردن نماز چهار گانه و بیان آنکه چند روز اقامت کند تا جائز باشد و رنار ایام قصر نماز و زیاده بر آن قصر کند یعنی غایت قصر چند روز است **حل** ثلثا می بن اسمعیل قال حدثنا ابو عوانة عن عاصم و حصین عن عکمة عن ابن عباس قال اقام رسول الله صلی الله علیه وسلم تسعة عشر یقصر گفت ابن عباس

[illegible]

[illegible]

رضی الله عنهما واکثر ان تعین والایة بعدہ محل بالمجاز
وترک الاولی لهذه المفسدة التي هي التقضي الى تحريف
الدين وحق ذلك فتان رضي الله عنه كيف وقدم على
حک الجب الکثیر لعل الله القليل خير منه وکان مع ان سببه
رضی الله عنه ان الرجل اذا تزوج في موضع متعذرة ف
اخذ النساء کین فی کة وترجى هناك فلذلك کان قبح
الصلوة فی منی واعداه علی

اسماء الرجال
عن الائمة يوم السبت
العشر من ذي الحجة
سنة ثمان مائة
والا اتممها
بها

اجمود الشیخ الاسلام
 کتاب الصلوة
 روین بنفید است برتر کلمن و احکامش را صاحب بزرگ
 سنت و حسن ظن بایشان اگر چه بنابر ظن صاحب
 نماید برین طریقه اندک را ملاحظه در علم نابلی استقامت
 و اولی سوال را و استفسار است نه اعتراض و انکار
 و اما تا کات الله تعالی فی عهد الذی و کلامی از کلام
 مراد را در وجوب در زمان بیخبر صلی الله علیه و آله تسلیم
 این با اعتبار قاطب و اکثر است و تعقیب کرد مولف
 این را تا به و حاجی و دیگر که مخرج است به خصوص این محل
 انما خصت باینان مجاز برای واقع تر باشد در اول
 حد ثنائی مطر است بضمیمه مخرج مصل و کسب به بیشتر
 ابو مصعب بن عبد الله اصم غنی سولی امام المومنین
 سیم و دانی صاحب امام مالک است سنه دو و بیست
 و بیست قال حدثنا عبد الرحمن بن ابی المرحلی
 بفتح سیم بر وزن جواریری و در بعضی نسخ بدون ی است
 ابو محمد سولی علی بن ابی طالب رضی الله عنه سنه سی و شش
 رسته حسن محلی ابن المنکدر قال رایت جابرا ابی سلمی
 فی ثوب واحد گفت محمد بن منکر در دم عابر را که نماز

سنگدانه در یک جامه و قال ساریت النبی و گفت جابر
در پیشگاه ائمه علیهم السلام و الله و سلم یصلی و فی وقت
غایت از آن روز در جامه باب الصلاة فی الشرب الماحد
طاف فیه تا آنکه در آن وصلی در کعبه می آمد که گفت
آن و قال الزهری فی حدیثه و گفت است زهری

[illegible]

الخبز والراعي فيسيرا القاسم
 في غابة دارجون لموقوف
 بريد رقة قاسم وكل من
 غنم قوسى ايقنا وقلنا
 منادى الى اترق
 قد شمس غصا بك
 غنم على الشجر وليس
 كان يرانيل والقب
 الحالة البرية
 الى اوسن ماله
 له وصيب
 اسعار الرجال
 الخبز والراعي فيسيرا القاسم

[illegible]

من است این راه را هم می خوانی
که این خط خفایا نشی فایض
پس بر که نافع شد که حضرت
از خود فرمود بدستای پس ناز
از که بدست که است بکار
افزون گفت پس و نیک
پریشان که خوش از آن کفر
یا رسول الله نعم این ای
ایه فانی جلال قد اجزای
ای پیروز خدا که در دست
ما در زمان کنی که علم بر قضی
رضی الله عنہ که می شنیده
است حوری که می نماند آن
اورا یعنی فلان ابن صبیح
یعنی از رخ سودا و سکون
تخت و رخ سودا بدستای
خواری که سودا بدستای
نماند و سودا خوشه
کس و سودا و سودا
اسم آن سال رخ که
او که سودا که سودا
گذاشته نماند آن سودا
در آن زمان که سودا
از کرم آنی است که سودا

[illegible][illegible]

که پدر او عامر بن خرواده اور که او دیده است پیغمبر خدا را صلی الله علیه وسلم صلی السجدة باللیل فی السفر علی ظهر الحلیة
 حیث توجهت بیده که آن حضرت نماز نفل گذارد و بوقت شب در سفر بر پشت مرکب خود افتاد که روی کردی بآن حضرت **حدثنا**
 ابوالیمان قال اخبرنا شعیب عن الزهري قال اخبرني سالم بن عبد الله عن ابن عمر ان رسول الله صلى الله عليه وسلم
 كان يسبح على ظهر حليته حيث كان وجهه روايت کرد ابن عمر که تحقیق پیغمبر خدا نماز نفل میکرد و بر پشت مرکب خود بر جا که روی روی
 آن مرکب بود می ترسید و کان ابن عمر یقله اشارت میکرد و آن حضرت بسر خود بود و ابن عمر میگوید و یحیی بن
 الجمع فی السفر بین المغرب والعشاء صریحاً جمع کردن در سفر میان نماز مغرب و عشاء تحقیق این مقام و جمع میان دو نماز در باب
 یصلی المغرب ثلثة اوقات کشته یا آنکه اختلاط کرد و جمع با نماز مستوده واقع شده که در سفر دراز بود یا در سفر کوتاه باز جمع تقدیم است هیچ
 سبب یا مخصوص بود یا عام است یا در سفر و سیر سیرت است یا مخصوص است بلکه عذری دیگر باشد بر یک از این احوال جمعی از اهل علم
 رفته اند چنانکه تطلانی بن قسطلی بن قسطلی نقل کرده و چون تعیین غایت یا اوقات قطعاً معلوم شده و در غیر وقت گذاردن از جمله گناه کبیره است و هر که
 قائل شد به جمع مجزأ قائل شده نه به وجوب احتیاط و آنست که مسلمان مبادرت و جرأت بآن نکند چه جای التزام آن و اصل المعرفه بالصلوة
حدثنا علی بن عبد الله قال حدثنا سفيان قال سمعت الزهري عن سالم بن عبد الله عن ابن عمر ان رسول الله صلى الله عليه وسلم
 جمع بین المغرب والعشاء اذا حلت السيرة گفت پدر سالم که ابن عمر است بود پیغمبر خدا رحمت کند و نماز روی وقتی که در سیرت و اقامت
 می آورد و او را راه رفتن جمع میکرد میان نماز مغرب و عشاء هر دو را یکی میکرد و گفته اند اقتصار ابن عمر بر جمع میان مغرب و عشاء و نظر
 و عصر آنست که چون ابن عمر در وقت شنیدن خبر فوت زن او درین دو نماز جمع کرده بود و مردم از غایت این جمع پرسیدند جواب
 بر طبق سوال آنها داده است و قال ابراهيم بن طهمان عن الحسن بن المصنف عن عيسى بن ابي كثير عن عكرمة عن ابن عباس قال
 كان رسول الله صلى الله عليه وسلم يجمع بين صلاة الظهر والعصر اذا كان على ظهر سيرة و يجمع بين المغرب
 والعشاء گفت ابن عباس بود پیغمبر خدا که جمع میکرد میان نماز ظهر و عصر و قنیه بودی بر سر و جمع میکرد میان نماز مغرب
 و عشاء فقط نظر مقرر است چنانچه در حدیث خیر التصدیقه کان علی طرخی و در بعضی روایت علی طرخی بصیغه مضارع و تنوین نظر است بر آن
 تقدیر و او را نظر پشت مرکب خوانند و رو عن حسین بن علی عن حماد بن عمار عن جعفر بن عبد الله بن الحسن بن الحسن بن مالك
 قال كان النبي صلى الله عليه وسلم يجمع بين صلاة المغرب والعشاء في السفر گفت الش بن مالك بود
 پیغمبر خدا که جمع میکرد میان نماز مغرب و عشاء در سفر و روایت را مولف روح بواسطه ابراهیم بن طهمان از حسین بن مسلم از یحیی بن ابی کثیر
 شنیده لیکن درین روایت یحیی از حفص و وی از زعید المدودی از انس بن مالک شنیده تابعه علی بن المبارک و یحیی بن حفص
 عن انس جمع بین صلی الله علیه وسلم متابعت کرده حسین بن مسلم را علی بن المبارک و بعضی نسخ و حرب
 بن شاذان از یحیی از حفص از انس باین لفظ جمع البنی و توجیه دوم و در تراویح نیست ترک بعضی اوقات باین عبارت فیه تروا ادا کرد
 و او ای ترک آن نمود و او را علم باب اول و ذان ای یقید از جمع بین المغرب والعشاء آیا افغان گوید یا گفتا کند
 اقامت برای نماز وقتی که جمع کند میان مغرب و عشاء **حدثنا** ابوالیمان قال اخبرنا شعیب عن الزهري قال اخبرني
 سالم عن عبد الله بن عمر قال رايت رسول الله صلى الله عليه وسلم اذا اعجبه المصير في السفر لو خرج صلوة
 للمغرب حتى يجمع بينه ما وبين العشاء گفت ما بن عمر دیدم پیغمبر خدا رحمت و سلامت حق با روی وقتی که بشتاب می آورد
 آن حضرت را راه رفتن در سفر تا میگردید و نماز مغرب را با آنکه جمع میکرد میان مغرب و عشاء قال سالم كان عبد الله بن عمر یقله

کینه حین علی هذان
ای روزی مشو کانی پندیده
آفتاب روزی از روی نور
تنگی در کمالی که کس
شریب دی با الکر کشید
داشت بجهت هر صحرای کجیده
خالات و مومانات میبویار
رضی بعد من لوموا لکم
گذر از روی شرم کشید الکر
لشت کائنات و شد شربت
بر کائنات و اصحاب علی
میکویند یکی از ایشان
مضی فالتی بایز روی
دربار و طایفه عثمانی
نظر افشا و عول بود که
از ابرار این شرم کشید از
جهت بودن که عیون کون
کشش آن بود که کجاست
فصوحا کسیند بخیر و خال
نداشت تا نه ظاهر و نمان
است که از عورت باشد
ذات او این را از این قول
تایید و احسان علی کردی
چو او را تو بدید و کینه

كتاب الصلاة

[illegible]

باب اخلاصی و تقوی که اعلام و نظر اولی
در حکم صوفی که نازگنار مردی و عالم کرم آن اعلام است
و فلک و کندی سوس طرآن و در بعضی نسخ ای علیه تذکره
تائیس خیمه باعتباری و پ و ق و ص و ح است که جای در علم ظاهر
باشد و حال دنیا احمد بن یونس نسبت بی است

اسماء الرجال

الصلوة في تمام الليل والحج والعمرة
والصيام والصدقة والجهاد

طوبیٰ بن مسعود علیہ السلام
عن ابیہ عن النبی صلی اللہ علیہ وسلم

۱۲۴

عبد الله بن عبد الرحمن
عبد الله بن عبد الرحمن

الطهارة من هذه الخصائص
الطهارة من هذه الخصائص

فما من قلبين لهما

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله الذي جعل القرآن
العزيز من الآيات والبراهين
التي لا تحصى ولا تعد

عن أبي هريرة عن النبي صلى الله عليه وسلم قال: من لم يدر ما عليه من الدين فليذكره.

عن أبي هريرة عن النبي صلى الله عليه وسلم قال من أحب أن يحسن عيشه فليحسن إلى الجاهل ولا يجادلوه في الدين

卷之六

كتاب التوحيد

۳۸۵

مجلس

تاریخ	۱۳۰۲
-------	------

فارس قلمی ساینه لاف

المجلد الثاني

سید بن سنان

سید احمد علی خان

九

[illegible]

۱۲۱۱
 ۱۲۱۲
 ۱۲۱۳
 ۱۲۱۴
 ۱۲۱۵
 ۱۲۱۶
 ۱۲۱۷
 ۱۲۱۸
 ۱۲۱۹
 ۱۲۲۰
 ۱۲۲۱
 ۱۲۲۲
 ۱۲۲۳
 ۱۲۲۴
 ۱۲۲۵
 ۱۲۲۶
 ۱۲۲۷
 ۱۲۲۸
 ۱۲۲۹
 ۱۲۳۰
 ۱۲۳۱
 ۱۲۳۲
 ۱۲۳۳
 ۱۲۳۴
 ۱۲۳۵
 ۱۲۳۶
 ۱۲۳۷
 ۱۲۳۸
 ۱۲۳۹
 ۱۲۴۰
 ۱۲۴۱
 ۱۲۴۲
 ۱۲۴۳
 ۱۲۴۴
 ۱۲۴۵
 ۱۲۴۶
 ۱۲۴۷
 ۱۲۴۸
 ۱۲۴۹
 ۱۲۵۰
 ۱۲۵۱
 ۱۲۵۲
 ۱۲۵۳
 ۱۲۵۴
 ۱۲۵۵
 ۱۲۵۶
 ۱۲۵۷
 ۱۲۵۸
 ۱۲۵۹
 ۱۲۶۰
 ۱۲۶۱
 ۱۲۶۲
 ۱۲۶۳
 ۱۲۶۴
 ۱۲۶۵
 ۱۲۶۶
 ۱۲۶۷
 ۱۲۶۸
 ۱۲۶۹
 ۱۲۷۰
 ۱۲۷۱
 ۱۲۷۲
 ۱۲۷۳
 ۱۲۷۴
 ۱۲۷۵
 ۱۲۷۶
 ۱۲۷۷
 ۱۲۷۸
 ۱۲۷۹
 ۱۲۸۰
 ۱۲۸۱
 ۱۲۸۲
 ۱۲۸۳
 ۱۲۸۴
 ۱۲۸۵
 ۱۲۸۶
 ۱۲۸۷
 ۱۲۸۸
 ۱۲۸۹
 ۱۲۹۰
 ۱۲۹۱
 ۱۲۹۲
 ۱۲۹۳
 ۱۲۹۴
 ۱۲۹۵
 ۱۲۹۶
 ۱۲۹۷
 ۱۲۹۸
 ۱۲۹۹
 ۱۳۰۰
 ۱۳۰۱
 ۱۳۰۲
 ۱۳۰۳
 ۱۳۰۴
 ۱۳۰۵
 ۱۳۰۶
 ۱۳۰۷
 ۱۳۰۸
 ۱۳۰۹
 ۱۳۱۰
 ۱۳۱۱
 ۱۳۱۲
 ۱۳۱۳
 ۱۳۱۴
 ۱۳۱۵
 ۱۳۱۶
 ۱۳۱۷
 ۱۳۱۸
 ۱۳۱۹
 ۱۳۲۰
 ۱۳۲۱
 ۱۳۲۲
 ۱۳۲۳
 ۱۳۲۴
 ۱۳۲۵
 ۱۳۲۶
 ۱۳۲۷
 ۱۳۲۸
 ۱۳۲۹
 ۱۳۳۰
 ۱۳۳۱
 ۱۳۳۲
 ۱۳۳۳
 ۱۳۳۴
 ۱۳۳۵
 ۱۳۳۶
 ۱۳۳۷
 ۱۳۳۸
 ۱۳۳۹
 ۱۳۴۰
 ۱۳۴۱
 ۱۳۴۲
 ۱۳۴۳
 ۱۳۴۴
 ۱۳۴۵
 ۱۳۴۶
 ۱۳۴۷
 ۱۳۴۸
 ۱۳۴۹
 ۱۳۵۰
 ۱۳۵۱
 ۱۳۵۲
 ۱۳۵۳
 ۱۳۵۴
 ۱۳۵۵
 ۱۳۵۶
 ۱۳۵۷
 ۱۳۵۸
 ۱۳۵۹
 ۱۳۶۰
 ۱۳۶۱
 ۱۳۶۲
 ۱۳۶۳
 ۱۳۶۴
 ۱۳۶۵
 ۱۳۶۶
 ۱۳۶۷
 ۱۳۶۸
 ۱۳۶۹
 ۱۳۷۰
 ۱۳۷۱
 ۱۳۷۲
 ۱۳۷۳
 ۱۳۷۴
 ۱۳۷۵
 ۱۳۷۶
 ۱۳۷۷
 ۱۳۷۸
 ۱۳۷۹
 ۱۳۸۰
 ۱۳۸۱
 ۱۳۸۲
 ۱۳۸۳
 ۱۳۸۴
 ۱۳۸۵
 ۱۳۸۶
 ۱۳۸۷
 ۱۳۸۸
 ۱۳۸۹
 ۱۳۹۰
 ۱۳۹۱
 ۱۳۹۲
 ۱۳۹۳
 ۱۳۹۴
 ۱۳۹۵
 ۱۳۹۶
 ۱۳۹۷
 ۱۳۹۸
 ۱۳۹۹
 ۱۴۰۰
 ۱۴۰۱
 ۱۴۰۲
 ۱۴۰۳
 ۱۴۰۴
 ۱۴۰۵
 ۱۴۰۶
 ۱۴۰۷
 ۱۴۰۸
 ۱۴۰۹
 ۱۴۱۰
 ۱۴۱۱
 ۱۴۱۲
 ۱۴۱۳
 ۱۴۱۴
 ۱۴۱۵
 ۱۴۱۶
 ۱۴۱۷
 ۱۴۱۸
 ۱۴۱۹
 ۱۴۲۰
 ۱۴۲۱
 ۱۴۲۲
 ۱۴۲۳
 ۱۴۲۴
 ۱۴۲۵
 ۱۴۲۶
 ۱۴۲۷
 ۱۴۲۸
 ۱۴۲۹
 ۱۴۳۰
 ۱۴۳۱
 ۱۴۳۲
 ۱۴۳۳
 ۱۴۳۴
 ۱۴۳۵
 ۱۴۳۶
 ۱۴۳۷
 ۱۴۳۸
 ۱۴۳۹
 ۱۴۴۰
 ۱۴۴۱
 ۱۴۴۲
 ۱۴۴۳
 ۱۴۴۴
 ۱۴۴۵
 ۱۴۴۶
 ۱۴۴۷
 ۱۴۴۸
 ۱۴۴۹
 ۱۴۵۰
 ۱۴۵۱
 ۱۴۵۲
 ۱۴۵۳
 ۱۴۵۴
 ۱۴۵۵
 ۱۴۵۶
 ۱۴۵۷
 ۱۴۵۸
 ۱۴۵۹
 ۱۴۶۰
 ۱۴۶۱
 ۱۴۶۲
 ۱۴۶۳
 ۱۴۶۴
 ۱۴۶۵
 ۱۴۶۶
 ۱۴۶۷
 ۱۴۶۸
 ۱۴۶۹
 ۱۴۷۰
 ۱۴۷۱
 ۱۴۷۲
 ۱۴۷۳
 ۱۴۷۴
 ۱۴۷۵
 ۱۴۷۶
 ۱۴۷۷
 ۱۴۷۸
 ۱۴۷۹
 ۱۴۸۰
 ۱۴۸۱
 ۱۴۸۲
 ۱۴۸۳
 ۱۴۸۴
 ۱۴۸۵
 ۱۴۸۶
 ۱۴۸۷
 ۱۴۸۸
 ۱۴۸۹
 ۱۴۹۰
 ۱۴۹۱
 ۱۴۹۲
 ۱۴۹۳
 ۱۴۹۴
 ۱۴۹۵
 ۱۴۹۶
 ۱۴۹۷
 ۱۴۹۸
 ۱۴۹۹
 ۱۵۰۰
 ۱۵۰۱
 ۱۵۰۲
 ۱۵۰۳
 ۱۵۰۴
 ۱۵۰۵
 ۱۵۰۶
 ۱۵۰۷
 ۱۵۰۸
 ۱۵۰۹
 ۱۵۱۰
 ۱۵۱۱
 ۱۵۱۲
 ۱۵۱۳
 ۱۵۱۴
 ۱۵۱۵
 ۱۵۱۶
 ۱۵۱۷
 ۱۵۱۸
 ۱۵۱۹
 ۱۵۲۰
 ۱۵۲۱
 ۱۵۲۲
 ۱۵۲۳
 ۱۵۲۴
 ۱۵۲۵

أبو بكر بن محمد بن أبي القاسم كتاب الصلوة

[illegible]

[illegible]

الجزء الثاني في شرح الصلاة كتاب الصلاة

و تقسیم است در هر دو وجه و اگر چیزی باشد که باز دارد
از رسیدن به زمین و ممکن باشد چوبه بر آن جایز باشد نزد
جمهور نیز خصما بقدر جهاد با ما باشد که اگر بر پیش
فاضل بودی با فراخ اندک بود که معصل و یکت نکردی خصم و ما
انشاء الله پس بر هر دو وجه غلبه و نیز شایسته دانسته اند که
باب الصلوة فی الغلابة غلبه و فراخ اندک و غلبه و غلبه
حدیث ثانی در این باب اس قال حدثنا شعبه
قال حدثنا ابو مسلمة بن عرقم بن ورام و سکون بن ابی بن
سعید بن یزید الاخری قال سمعت ابی الس بن
عالم قال کان النبی صلی الله علیه و آله و سلم یصلی
فی غلبه و گفت سعید بن مسعود انس را ای ابو اخطاف که نماز
سکندر در زمین غلبه و فراخ اندک تمام گفت آری سگندانی غلبه
یعنی اگر غلبه و فراخ اندک باشد که نماز غلبه و فراخ اندک
است نه از سختی است که داخل نیست در خصم و مطلوب
از نماز و یکین روایتی و او را معاصی از شداید بناموس و فروزا
که حضرت فرمود و عاقبت کند بیور و اگر آنها نماز میکنند
در غلبه و فراخ اندک و خود و قضا دارد و استحباب آن را از
تقصید عاقبت و همچنین بودن آن از باس و شرف که ایام
باختان بآیه و حکایت کرده امام غزالی در غلبه و فراخ اندک
علما که نماز در غلبه و فراخ اندک است و معلوم از بعضی اصوات
شیعیه و نعل است و نماز بسیار صحاحی و نیز ابو داود
روایت کرده و نماز را که حضرت فرمود سید زکاء که بر کشید
نعلین خود و سپس صحابیه این را دیدند و بر کشیدند و نعل غلبه
و فرمود بنی تمام که حضرت نماز را فرمود و ما بهی شده
شما را بر نماز و نعل نعلان گفته دیدم تر که نماز شایسته
خود را پس ما نیز نماز کنیم فرمود و بنی خبر داد و درین
نعلین پیروی است جلای بیای یکی از ما سیدی و سپس
باید گفت که اگر در غلبه و فراخ اندک باشد که آنرا و نماز
گزار در آن **باب الصلوة فی الخلفاء** نماز در خلفاء
خلفاء که بر سر جمیع وقت **حدیث ثانی** در این باب اس
شعبه عن الاعش قال سمعت ابی امام بن محمد
عن امام بن الحاکم قال گفت اعش بن شعیب در این
غلبه که حدیث میکرد از امام که گفت سلایک جوی
بی حد و ماله مال فقر حق نهاده و سید علی خدیج درین
جزیر که بول که در دست و وضو ساخت و سجود و بر زمین
خود و فقر و فاقه و بستر استاده و نماز گزار و فقیری در آن
و نماز که اگر بر کشید آن را بعد از سجده بر زمین شست

[illegible][illegible][illegible]

اسماء والرجال
له ان جعلني فدا
بالله

الحجۃ الخامس تیسید انقاری

١
 قلنا لا في العباد خشيته الا ان الغنى
 لا يمنع من اهلها ابا عبد الله
 وعن ابي حمزة ابا عبد الله

[illegible]

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱

البحر المختار شيخ الاسلام

کتاب الصلوة

كتاب التوحيد

نمی آید از آنکه قول فی الجمله متعلق است بقول او سمعت یعنی شنیدم من و نه بهشت و از آیهی ترا که هر دوین بهشت بود و انبی تو شنیده نمائند
 که این توجیه بمذلق فهم درست نمی نشیند بفهم قال ما علمت عملا از جیبی عندی الی لها نظرها طریقی الی شفا
 لیل او نهاده گفت محلی که کرده ام وارجی است نزد من نیست که وضو نیکتر پنج وضوئی در ساعت شب یا روز الاصلیت
 بذلک الظاهر ما لکلب لی ان اصله نماز نیکتر کرده ام بآن وضو نمازی که تقدیر کرده شده برای من که گذارم از آنرا یعنی زیادتی
 که بویگان دارم همین عمل است و امیدوارم که بفضل الهی موجب این عمل باشد **باب** حدیثی که در فضل التمسک بیدای عبادت
 بیان چیزی که مکره است از سخت گرفتن بر خود و رعایت که با ابطال انجام **حدیث** ابو محمد قال
 حدثنا عبد الوارث قال حدثنا عبد الغنی بن صهیب عن النسب بن مالک قال دخل البقی صلی الله علیه
 وسلم فاذا حصل محل ودین المساکین گفت اس را می بینید خدا و سر بس ناگاه دید که ریشانی دراز کشیده اند میان ستونها
 فقال ما هذا الحبل پس فرمود چیست این ریشان قالوا هذا الحبل که دین گفتند این ریشان مرزب رست در نام پدر
 این ریشب اختلاف است که بنت جحش است یا بنت حننه بنت جحش است قول اخیر منسوب بابی و او دست مولف رحمه الله درین کتاب
 احادیث آورده که از انان جمله در حدیث قدس تصریح است در آن بآنکه حننه بنت جحش خواهر مرزب بنت جحش است فاذا افترقت
 فحلفت به وقتی که فتوری دست میداد را از استادان در نماز و کسلی میاید و در خود می آویزد باین ریشان فقال البقی صلی الله
 علیه وسلم لا حبله پس فرمود و آنحضرت گفتند چنین بکشاید این ریشان را لیصل احدکم لشناطه فاذا افترقت فلیقعد
 گو گذار نماز یکی از شاد است نشاء و فوق خود و در نماجات چون فتوری شود و در حال قیام گویشیند و تمام کند نشسته و اگر بعد از تسلیم
 فتور شود باقی نوافل را نشسته کند و اگر در نشستن فتوری شود و موقوف کند بر وقت و دیگری بجلد عبادات و نماجات حتی در وقت کس
 و بیز وقتی روان داشته اند و قال حدثنا عبد الله بن مسلمة و گفت مولف حدیث کرد مرا عبد الله بن سلمه عن عی مالک عن هشام بن
 عروة عن ابيه عن عائشة قالت كانت عندی امرأة من بنی اسد فدخل علی رسول الله صلی الله علیه وسلم
 فقال من هذا قلت فلا نه گفت عایشه بود و نزد من زنی از قبیلہ بنی اسد پس در آمد بر من رسول خدا پس فرمود کیست این زن
 گفتم فلان زن است ظاهر او را وی فراموش کرده یا عایشه را در وقت حدیث نام او فراموش شده گفته اند نام او حوراء بنت ثویت است
 فذکر ان تمام اللیل فذلک من صلواتها پس گفته شد که خواب نیکندان این زن شب را و گفته شد از نماز و که بهم شب بیکند
 فقال مہ علیکم بما تطیقون من العمل پس فرمود بگذار این تعریف را لازم گیرید بر خود چیزی که عماره تاب آن و در یاد عملها و عبادات
 فان الله لا یملککم ثم افسح تحقیق خدا اعراض نمیکند از شما آنکه ملول شوید شما را باین یعنی توفیر است که عارض میشود آدمی را از بسیار
 عمل و موجب اعراض و کسل میگردد و چون این معنی در حق خداوند بجا محال است مد لازم آنست که اعراض باشد از فضل و رحمت
باب حدیثی که من ترک قیام دلیل بر آن یقونه بیان چیزی که مکره است یعنی ترک کردن نماز شب مگر کسی را که قیام می نمود
 بآن از جهت آن که مشعر باعراض از عبادات مولى است **حدیث** ثناء عباس بن الحسین قال حدثنا مبشر بن اسمعيل
 عن ابي ذر عن عبد بن مقلد ابی الحسن قال الخیر ما عبد الله قال الخیر لا و ذی قال الخیر یحب رباً و کثیر قال و حدثنی ابو عبد الله
 قال حدثنی عبد الله بن عمر بن نواصر قال قال لرسول الله صلی الله علیه وسلم یا عبد الله لا تکن مثل فلان
 کان یقوم اللیل فترک قیام اللیل گفت عبد الله بن عمر و فرمود مرا پیغمبر خدا رحمت کن از خدا روی
 ای عبد الله مباش مانند فلان مرد که قیام می نمود و شب پس ترک کرد قیام شب گو یا مقصود آنست که تمام شب قیام کن که در بیست است کرد

پس چون گفتند این کلام را و اما کرد و نه بخار کج و نحو آن
و استقبال کردند قبل از او و هیچ کردند مانند پیوسته و با هم
خدا می آید توحید بجا آوردند و ندانند خوشتر آن را که
اندک و اظهار ما هرگز در فرق خلقت و عجز آن از
که قبیل انور تو را می بخشد و اندک فقد حرمت
حرمانها و احوالهم پس گفتن ترا می شد با تو
ایشان و اما همای ایشان الا تحقیقا که چون تو خواست
اما که لا یقین است بحال آن از تعرض بطریق تصاصی
و شکافات و افکار واجب و حسابهم بحال الله و شایسته
ایشان از فقر و قطره و غریزات باطن بعمده خدمت
که بر خود گرفته و در روز جزا خواهد کرد و با تو موافقت
بنظر حال نمی رسد و قال ابن ابی عمیر سبب این تامل
حد ثنا یحیی بن ایوب خافقی میگوید و قد تم فارقان
قال حدثنا محمد الطبرانی قال حدثنا انس بن
النبی صلی الله علیه و آله و سلم مثله فقیه است
سابق را و قال علی بن عبدالله مدنی حد ثنا خالد
بن الحارث جمعی بضم را و یحیی و سکون تحت البوخیان
بر روی که او را خالد صدوق گویند سنه که صد و ششاد
رشش قال حدثنا محمد قال سال صهیبن
سیاه انس بن مالک فقال یا باه حق ما یحیی
حرم العبد و ما له به سیاه میمون انس ای با کلاه
کیفیت انس است چه چیز مردم میگردد و چون بنی و قول
او را از تعرض فقال من شهد ان لا اله الا الله
استقبل قبلتنا و علی صلواتنا و اهل بیعتنا فیه
المسلم پس گفت کسی که شهادت کند بیکر خود و رو
بقبلتایان را در روز جزا آنچه تا زکات دارد و آنچه با هر نفس
اوست سلمان که قال المسلم و علیه و اهل المسلم
مرا در است از فوق و شایسته آنچه مسلمانان را با پیوسته
واجب است و با زکات ایف و موافقات آنچه مسلمانان
باب قبله اهل المدينه و اهل الشام با میست
قبل اهل مدینه و اهل شام و المشرق عطف است قبل
یعنی و سمت مشرق و مغرب ایشان با سعی استقبال
و استبداد و مشرق و مغرب برای ایشان مستحق شود
و اعتبار بر مشرق بجهت ظهور است با نظر کبریا و معبود
آن شام را و هر چه بعد ازین عبارت بجهت کبریا و معبود
و در کار روز زید و ایس فی المشرق و کافی لا حرج بجله
نیست نکست مشرق و مغرب با این دو بطله مبارک قبله و
سمت قبله که درین بلاد جنوب است و سمت مشرق
و مغرب مختلف آمده بقول النبی برای فرموده میفرماید
صلی الله علیه و آله و سلم لا تستقبلوا القبلة
لغریب اولی و لیکن شما قبل از مغرب را و بکنید بقبله
وقت غایب و بول و لیکن رو بکنید بامشرق و این خطا
اهل مدینه راست و هر که را بقبله مشرق و مغرب است
باوی مختلف افتاد چون اهل شام بلکه در مدینه
از مشرق و مغرب و سمت قبله نباشد شمول این علم
اندر آنرا با این خطا اول بوده اند از جهت موازین
حدیث انیدر تخصیص که از این در بطله را بعد در شام

[illegible]

[illegible][illegible]

و بهر حال که فاضل در بیان این مسئله
و نیز جدا جدا در بیان این مسئله
و نیز جدا جدا در بیان این مسئله

[illegible][illegible]

كل يوم اليه وجلس عليه السلام في المسجد تسميعا لقاصدي
واحد واحد منهم وابتاع ابن عمر رضي الله عنه في ذلك
عليه السلام لما سأل عن الماتبع في السنن الزوائد

[illegible]

الجزيرة الفاشية الاسلام

او عن عیینه و لکن عن بسا را افشحت قدمه الیسر
 و عن الزهر کله شوی روای سفیان الزهری بدو طوار است
 یجا که لفظ ثنای الزهری در دیگر لفظ عن الزهری بدو طوار
 زهری ازین طریق بسا در می تمجید چنانکه گفت سمع
 حمیداً عن ابی سعید یحیی بن ابی سبک کاه از اهل الباق فی
 المسجد بیان کرد و کرد و انداختن بلاق و در مسجد کوفه افتخ
 پوشیدن آثار و بتقدیم نداشتند و آنکه و در و کرد و نداشت
حدثنا احمد قال حدثنا سعد قال حدثنا ثناء
 قال سمعت انس بن مالک قال قال النبی صلی الله
 علیه و آله و سلم لایلاق فی مسجدی خطیبه و انکم تنزلون بلاق
 و مسجد کوفه است و کما روایت و کما روایت و آن که کما روایت
 کرد و آنست و در مسجد کوفه می شود و الا بر آرد از مسجد رود و
 کند از آن را فاضی حیا شریف گفت خطیبه و تقبی با شکر دو تن
 کند و اگر قصد دفن و در خطیبه باشد و در و آن را کما روایت
 کرد آن خلاف حدیث صحیح است و خاص کرده و قول شریف
 را و بسبب حق عن بسا و الخ خارج مسجد نباشد و نماز کند
 این قول بعد و بدین خاطر و در مسجد کوفه بیابان لا باص
 گشت ظاهر است و این که در مسجد کوفه بیابان مسجد
 نیست و چنین بلفظ فیه نهد و بیابان نهد و بیابان است
 بمانی و حدیث الی ما که در خارج کوفه آن را احمد و طبرانی
 در و ما که فرمود که کما کند مسجد و در و کما آن است
 گناه است و اگر و نیکو نیست است ظاهر است و اگر
 حکم شیخ مجتهد جامع آنست مسجد کوفه که بگذاشتن آن غیر
 در و آنست و در و نیست از الی تمجید لا الحرج و آنست

ایمان مسجد قباء را کبریا ما شایا آمدن سید قبا را سوار و پیاده **حد ث** نما مسجد قال حدثنا یحیی عن عبد الله قال حدثنی
نافع عن ابن عمر قال کان النبی صلی الله علیه وسلم یأتی مسجد قباء را کبارا و اشیا گفت ابن عمر می آمد آن حضرت سید قبا را سوار و پیاده
و اداب ابن عمر حد ثنا بحمد الله عن نافع فیصل فی فیہ رکعتین زیاده کرده است ابن عمر که حدیث کرده و از عبد الله بن مسعود پرس
میگذازد آن حضرت در آن مسجد دو رکعت قیامت مسجد قباست فضل ما بین العبد المذنب و بریان فضیلت زمینی که میان قبر نبی
و غیر مسجد شریف است **حد ث** عبد الله بن مسعود قال اخبرنا مالک عن عبد الله بن عمر عن عقیل بن نعيم عن
عبد الله بن زید عن ابي ان رسول الله صلی الله علیه وسلم قال ما بین قبری و منبری امر و جسد من زیاده من الخسنة
فرمود میان قبر من و منبر مسجد من روضه ایست از روضه های بهشت که از بهشت آورده اند چنانکه چلار سوار فرموده که از بهشت
آورده اند و بلواری که این نشانک دنیا دارد و باقی صورت ظاهر است یا اندکین قطع زمین را به بهشت خوانند بر و چنانچه در آیه سوره
که در آن وقت آن حضرت فرمود که بود و واقع خبر و آنرا به بهشت می درازند یا اندک عباداتی که درین قطع موطه کنند موجب بهشت است
و حال و روی روضه از ریاض بهشت بسیار ناظران کسی تعویض کرده که در آن وقت که این حدیث بر زبان صداقت نشان برده
و قیامت بود و زمان برین قری چگونه صادر شده است اگر خوب چنانکه حدیث الی هریره و ما بین منبری نیز شش رکعت در زمان آنحضرت
صلی الله علیه وسلم قد تشریف بین قطیعتین متعین برده است ثنایات دارد و آنکه صحابه و در دفن آنحضرت اختلاف واقع شد جمعی
گفتند که کم و زیاده ای که در حجت کرده و نیز ما گفتند و روضه و روضه بقیع کنند و بعضی گفتند یک بار بود و اگر بوی گفتند
بیت المقدس که امر اقا انبیاء همه آنجا است ابو بکر صدیق گفت شنیده ام از رسول خدا صلی الله علیه وسلم که دفن کرده شود و بقیع پیغمبری
نکر آنجا بقیعش کرده شده است وی و در روایت از علی مرتضی آمده که گفت در روی زمین هیچ بقعه که ای جز روضه نیست از بقیع که
درین پیغمبر در آن بقیع کرده باشد یا یکبار این حدیث ما بین قبری و تعیین مرقد تشریف از نبوت آن حادثه از خاطرات باشد و الله اعلم
حد ث سید بن یحیی عن عبد الله بن عمر قال حدثنی خبیث بن عبد الرحمن عن جعفر بن عاصم عن ابي هريرة ان

نی نیم گیش روی خود دران قیاس بر بستره انیست
خود انیست بلکه اس و پیش دروید و روتین
برایان دلده باطنی علی و کرم که خشوع علم پس
سودگند خداست که خفی نمی ماند برین کیفیت رکوع شمارند
خشوع شما از عقب و تنگید می باشد بر نماز و از خشوع
سجده است که در آن حال خشوع است یا طلق فرودتن
که شامل جیس اعمال نماز است انی که اس که من و لاد طلق
زیرا بر آینه می نیم شما لازم پس پشت خود چنانگی می نیم
پیش روی خود را چون ظاهر است در رویت تحقیق وقت
است بر زنتان و بجم و عارت که مقابل و چنانگی دیگر و
لا شط کنند و بدون آن ممکن نمانند و در طایع نمانند که
از طریق است اعدالی است از هر عضو و هر قسم که خواهد
بنمایان و این امر و موقوف علیه فعل آن باشد خود در طایع
و از طایع عارت است معر و از خصایص روی صلی الله
علیه و سلم و بعضی گویند در تقاضای تحضرت و در سراج
بود و از سراج معر که میسرید بیان هر چه پس پشت اند
بود و حاجب نمی شد آن را از او و غیر آن و بعضی یک چشم
گویند که میسرید آن کا نشان نیست از همیشه و آن اشبات
امری را بایست حاجت و بی شوت صحیح و بقولی منطبق میشد
صورت ایشان در دیوار قبله چنانکه منطبق میشود و در انیس
مشاهده و دیگر و انما ایشان را در بعضی دیوار در رت علی
و از که حاصل شد از حضرت راوی بی یا امام حل تنها
یحیی بن صاکم و حاضری بنصر و در تخفیف عمل و در جمیع
سند و روایت درست و دو قال حدثنا فلان فلان بنصر
بن سلیمان بن عبد و شصت و شصت تن دلال
بن علی بن عمر بن الحسن ابن مالک قال صلی الله علیه
صلی الله علیه و آله و سلم صلوة فایکذا و راوی آن حضرت
غازی را از هر سنی المذنب پس از او منبر انقال فی الصلوة
فی الکریم پس فرمود در شان نماز رکوع انی که اس که
من و لای که اس که منی نیم می شما لازم پس خود چنانگی
فی شما را و بر من و جدا و در فی رکوع و درین روایات
بجست است اما آنست که هر فی فی موقوف و آن بحسب عارت
اکثری است باشد و وقوع آن در آن حال و انشد مسلم
باب هل یقال انما گفته شود هر مسجدی بنی فلان یعنی
نسبت کنند مسجد را که مشرب بنده است چنانکه فرمود و انما
مسجد بنده و آن اس که هر بنده است بنی فلان انسان
یا بنی فلان بنی فلان یا بنی فلان است و دیگر و روایت از
ابا جیم که در عهدا شصت بن شصت را بنده است که فرمود
و منبر گویند این نسبت بطریقی از برای تو و تو بنی فلان
صلی الله علیه و آله و سلم بنی فلان یا بنی فلان یا بنی فلان

[illegible]

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱

الجزء الثاني شيخ الاسلام كتاب الصلوة

[illegible][illegible][illegible][illegible]

[illegible]

الحمد للشيخ الاسلام	كتاب الصلوة
---------------------	-------------

[illegible]

قال ابن شهاب عن سعيد بن المسيب عن
يحيى بن ابي ان رسول الله صلى الله عليه وآله وسلم
قال قال الله اليهود اخذوا نبيي ابايكم موسى
فزعموا انهم اخذوا نبيي ابايكم موسى فزعموا
انهم اخذوا نبيي ابايكم موسى فزعموا

من لم يتق الله في دينه
 والسرور في دنياه
 لم ينج من الله
 في الآخرة
 من لم يتق الله في دينه
 والسرور في دنياه
 لم ينج من الله
 في الآخرة

[illegible][illegible]

[illegible]

الجزء الثاني شيخ الاسلام | كتاب الصلوة

[illegible]

ان الله قد جعل في كل شيء حكما
 و قد جعل في كل شيء حكمة
 و قد جعل في كل شيء حكمة
 و قد جعل في كل شيء حكمة

[illegible][illegible]

[illegible]

الجزء الثاني من الأسفار

[illegible][illegible][illegible]

يقول الله عز وجل
ارسله ساجداً ومرتداً
فترسها فترسها

انچه ب در سنگ در زمانه
 نیاست چه زین به نوازه اول
 سراسر است و قال بیست
 کسان مقلد السهمه
 الشیخانه است بر سه خدای
 بزرگ و صفی که بنویزای شیخ
 و بر او بیرون و شیخ پرست و
 بزرگ او و چه کرد و دست
 بیگاه السهمه و بنای او کرد
 و خواند و ای احمدی

مردمان عباسی قال قال ابی ابن عباس وکرمه علی
 گفت که گفت مرا ابن عباس وچونم ورا که ابو الحسن
 است و فرموده را بدین سبب که در دست انطفاء الی الی
 حضرت عباس (ع) حاضرین حدیثه و بزرگوار سیدی
 حضرت عباس (ع) و فرمایید که گفت است از روی سماع

[illegible]

الحمد لله رب العالمين... كتاب الجليل...

الحمد لله رب العالمين

كتاب الجليل

وكان من جملة ما سمعته من ابي عبد الله عليه السلام... ان النبي صلى الله عليه وسلم...

وكان من جملة ما سمعته من ابي عبد الله عليه السلام... ان النبي صلى الله عليه وسلم...

الحمد لله رب العالمين... كتاب الجليل...

الحمد لله رب العالمين... كتاب الجليل...

می بر که چنین غاص بود من فی سبیل الله است این غلط
را یعنی رحمه الله بجای که میخواهد این عمل جهت حق را نه
برای او و همه را این عمل که خداست همان شرط و جزای او الله
له مثله والحق این است که خدا تعالی برای کسی بستاند
مسئله خود نیست پس هر چند فراق خود و حکم و بلند تر باشد
چنان که از شما می خواهد بود مراد مالکیت و همه باند و دوست
و وصیت و عز و جود و نفاست است و اگر نه مالکیت
و غنای دنیا نیست و هیچ حال صورت ندارد و کسی که از
مای معتبر است از دنیا بخواهد و دنیا است خوبی که در دنیا

على ما يغفل عن ولا يجر
 سائق زناك من زناك
 اسرار الرجال
 ٢١٦

موتیه کنون اناکم
و در عارفان قطع کنی فی حی
یلا یاضل لی فی فنی لست یکنه
الذین یفوق السد الکبر و امان
منه صلی علیک و علی اهل بیتک
الکرام السلام ان هذا الکلام
والله ما حررک من هذا الکلام
ع قوله
موتیه کنون اناکم

اور اگر سو گنہگار کسی را آینه امید دارم و مرا کوفی آخرت اما عزیزا و پس خاتمہ معلوم نیست که از انجمله باشد که برای او امید یکی ۲۲
 و الله ما داری و انما رسول الله ما یفعل فی سوگند بخداوند من و حال آنکه من بچیز خلاف چیزی که کرده خواہد شد من بچیز کرده
 خواہد شد من با آنکه این حرف صادر از مقام محض ادب عبودیت و ملاخطه لا ابالیست خداوند عزوجل و تنبیه دیگر آنست که از خود چنین
 فضولی نکنند و گویا آنحضرت باین عهدی متلو و مشتمل که در شرح و تعلیل و اعلائی شان و ذکر کثرت اوصاف در شرحه بقتین میدانست که وی
 معتزترین انبیاست و روز قیامت شافع و شفیع شرح گفته اند که این مقوله پیش از نزول آیت سورہ فتح است که لیغیرکاک است
 بالتقدم من ذنبک و ما تاخر است و پیش ازین آنحضرت چون الکی تعالی اعلام بآن نکرده بودند و کوفی عاقبت خود نمیدانست تا آنکه محسن
 عاقبت خشنه بشو قطع کرده بود و متروک بود و در مغفرت و عدم مغفرت خود بعد از آن که اعلام کردند و نسبت پوشیده ماند که این توجیه
 بر دل عقیده نمند ایا مانیان جاهلینند که آنحضرت تا نزول این آیت که بعد از صلح حدیبیه در او از زمان رسالت بر حالی که او از آنجا
 بوده الکی نیافته و باین عهد اکر ام روز افزون و تشریفات بی نهایت در عاقبتش متروک باشد تا کدام باطن ناپسند باشد که این
 توجیه پسندیده او افتد و آنکه گویا و غیر گفته اند که این معنی منسوخ شده است بآیه سورہ فتح یا آنکه تمویز از آن معنی میکند چیزی نیست
 این معنی نیز است و خبر التسمی عیب باشد از قرطبی و بر مادی نقل کرده اند که مراد آنست که عیب نام که چه خواهند کرد و من و شما در دنیا انفع
 و ضرر پوشیده ماند که ازین توجیه یوق حدیث ابوداود و یحییای گوید که مراد تفصیل احوال دارین است یعنی اگر چه اصل عزت و کمال
 عظمت و روز قیامت یقین معلوم بوده اما اطلاع بر تفصیل داشت از آنکه علم جمیع عیوب حاصل الکی است تعالی شایسته و بعضی روایات
 آمده ایفعل به و ضمیه راجع بثمان است و رفع الباری در صحت این روایت از لایت محسن کرده است اگر بصحتش میوند و چنانکه مولف
 اشاره کرده بر روایت نافع بن یزید از عقیل که لفظ و ایفعل به است و متابعت شعیب و عمر بن دینار و عمر تقویٰ کرده این روایت را بلفظ
 توجیه است روایت بی خلاص میکند و الله لا انک احد البعد ابد گفت ام علیا پس سوگند خداوند که یکدیگر هیچ یک را از
 بعد از آن از آن حضرت این کلام شنیدیم **حدیثنا سعید بن عقیل** قال حدثنا اللیث بن عقیل ان رجلا من اهل البیت
 عقیل از لایت مانند حدیث مذکور قال نافع بن یزید عن عقیل ما یفعل به گفته است نافع بن یزید از عقیل بلفظ ما یفعل به پس
 ضمیه راجع بثمان است و قاعده شعیب و عمر بن دینار و عمر تقویٰ کرده است عقیل را شعیب و عمر بن دینار و عمر تقویٰ کرده
محمد بن بشیر قال حدثنا عنده قال حدثنا شعبه قال سمعت محمد بن المنکدر قال سمعت جابر بن عبد الله قال
 لما قتل ابي جعلت الکشف لثوب عن وجهه فلیک و یفعل به عنه گفت جابر بر گاه کشته شد پدر من گشتم که بر میدارم جامه را
 از روی او در حالی که بر میگشتم و من میکردم در دم مرا از کشف جامه و النبی صلی الله علیه و سلم کاینهانی و غیره خدا رحمت کن او خدا
 بروی من میکردم و رجعت علی فاطمة تسکین پس گشت عمره من فاطمه که بر میگردد و فقال النبی صلی الله علیه و سلم تسکین کن تسکین
 فما زالت الملیکة تظله باحضرت تاحه زعمی پس فرمود آنحضرت که بر کنی تو را که بر کنی همواره و شهادت میبندد و بر بالها
 خود و توفیق برادرید او را و این سایه از جهت جمع شدن و مراحمه ملائکه است برای بردن روح او و بشارت با نوحه داده کرده است
 خدا و او را اگر امت لفظ او در قول اول و تسکین برای تخیر و اباحت است کلام آنحضرت است شک راوی نیست تا بعد از این حدیث
 قال خبری محمد بن المنکدر سمع جابرا **باب الرجل ینفی الی اهل البیت ینفسه** و مباح است که ظاهر میکند و خبر
 موت کی اهل بیت عز و جویی نایب نکرد اند از جانب خود و دیگری را اگر چه رفع الشان باشد از آنکه بسیاری از احکام
 برین مترتب میشود که در دم پر خواره او حاضر شوند و دعا و استغفار و توفیق و وصایا و جز آن کنند از بی ممنوع است بقصد

[illegible]

[illegible]

~~SECRET~~

٥٤ كتاب الحسنة

شهادت و این حدیث را مسلم بن الحجاج بن ابی حنیفه عن ابی هریرة عن ابی هریرة عن ابی هریرة عن ابی هریرة عن ابی هریرة
 صلی الله علیه و آله فی النسخ الجاشی فی الیوم الی صلی الله علیه و آله مات حنیفه مرویست از ابی هریرة که پیغمبر خدا را دیدم و مردم را
 بخاشی که باو شاه همیشه بود و بیشتر اسلام شرف شده در روزی که مرده بود و در آن روز از مناه و حب سینه تا سه خروج الی المصلی
 فضیف بجمود که بار بعد از آن حضرت بسوی مصلا می رسید پس نصف بست بجماد و دیگر گرفت در صله و تیان چهار تکبیر
 کسی که توبه کرده نماز جنازه بر غایب این حدیث را رحمت گرفته لیکن اقبال خصو صیت آن حضرت و کشف حجاب باقیست حدیث
 ابی هریرة قال حدثنا عبد الوارث قال حدثنا ابی یوسف عن حمید بن هلال عن ابی نسیب مالک قال قال النبی صلی الله علیه و سلم
 اخذ الراية من يد فاصيب ثم اخذها جعفر فاصيب ثم اخذها جعفر فاصيب ثم اخذها جعفر فاصيب ثم اخذها جعفر فاصيب ثم اخذها جعفر فاصيب
 شهید گشت و نذاخذها عبد الله بن رواحة فاصيب ثم اخذها جعفر فاصيب ثم اخذها جعفر فاصيب ثم اخذها جعفر فاصيب ثم اخذها جعفر فاصيب
 الله علیه و سلم لتذرا فان میفرمود این را از روی کشف و هر دو چشم او افکند و میخیزد شد اخذها خالد بن الولید عن خیرها
 ففقهه بعد گرفت ابی طلحة بن ولید از پیغمبر ساقی او و پس فتح کرده شد برای او تمام قصص حدیث آنست که آن حضرت فوجی بموت
 که زمین شام است و جادی الاولی سینه شش فرستاده بود و امیر ساخته بود زید بن حارثه را و فرمود اگر انخی رسیدید را جعفر امیر باشد
 و رایت گیر چون جعفر شهید شود و عبد الله بن رواحة امیر باشند این هر سه صحابه یحیی بن تریب امیر گشته شهید شدند و خالد بن ابی انکه شان او زود
 باشد از مصطفی که در آن دید از فزونی دشمنان و ترس اهلک سلمان را رایت گرفته بر دشمنان غالب آمد و فتح کرد و آن حضرت نیز راضی شد
 و انقیضی نزد من در حجت گشته و شرط لغو نام و چنین اوقات سقوط پذیرفته است باب الاذن فی الجساسة و در بیان اعلام
 کردن بموت کسی که مرده فرق درین ترجمه و ترجمه باب سابق آنست که فقی اعلام مردن بابل میت بود و تا بنیاد او نهند و این اذن اعلام
 نماز بابل نماز است قال ابی هریرة قال قال النبی صلی الله علیه و سلم الا اذن من فی قوم و در باره هر مردی
 سیاه یا زنی سیاه که جارب وادی سید را و وی مرده چون شب بود تصدیق آن حضرت نداده و صحابه بروی نماز گذارند و در حق کردن چون
 خبر از خیال آن حضرت رسید فرمود چرا اعلام نکردید مرا بگو و اما نماز بروی میگویم من تصدیق است که هر حدیث لاحق بر روایت ابی عباس
 آورده اند حدیث آن حدیث را مسلم بن الحجاج بن ابی حنیفه عن ابی هریرة عن ابی هریرة عن ابی هریرة عن ابی هریرة عن ابی هریرة
 رسول الله صلی الله علیه و آله بعد من مات باللیل ذن منق لیلا گفت ابن عباس بودی که یار پیروی او میکرد و آن حضرت پس مردی
 و گوهر کرد و در او حدیث معلما اصبح خبر و فقال ما صنعکم ان نقلی فی این هرگاه صبح شد خبر دادند آن حضرت را و فرمود چه خبر من کرد
 شمار این که گام میکرد و در از موت او قال کان اللیل فکثر ههنا کانت ظلمة فخشیت ان لثقی علیک گفتند خبر
 پس ناخوش داشتیم و بود شب تیره و ترسیدیم که سرخ و عجم بر فاتی قبری فصلی علیه پس آمد آن حضرت فرمودت ایس بجمود نماز گذار و
 بروی این حدیث است که اگر اذن اهل حق نماز جنازه گذارده شود اهل حق را با عاده میرسد باب فضل من مات له لیل
 فاحسب صحبا عنی فیه لیت کسی که مرده را و در روزی پس میگوید ای قراب اخروی و قول الله و لتبشیر الصابین و فرموده خدا
 و فرموده هر مرده که در آن زمان را بنواب این آیت را برای تأیید و تأکید حکم مذکور آورده حدیث ابی هریرة قال حدثنا عبد الوارث
 قال حدثنا عبد العزيز عن انس قال قال النبی صلی الله علیه و آله من مات من مسلم من قبل ثلاث ایل طهرته و مرویست از مرد مسلمان
 که مرده را و در روزی که مرده را از بلوغ را که از آن چنانکه در احادیث دیگر تصریح آن واقع شده بعضی گفته اند که انقیضی شامل است اولاً
 را و اطلاع و اولاد را پس می باشد یا خبری اگر چه قباد اولاد و صلی است الا د خله الله الجنة بفضل رحمتنا یا هم مگر آنکه در آن حدیث را

الحجرات

[illegible]

۱۴۱۱
 ۱۴۱۲
 ۱۴۱۳
 ۱۴۱۴
 ۱۴۱۵
 ۱۴۱۶
 ۱۴۱۷
 ۱۴۱۸
 ۱۴۱۹
 ۱۴۲۰
 ۱۴۲۱
 ۱۴۲۲
 ۱۴۲۳
 ۱۴۲۴
 ۱۴۲۵
 ۱۴۲۶
 ۱۴۲۷
 ۱۴۲۸
 ۱۴۲۹
 ۱۴۳۰
 ۱۴۳۱
 ۱۴۳۲
 ۱۴۳۳
 ۱۴۳۴
 ۱۴۳۵
 ۱۴۳۶
 ۱۴۳۷
 ۱۴۳۸
 ۱۴۳۹
 ۱۴۴۰
 ۱۴۴۱
 ۱۴۴۲
 ۱۴۴۳
 ۱۴۴۴
 ۱۴۴۵
 ۱۴۴۶
 ۱۴۴۷
 ۱۴۴۸
 ۱۴۴۹
 ۱۴۵۰
 ۱۴۵۱
 ۱۴۵۲
 ۱۴۵۳
 ۱۴۵۴
 ۱۴۵۵
 ۱۴۵۶
 ۱۴۵۷
 ۱۴۵۸
 ۱۴۵۹
 ۱۴۶۰
 ۱۴۶۱
 ۱۴۶۲
 ۱۴۶۳
 ۱۴۶۴
 ۱۴۶۵
 ۱۴۶۶
 ۱۴۶۷
 ۱۴۶۸
 ۱۴۶۹
 ۱۴۷۰
 ۱۴۷۱
 ۱۴۷۲
 ۱۴۷۳
 ۱۴۷۴
 ۱۴۷۵
 ۱۴۷۶
 ۱۴۷۷
 ۱۴۷۸
 ۱۴۷۹
 ۱۴۸۰
 ۱۴۸۱
 ۱۴۸۲
 ۱۴۸۳
 ۱۴۸۴
 ۱۴۸۵
 ۱۴۸۶
 ۱۴۸۷
 ۱۴۸۸
 ۱۴۸۹
 ۱۴۹۰
 ۱۴۹۱
 ۱۴۹۲
 ۱۴۹۳
 ۱۴۹۴
 ۱۴۹۵
 ۱۴۹۶
 ۱۴۹۷
 ۱۴۹۸
 ۱۴۹۹
 ۱۵۰۰
 ۱۵۰۱
 ۱۵۰۲
 ۱۵۰۳
 ۱۵۰۴
 ۱۵۰۵
 ۱۵۰۶
 ۱۵۰۷
 ۱۵۰۸
 ۱۵۰۹
 ۱۵۱۰
 ۱۵۱۱
 ۱۵۱۲
 ۱۵۱۳
 ۱۵۱۴
 ۱۵۱۵
 ۱۵۱۶
 ۱۵۱۷
 ۱۵۱۸
 ۱۵۱۹
 ۱۵۲۰
 ۱۵۲۱
 ۱۵۲۲
 ۱۵۲۳
 ۱۵۲۴
 ۱۵۲۵
 ۱۵۲۶
 ۱۵۲۷
 ۱۵۲۸
 ۱۵۲۹
 ۱۵۳۰
 ۱۵۳۱
 ۱۵۳۲
 ۱۵۳۳
 ۱۵۳۴
 ۱۵۳۵
 ۱۵۳۶
 ۱۵۳۷
 ۱۵۳۸
 ۱۵۳۹
 ۱۵۴۰
 ۱۵۴۱
 ۱۵۴۲
 ۱۵۴۳
 ۱۵۴۴
 ۱۵۴۵
 ۱۵۴۶
 ۱۵۴۷
 ۱۵۴۸
 ۱۵۴۹
 ۱۵۵۰
 ۱۵۵۱
 ۱۵۵۲
 ۱۵۵۳
 ۱۵۵۴
 ۱۵۵۵
 ۱۵۵۶
 ۱۵۵۷
 ۱۵۵۸
 ۱۵۵۹
 ۱۵۶۰
 ۱۵۶۱
 ۱۵۶۲
 ۱۵۶۳
 ۱۵۶۴
 ۱۵۶۵
 ۱۵۶۶
 ۱۵۶۷
 ۱۵۶۸
 ۱۵۶۹
 ۱۵۷۰
 ۱۵۷۱
 ۱۵۷۲
 ۱۵۷۳
 ۱۵۷۴
 ۱۵۷۵
 ۱۵۷۶
 ۱۵۷۷
 ۱۵۷۸
 ۱۵۷۹
 ۱۵۸۰
 ۱۵۸۱
 ۱۵۸۲
 ۱۵۸۳
 ۱۵۸۴
 ۱۵۸۵
 ۱۵۸۶
 ۱۵۸۷
 ۱۵۸۸
 ۱۵۸۹
 ۱۵۹۰
 ۱۵۹۱
 ۱۵۹۲
 ۱۵۹۳
 ۱۵۹۴
 ۱۵۹۵
 ۱۵۹۶
 ۱۵۹۷
 ۱۵۹۸
 ۱۵۹۹
 ۱۶۰۰
 ۱۶۰۱
 ۱۶۰۲
 ۱۶۰۳
 ۱۶۰۴
 ۱۶۰۵
 ۱۶۰۶
 ۱۶۰۷
 ۱۶۰۸
 ۱۶۰۹
 ۱۶۱۰
 ۱۶۱۱
 ۱۶۱۲
 ۱۶۱۳
 ۱۶۱۴
 ۱۶۱۵
 ۱۶۱۶
 ۱۶۱۷
 ۱۶۱۸
 ۱۶۱۹
 ۱۶۲۰
 ۱۶۲۱
 ۱۶۲۲
 ۱۶۲۳
 ۱۶۲۴
 ۱۶۲۵
 ۱۶۲۶
 ۱۶۲۷
 ۱۶۲۸
 ۱۶۲۹
 ۱۶۳۰
 ۱۶۳۱
 ۱۶۳۲
 ۱۶۳۳
 ۱۶۳۴
 ۱۶۳۵
 ۱۶۳۶
 ۱۶۳۷
 ۱۶۳۸
 ۱۶۳۹
 ۱۶۴۰
 ۱۶۴۱
 ۱۶۴۲
 ۱۶۴۳
 ۱۶۴۴
 ۱۶۴۵
 ۱۶۴۶
 ۱۶۴۷
 ۱۶۴۸
 ۱۶۴۹
 ۱۶۵۰
 ۱۶۵۱
 ۱۶۵۲
 ۱۶۵۳
 ۱۶۵۴
 ۱۶۵۵
 ۱۶۵۶
 ۱۶۵۷
 ۱۶۵۸
 ۱۶۵۹
 ۱۶۶۰
 ۱۶۶۱
 ۱۶۶۲
 ۱۶۶۳
 ۱۶۶۴
 ۱۶۶۵
 ۱۶۶۶
 ۱۶۶۷
 ۱۶۶۸
 ۱۶۶۹
 ۱۶۷۰
 ۱۶۷۱
 ۱۶۷۲
 ۱۶۷۳
 ۱۶۷۴
 ۱۶۷۵
 ۱۶۷۶
 ۱۶۷۷
 ۱۶۷۸
 ۱۶۷۹
 ۱۶۸۰
 ۱۶۸۱
 ۱۶۸۲
 ۱۶۸۳
 ۱۶۸۴
 ۱۶۸۵
 ۱۶۸۶
 ۱۶۸۷
 ۱۶۸۸
 ۱۶۸۹
 ۱۶۹۰
 ۱۶۹۱
 ۱۶۹۲
 ۱۶۹۳
 ۱۶۹۴
 ۱۶۹۵
 ۱۶۹۶
 ۱۶۹۷
 ۱۶۹۸
 ۱۶۹۹
 ۱۷۰۰
 ۱۷۰۱
 ۱۷۰۲
 ۱۷۰۳
 ۱۷۰۴
 ۱۷۰۵
 ۱۷۰۶
 ۱۷۰۷
 ۱۷۰۸
 ۱۷۰۹
 ۱۷۱۰
 ۱۷۱۱
 ۱۷۱۲
 ۱۷۱۳
 ۱۷۱۴
 ۱۷۱۵
 ۱۷۱۶
 ۱۷۱۷
 ۱۷۱۸
 ۱۷۱۹
 ۱۷۲۰
 ۱۷۲۱
 ۱۷۲۲
 ۱۷۲۳
 ۱۷۲۴
 ۱۷۲۵

الحج والعمرة

كتاب الصلاة

عن علي بن ابي طالب... واما ما ذكره من ان الصلاة...

عن ثابت بن ابي...

الحج والعمرة... كتاب الصلاة...

عن خالد بن الحارث... واما ما ذكره من ان الصلاة...

عن ثابت بن ابي...

الجزء الثاني من

كتاب الصلاة

[illegible]

۱- احوال
 ۲- مالک
 ۳- الفقهی
 ۴- الفقهی
 ۵- الفقهی
 ۶- الفقهی
 ۷- الفقهی
 ۸- الفقهی
 ۹- الفقهی
 ۱۰- الفقهی
 ۱۱- الفقهی
 ۱۲- الفقهی
 ۱۳- الفقهی
 ۱۴- الفقهی
 ۱۵- الفقهی
 ۱۶- الفقهی
 ۱۷- الفقهی
 ۱۸- الفقهی
 ۱۹- الفقهی
 ۲۰- الفقهی
 ۲۱- الفقهی
 ۲۲- الفقهی
 ۲۳- الفقهی
 ۲۴- الفقهی
 ۲۵- الفقهی
 ۲۶- الفقهی
 ۲۷- الفقهی
 ۲۸- الفقهی
 ۲۹- الفقهی
 ۳۰- الفقهی
 ۳۱- الفقهی
 ۳۲- الفقهی
 ۳۳- الفقهی
 ۳۴- الفقهی
 ۳۵- الفقهی
 ۳۶- الفقهی
 ۳۷- الفقهی
 ۳۸- الفقهی
 ۳۹- الفقهی
 ۴۰- الفقهی
 ۴۱- الفقهی
 ۴۲- الفقهی
 ۴۳- الفقهی
 ۴۴- الفقهی
 ۴۵- الفقهی
 ۴۶- الفقهی
 ۴۷- الفقهی
 ۴۸- الفقهی
 ۴۹- الفقهی
 ۵۰- الفقهی
 ۵۱- الفقهی
 ۵۲- الفقهی
 ۵۳- الفقهی
 ۵۴- الفقهی
 ۵۵- الفقهی
 ۵۶- الفقهی
 ۵۷- الفقهی
 ۵۸- الفقهی
 ۵۹- الفقهی
 ۶۰- الفقهی
 ۶۱- الفقهی
 ۶۲- الفقهی
 ۶۳- الفقهی
 ۶۴- الفقهی
 ۶۵- الفقهی
 ۶۶- الفقهی
 ۶۷- الفقهی
 ۶۸- الفقهی
 ۶۹- الفقهی
 ۷۰- الفقهی
 ۷۱- الفقهی
 ۷۲- الفقهی
 ۷۳- الفقهی
 ۷۴- الفقهی
 ۷۵- الفقهی
 ۷۶- الفقهی
 ۷۷- الفقهی
 ۷۸- الفقهی
 ۷۹- الفقهی
 ۸۰- الفقهی
 ۸۱- الفقهی
 ۸۲- الفقهی
 ۸۳- الفقهی
 ۸۴- الفقهی
 ۸۵- الفقهی
 ۸۶- الفقهی
 ۸۷- الفقهی
 ۸۸- الفقهی
 ۸۹- الفقهی
 ۹۰- الفقهی
 ۹۱- الفقهی
 ۹۲- الفقهی
 ۹۳- الفقهی
 ۹۴- الفقهی
 ۹۵- الفقهی
 ۹۶- الفقهی
 ۹۷- الفقهی
 ۹۸- الفقهی
 ۹۹- الفقهی
 ۱۰۰- الفقهی

[illegible][illegible]

الحجرات الفاتحة

كتاب الصلاة

[illegible][illegible][illegible]

تا خلافت عمر بن خطاب و بعد از آنکه در منزل وی سبطی
صالحی باشد چندی و گویند صفی بن ابراهیم بن ابی
لطف الله را با دیگر خیلان از گروهی دیگر در ده دوست بانی
نیم از مردم شهر گزیده و با دیگر خیلان و گویا
الاسلام افضل و این دوستی مسلمانی بظن دیگر با مردم

[illegible]

من جوار اللمنة وقور
 امرأته قال لها فاني
 الطير في فلكه اذ
 فني قال صاحب القدر
 الطير في فلكه اذ
 فني قال صاحب القدر
 الطير في فلكه اذ

١٣٢٦
 ١٣٢٧
 ١٣٢٨
 ١٣٢٩
 ١٣٣٠
 ١٣٣١
 ١٣٣٢
 ١٣٣٣
 ١٣٣٤
 ١٣٣٥
 ١٣٣٦
 ١٣٣٧
 ١٣٣٨
 ١٣٣٩
 ١٣٤٠
 ١٣٤١
 ١٣٤٢
 ١٣٤٣
 ١٣٤٤
 ١٣٤٥
 ١٣٤٦
 ١٣٤٧
 ١٣٤٨
 ١٣٤٩
 ١٣٥٠
 ١٣٥١
 ١٣٥٢
 ١٣٥٣
 ١٣٥٤
 ١٣٥٥
 ١٣٥٦
 ١٣٥٧
 ١٣٥٨
 ١٣٥٩
 ١٣٦٠
 ١٣٦١
 ١٣٦٢
 ١٣٦٣
 ١٣٦٤
 ١٣٦٥
 ١٣٦٦
 ١٣٦٧
 ١٣٦٨
 ١٣٦٩
 ١٣٧٠
 ١٣٧١
 ١٣٧٢
 ١٣٧٣
 ١٣٧٤
 ١٣٧٥
 ١٣٧٦
 ١٣٧٧
 ١٣٧٨
 ١٣٧٩
 ١٣٨٠
 ١٣٨١
 ١٣٨٢
 ١٣٨٣
 ١٣٨٤
 ١٣٨٥
 ١٣٨٦
 ١٣٨٧
 ١٣٨٨
 ١٣٨٩
 ١٣٩٠
 ١٣٩١
 ١٣٩٢
 ١٣٩٣
 ١٣٩٤
 ١٣٩٥
 ١٣٩٦
 ١٣٩٧
 ١٣٩٨
 ١٣٩٩
 ١٤٠٠
 ١٤٠١
 ١٤٠٢
 ١٤٠٣
 ١٤٠٤
 ١٤٠٥
 ١٤٠٦
 ١٤٠٧
 ١٤٠٨
 ١٤٠٩
 ١٤١٠
 ١٤١١
 ١٤١٢
 ١٤١٣
 ١٤١٤
 ١٤١٥
 ١٤١٦
 ١٤١٧
 ١٤١٨
 ١٤١٩
 ١٤٢٠
 ١٤٢١
 ١٤٢٢
 ١٤٢٣
 ١٤٢٤
 ١٤٢٥
 ١٤٢٦
 ١٤٢٧
 ١٤٢٨
 ١٤٢٩
 ١٤٣٠
 ١٤٣١
 ١٤٣٢
 ١٤٣٣
 ١٤٣٤
 ١٤٣٥
 ١٤٣٦
 ١٤٣٧
 ١٤٣٨
 ١٤٣٩
 ١٤٤٠
 ١٤٤١
 ١٤٤٢
 ١٤٤٣
 ١٤٤٤
 ١٤٤٥
 ١٤٤٦
 ١٤٤٧
 ١٤٤٨
 ١٤٤٩
 ١٤٥٠
 ١٤٥١
 ١٤٥٢
 ١٤٥٣
 ١٤٥٤
 ١٤٥٥
 ١٤٥٦
 ١٤٥٧
 ١٤٥٨
 ١٤٥٩
 ١٤٦٠
 ١٤٦١
 ١٤٦٢
 ١٤٦٣
 ١٤٦٤
 ١٤٦٥
 ١٤٦٦
 ١٤٦٧
 ١٤٦٨
 ١٤٦٩
 ١٤٧٠
 ١٤٧١
 ١٤٧٢
 ١٤٧٣
 ١٤٧٤
 ١٤٧٥
 ١٤٧٦
 ١٤٧٧
 ١٤٧٨
 ١٤٧٩
 ١٤٨٠
 ١٤٨١
 ١٤٨٢
 ١٤٨٣
 ١٤٨٤
 ١٤٨٥
 ١٤٨٦
 ١٤٨٧
 ١٤٨٨
 ١٤٨٩
 ١٤٩٠
 ١٤٩١
 ١٤٩٢
 ١٤٩٣
 ١٤٩٤
 ١٤٩٥
 ١٤٩٦
 ١٤٩٧
 ١٤٩٨
 ١٤٩٩
 ١٥٠٠
 ١٥٠١
 ١٥٠٢
 ١٥٠٣
 ١٥٠٤
 ١٥٠٥
 ١٥٠٦
 ١٥٠٧
 ١٥٠٨
 ١٥٠٩
 ١٥١٠
 ١٥١١
 ١٥١٢
 ١٥١٣
 ١٥١٤
 ١٥١٥
 ١٥١٦
 ١٥١٧
 ١٥١٨
 ١٥١٩
 ١٥٢٠
 ١٥٢١
 ١٥٢٢
 ١٥٢٣
 ١٥٢٤
 ١٥٢٥
 ١٥٢٦
 ١٥٢٧
 ١٥٢٨
 ١٥٢٩
 ١٥٣٠
 ١٥٣١
 ١٥٣٢
 ١٥٣٣
 ١٥٣٤
 ١٥٣٥
 ١٥٣٦
 ١٥٣٧
 ١٥٣٨
 ١٥٣٩
 ١٥٤٠
 ١٥٤١
 ١٥٤٢
 ١٥٤٣
 ١٥٤٤
 ١٥٤٥
 ١٥٤٦
 ١٥٤٧
 ١٥٤٨
 ١٥٤٩
 ١٥٥٠
 ١٥٥١
 ١٥٥٢
 ١٥٥٣
 ١٥٥٤
 ١٥٥٥
 ١٥٥٦
 ١٥٥٧
 ١٥٥٨
 ١٥٥٩
 ١٥٦٠
 ١٥٦١
 ١٥٦٢
 ١٥٦٣
 ١٥٦٤
 ١٥٦٥
 ١٥٦٦
 ١٥٦٧
 ١٥٦٨
 ١٥٦٩
 ١٥٧٠
 ١٥٧١
 ١٥٧٢
 ١٥٧٣
 ١٥٧٤
 ١٥٧٥
 ١٥٧٦
 ١٥٧٧
 ١٥٧٨
 ١٥٧٩
 ١٥٨٠
 ١٥٨١
 ١٥٨٢
 ١٥٨٣
 ١٥٨٤
 ١٥٨٥
 ١٥٨٦
 ١٥٨٧
 ١٥٨٨
 ١٥٨٩
 ١٥٩٠
 ١٥٩١
 ١٥٩٢
 ١٥٩٣
 ١٥٩٤
 ١٥٩٥
 ١٥٩٦
 ١٥٩٧
 ١٥٩٨
 ١٥٩٩
 ١٦٠٠
 ١٦٠١
 ١٦٠٢
 ١٦٠٣
 ١٦٠٤
 ١٦٠٥
 ١٦٠٦
 ١٦٠٧
 ١٦٠٨
 ١٦٠٩
 ١٦١٠
 ١٦١١
 ١٦١٢
 ١٦١٣
 ١٦١٤
 ١٦١٥
 ١٦١٦
 ١٦١٧
 ١٦١٨
 ١٦١٩
 ١٦٢٠
 ١٦٢١
 ١٦٢٢
 ١٦٢٣
 ١٦٢٤
 ١٦٢٥
 ١٦٢٦
 ١٦٢٧
 ١٦٢٨
 ١٦٢٩
 ١٦٣٠
 ١٦٣١
 ١٦٣٢
 ١٦٣٣
 ١٦٣٤
 ١٦٣٥
 ١٦٣٦
 ١٦٣٧
 ١٦٣٨
 ١٦٣٩
 ١٦٤٠

اسلام الرجال
له خيا بعد فتح الخار السيرة
والا على فيها الف
والشديد المشاة
عن

الجزء الثاني من كتاب الصلاة

و درستی آن را استعاره بر حسین و مصداقش بر وی بیان فرماید
 و بانه را سنان درین مال **حد ثنا** ابل لعان محمد
 بن فضل سدوسی و قتیبه بن سعید قال احدثنا
 حماد بن زید عن ایوب بن نافع عن ابن جریر عن
 ابنه علیه و آله و سلم قدم مکه مرویت از ابن عمر
 که آنحضرت قدم آوردند و در مکه را در موضع خذ عاتقان بن طلحه
 ابن ابی طامبه مدینه عبید بن قریص حبشی بسبب طلب عثمان بن طلحه
 را که علیه کعبه حواری بود تا کشتا بدید که رافعه الباب
 پس کشتا در کعبه و فرمود مرا و را آنحضرت بکیر باین کعبه
 ای ای الی طلحه می آید که این حدیث همیشه گفته باشد شمارا
 که بزرگداشتن را از شما گویا می پس نزول کرده بدید را و اوقات
 که در آن موقوفات آنحضرت بعد از آن برگشت بکیر و مرور
 در آن سنه جبل و دو و خذ خلایف صلی الله علیه و آله
 و سلم و بلال و اسامه بن زید و عثمان بن طلحه که پسر
 عم کعبه را آنحضرت و بلال ابن ابی بلح و اسامه خادمان
 آنحضرت و عثمان کعبه دار تخریق الباب پیستر بسته شد
 در کعبه از درون تا بجهنم کند و در بروی و تشویش ندیدند
 فلذبت فیه ساعة فخرجوا بسین درنگ کردند در آنخانه
 ساعتی پیستر تا مدینه که قال ابن عمر فیدریت فضا لک لکلا
 پس زود و شتاب فرمود و سوال کردم بلال را از فعل آنحضرت
 چون کعبه فقال صلی الله علیه و آله گفت بلال نماز گذارد آنحضرت
 در خانه کعبه نقلت فی ای لیا حیه پس گفت بلال را در کدام
 گوشه که گوشه ای که نماز کرد و فقال بنی الا سطی ثلثین
 گفت سمان و ستون که در جانب چپ است و در روایت
 دیگر تصریح است بآنکه گویا یک ششون را چپای خود و
 دو ستون را راستای خود و یک ستون در پسین خود و کعبه
 در آن در شش ستون بود و قال ابن عمر فذهب علی بن
 اسامه که صلی الله علیه و آله گفت ابن عمر پس رفت بر من و از خانه من
 که پس بلال را بجهنم نماز کرد آنحضرت چند رکعت گذارد و
 تحمیل بر این مقام و ریاب و افتخار من مقام بر این صلی الله علیه و آله
باب در جعل المشرک المسجد حکم در آمدن مشرک
 مسجد را چون مشرک عام هست از سایرین چه چه بسا
 مشرک غیر از سایر و بسعی اسیه نه غیر مشرک لاجرم این باب
 ربط الایه فی المسجد مختلف اند و با تعقل نظر از آن اشکاف
 عنوان ربط و دخول موافق و تیره و این کتاب کا فیهست
 در اختلاف باب **حد ثنا** قتیبه عن ابن
 حدیث در باب ربط الایه از عبید الله بن یوسف رسیده
 بود و درین باب از قتیبه باین اختصار و در مسازعی
 تمارین که شود و انشاء الله تعالی قال حد ثنا للشیخ

و تقدس ثمر جعل سبک حننه ترك الطعام بغير عتق عبد الرحمن که گریه میکرد و آنکه گذاشت طعام را و غمزد و آزادین و وقت
باب اذ المجید کذا الا ما یواری ناسه او قد میگوید راسه در بیان آنکه وقتی که نیا بدگفتی را که مقدار می که پسر شد سر را یاد و یا
اورا پوشیده شود بان سر را و از آنکه سر افضل است از بای **حدیث** آخر بن حفص بن غیاث قال حدثنا ابی قال حدثنا
الا عشق قال حدثنا شقیق قال حدثنا خباب قال ما جرتکم النبی صلی الله علیه وسلم فلقنوه جده الله فرفع امرنا علی الله
گفت خباب بن ارت بوقت که بودیم بواجفت پیغمبر خدا در حالی که میخواستیم از او این احب خدا را و چون شرعی بحسب وعده
وی تعالی فینا من مات ولم یاکل من اجرنا بشیئا پس بعضی از ما کسی بود که مرد و غمزد و از او خبر خود چیزی از غنائم که یافت آنرا
که در زمان فتوحات اسلامی بوده و باز داشت نفس را از شهوات تابیا بداجر را و آخرت منهم مصعب بن عمیر انما جماعه که خود
اجر خود را در دنیا مصعب بن عمیر است و منما من اینست که شمرته نفس میدهد و بعضی از اجماعه کسی است که بخت و رسید
میوه را و پس او میهنه آنرا اینست بجزه قطعی و سکون قیود بنون و عین مملکه هر دو مقتضی عید بضم و ال ممل و کسر است قتل
یوم احد فلم یجد نلفنه به الا برة اذ اعطینا بهار ساسه خرجت سر جلا کشته شد مصعب روز غزوه احد پس
نیایم از ملک او چیزی را که گفتین یعنی آن که چادری که وقتی که پوشیدیم بر آن چادر سر و او بر او شد یا ساسی او را و اذ اعطینا بحلیه
خرج جد است و وقتی که پوشیدیم یا ساسی او را بر او سر او فاهم النبی صلی الله علیه وسلم ان تعطی ساسه و ان تجعل
علی بحلیه من الاذخر پس فرمود ما را پیغمبر خدا رحمت کند و خدا بروی آنیکو پوشیدیم سر را و آنیکه گردانیم بر پای او که از خمر
انرا نمی معلوم شد که کن چنین قدر کافیت و گرنه زیار آن در و میگردند باب من استعدنا الکفن فی ذی النبی صلی الله علیه
و سلم فاکبر علیه کسی که او را داشته کفن را در زمان پیغمبر خدا پس انکار کرده نشد بروی **حدیث** انما عبد الله بن مسلمة قال
حدثنا ابن ابی حازم عن ابیة عن سهل بن ابی حمزة ان امة النبی مرویست از سهل بن سعد الساعدی که زنی آمد پیغمبر خدا را
صلی الله علیه وسلم بید و منسجعه فیها خاشیة بجاوری که بایسته شده بود و روی خاشیة یعنی درست بود و یاره نکرده بودند
از جامه آن در حوت ما البر حقا قالوا الشمله قال نعم **حدیث** گفت میدارید که در رو حسیست گفتند چادری که در گردن و تمام بدن را
گفت آری این چنین است قالت نسجتها بیدی فحجت لک کسی که گفت آن زن بافته ام من این را بدست خود و آمده ام که پیشان
ترا آن چادر فلکذا النبی صلی الله علیه وسلم محمدا حیا الیها پس گفت آن چادر را پیغمبر خدا در حالی که بود و محتج بچادر فحجم الدینا
و انها از آن پس بر آن اما حضرت بسوی ما و حال آنکه آن چادر را از او بود و فحسنا خلافت پس حسین کرد و انرا فلان که عبد الرحمن
بن عوف بود و دنیا انکطرتی آورده یا اعزالی بود و قال کسینها ما احسنها پس گفت فلان پیشان مرا این چادر عجیب نیکوست فقال
القمم ما احسنست پس گفتند مردم غریب نکردی لبسها النبی صلی الله علیه وسلم محمدا حیا الیها فاحسن الله حلتها نه لایح
پوشیده است آنرا پیغمبر خدا در حالی که محتاج است بآن پیر سوال کردی تو و دانستی که حضرت ردینا کند سوال را قال فی والله
ما سألته لانیة انما سألته لکنی گفت آنوقت تحقیق سوگند خدا سوال نکرده ام آنرا برای آنکه پیشانم آن را سوال نکرده ام مگر برای آنکه
باشه کفن من قال سهل فکانت کفنه گفت سهل پس بود آن چادر کفن او این جواب رفع اعتراض قوم نمک خانی که پوشید
نیست گویا گفته که این سوال من از راه خست طبع نبود بلکه خواستم ترکی از آن حضرت گیرم تا بکرت آن مرا مغفرتی شود و معنی لامه بی
عبد الرحمن بن عوف است مطابقت حدیث ترجمه همین جزو اخیر است که آنرا چادر نکرده است برای کفن و صحابه را و دانسته اند از آن
دیگر بر معنی نکرده و باب اتباع النساء للحجاة و حکم از پی رفتن زنان در مجازة را **حدیث** انما قبیصة بن عقیبة قال حدثنا

عن سعيد بن أبي سعيد أنه سمع أبا هريرة يقول
بعث رسول الله صلى الله عليه وآله وسلم جبلا
قبل نجد فجاءت برجل من بني حنيفة فقال له
ثامه بن ثال فربطوه بسارية من سواري المسجد

پیغمبر خدا صلی الله علیه و سلم ندیده بسوی آنحضرت ان ایتالی مبص فائنا تحقیق پسری که مرگ است و در حال نزع است
نزد ما و تحقیق این خست احوال مختلفه آمده است و بعضی شرف داشت که ام کلثوم پور و زوج عثمان رضی الله عنه قتلانی تعیین کرده
که زینب و حبه ابوالعاص است و درین ابن نیز اختلاف نقل کرده است فارسل بقری عا السلام و یقول ان الله ما
خذ و له ما عظیم علی عذبه باجل مسته پس کس است و آنحضرت در حالی که سلام میگفت و صیغ نموده تحقیق در خوار است
چیزی که گرفت و در احوال پیغمبری که عطا کرده و همه نزد خدا بدین تعیین است و غلبه و تحتش پس صبر کن و بجهت امیدوار
اجر باش از حق فارسلت البیه تقسیم علیه ثباتش پس کس فرستاد و خیر آنحضرت بجای که سوگند میداد بر آنحضرت که البته
بیایم مقام معده سعد بن عباد و معاذ بن جبل و اقی بن حصبه و دینار بن ابی و سر جان پس استاد و رفت و یابوی
ابن جماعه صحابه کرام و دیگر مردان بودند که اسامه را وی حدیث از اینهاست فر فرج الی رسول الله صلی الله علیه و سلم الصبح
پس مراد شده شد بسوی پیغمبر خدا یعنی در کنار او داده شد آن پسر که و فلسفه تنقذ و حال آنکه آن فرس آن پسر نیز زیاده تنقذ
بمعنی اضطراب است و گفته اند که حکایت از حرکتی است که با وی آوار باشد قال حسبه انه قال کانوا شنئوا ان یسألوا عن ام کلثوم
انکسی که روایت کرده که گفته چنانستی که گویا مشکلی است که آب و حرکت میکند فضاقت عیله پس رحمت اشک و چشم آنحضرت
فقال سعد یارسول الله ما هذا پس گفت سعد ای رسول خدا چیست این اشک مخفی با آنکه ما را البصیر میروائی
قال هذه دحمة جعلها الله فی قلوب عباده پس فرمود این گریه مرغانی است که گردانیده است آفراد و روایندی خرد
فاما یرحم الله من عباده الرحمة پس رحم نمیکند خدا کسی را از این برای خود مگر رحم کنند گان طایفه خلق حدیثنا عید الله
عجل قال حدیثنا ابو عامر قال حدیثنا فاج من سلیمان عن هلال بن علی عن شمس بن مالک قال شهدنا بنتا لابی
صلی الله علیه و سلم گفت الش حاضر شدیم در من و دختری را که برای پیغمبر خدا بود و گفته اند که آن ام کلثوم است زوجه عثمان
رضی الله عنه زرقیه از آنکه رقیه فوت کرد و آنحضرت در بدر بود و بر جنازه او حاضر نشده است قال و رسول الله صلی الله علیه
و سلمه حیاس علی القبر گفت الش و پیغمبر خدا رفته بود و در قار قال خرا لیت عینیت قد معان گفت الش پس ریم
و چشم آنحضرت را که اشک میریزد قال فیقال علی صاحبنا رجل لوی عا من الالب که گفت پس فرمود آنحضرت آیا هست از شما
مردی که جماع کرده است اشب و فقال بلطحة انا گفت ابو طلحه انصاری که هم نزدیک زرقیه ام اشب بزن قال فاستری
فرمود آنحضرت پس فرمود ای قال فزل فی قبرها گفت الش پس فرمود ای ابو طلحه در قبر او و برین امر آنست که چون انیس
در قبر برای کار منی در تکر فرمود که باید قریب البعد بخا طت زن نباشد تا طبع و ملین و ما کن باشد و نیز که زوجه عثمان خواست که در آید
در قبر آنحضرت را یعنی نشاند از آنکه معلوم فرموده بود که درین شب بعضی را بریا جماع کرده بود و منابر آن آنحضرت است انیس را ابو طلحه
را که گوی عثمان را چه طایق بود که درین شب که زوجه او در قبر پیغمبر خدا مرده باشد و شغل شود بخاریه که میخواستند بیایم را و فرموده را که بشود
بود و طاعت شده باشد و طمانند داشته که در آن شب رحلت خواهد کرد و در خبری هم نبوده که او از من است یا وقت آنحضرت این فعل
نمودی واقع شده و الله اعلم حدیثنا عید الله قال حدیثنا عید الله قال حدیثنا عید الله قال حدیثنا عید الله بن
علی بن ابی حمزه قال قویت البنت عثمان بمكة گفت عبد الله بن عبید الله فوت کرد و دخترش عثمان را
رضی الله عنه بکه و جنبان نشسته و او حاضر همان ابن عمر و ابن عباس و دیگران حاضر بودند و او حاضر شد و عبد الله
بن عمر و ابن عباس و دیگران حاضر شدند و او حاضر شد و عبد الله بن عمر و ابن عباس و دیگران حاضر شدند و او حاضر شد

[illegible][illegible]

ابو طالب و ابن عمر رضی اللہ عنہما جا بجا بحکم خداوندی اصل
 رز و حکم کرده اند بصفه آن **حد ثانی** می
 بلکه تصغیر هم بدست و پدرش هم در مخزن تالیفات
 اللب لبخ علی تصغیر بن خالد رضی عن ابن شهاب
 قال انعمی عریة بن الزین ان عایشة زوج النبی

ایچہ الشیخ الاسلام کتابہ جلد ۱

من جملة بیان این سیل و بیان آن را در نزد یک کاتب نماز است
 با یک تهنیت اسب با سقا چهار صد گزاد و شصت و یک بار بخوان
 اقول و تقسیر طهور بفتح ط و یحیی سکون لام و کان عبدالله
 بن عمر یحیی الی سرجه هـ قریب السرجات الی الحارث
 و بود و این عکر نماز یک درود در حق کزوی ترمین و در نماز
 براه و علی اطلی لمن و آن درخت در از زمین آنها است و
 عبدالله بن عمر حدیث کرده آن السبی
 تحقیق پیغمبر صلی الله علیه و آله و سلم کان یغزل
 فی المسبل الذی فی احدى من الظهور الی بود که منزل بود
 و سیل که در میان موضع مراظران است بفتح سیم و شش
 را و لغزش و تاج و سکون با و الا ان الغرض الی زمین موی
 نماند سکون را بعد از آن و او میان روی و میان که نشانزد
 سیل است و گویا که غرض ترشید و ترقیه است که در غنمای
 نخل و صوبه و اماره و در آن نام وادی است قبل المدینه
 حین یعبط من الصفل و انت کجماست بدینا است
 آن سیل و قتی که فرو آمدی آنحضرت از سفر اوقات که نام
 وادها و کوههای آنجا را بعد از آن اندوخته یزید فی
 یصل لک المسبل عن یسما بالظطری و انت خاهبا
 الی مکه منزل میفرمود و میان این سیل و جانب جبهه
 اگر بگری که لیس این منزل رسول الله نیست فاصحاب
 میان فرودگاه پیغمبر صلی الله علیه و آله و سلم و بیان
 الظطری که در میان آنجا راه که نماز یک سنگ نماز
 طاب عبدالله بن عمر حدیث که آن الذی و انت حدیث که تحقیق
 پیغمبر صلی الله علیه و آله و سلم کان یغزل بذی علی
 بود که منزل سکر جوی طوی بعضی را عمل و کسب کرده است
 و وضعی است نزدیک و طوی بی دور نام وادیت و شام
 و بعد از کسب کرده و بیت حتی یصیر ثوب سکرانه و آنجا
 ناگه صبح و یک و یصل الصبح حین یقدم مکه نماز سکرانه
 صبح را و تکیه قدم بر خاک میگذارد و سکر و متبل نماززد
 صبح را و نماز قدم و در یک میگذارد و صبح مسلم بر این
 ابن عباس آمده که نماز گذارد و حضرت صبح را بری طوی و
 صبح بر رسول الله صلی الله علیه و آله و سلم ذات
 علی مکه خایطه و عباسی نماز حضرت اگر آنجا بر وقت قدم
 می گذارد و برهنه میزد و شب بر لیس فی المسجد الذی
 بکی قدم بر مسجد می گذارده شده است بعد از آن و آنجا
 و کن اسفل من خاک حاکم علیه علیطه بلکه بیان تر
 این و آن عبدالله بن عمر حدیث که آن الذی و انت حدیث
 و در کتیبه پیغمبر صلی الله علیه و آله و سلم مستقبل
 فرضی الجبل روی رده و راه و راه کوه و کوه بعضی نام
 کوه و کوه و آن را ضا و محمد و راه کوه و کوه و کوه

هندی بیست و نه روز بعد از طعن علی الکعبه آن کوچه را میان آن حضرت
 و میان کوچه دراز کرد و آن کوچه را کوچه ای نام نهادند که میان
 آن حضرت و میان کوچه دراز کرد و آن کوچه را کوچه ای نام نهادند که میان
 آن حضرت و میان کوچه دراز کرد و آن کوچه را کوچه ای نام نهادند که میان

[illegible][illegible][illegible]

[illegible]

اسماء الرجال
مختصر في معرفة اعيان ملوك ورجال الملوك
والاشراف ورجال الدين والفقهاء والسياسة
والعلماء والادباء والفرسان والجنود
والفلاحين والحدادين والنجارين
والطباة والصيدا والصيدا والصيدا
والصيدا والصيدا والصيدا
كتاب الحناء

[illegible][illegible][illegible]

کتابها را فروز کرد و شد **باب** السيرة بركة وغلبه
 كثر في قلوب ستره وزيك وجران انبارا وخصيص كذكر كرامى
 توهم كسى ك توهم كند ستره وقلباست وچون در ك قبله ك كيه
 ستره اوار باشد اصيل جسته و توهم چا كمن مني كفت يا شانه
 بتصفين حديث كوار كره و آن راجع الرزاق **باب**
 قطع الصلوة كلكل كحضرت غاير كذا و نزل مسجد حرام
 كيك كيه و ميان كحضرت و ميان مردم ستره و نديا است
 و كره نديا كست ميان ك و ميان و در شرح ك ستره
 در قضا **حد** كذا سلمان بن حرب قال و نديا
 شعبه عن الحكم بن عتيبة كنعين عن كنعين عن كنعين
 قال خرج علينا رسول الله كفت ابو جهم برامو غيضا

صلی الله علیه و آله وسلم بالحق درگاه روز
صلی بالبطحاء الظهور العصر سعیدین پس نماز
نماز پنجوا و کلمه و عصر را و در وقت نماز یک
در وقت آن و صبح پیش بدو عزت و استوار
پیش خودی و نماز و شهادت و روزگار و بعد

پس گفتیم ای رسول خدا تحقیق این جنازه یهودی است قال اذا سئلتهم للجنانة فقولوا فرمود و وقتی که سئالتان جنازه را راستی
یعنی در قیام تعلیم جنازه منظور نیست لم یوجع ربکم مروه هر که باشد رو قیام واقعه ای مانده و انا الله را چون است **حالتنا**
ادم قال حدثنا شعبة قال حدثنا عمرو بن مرة قال سمعت عبد الرحمن بن ابی لیله قال کان رسول بن حنیف و یسیر
سعد قاعد بن ابی قحاده سیه قروا علیها جنازة گفت عبد الرحمن بن و سیر بن حنیف و قیس بن سعد و در شصت و چهار سیه
شهریت مختصه بنخل و آب و در مرحله از کوفه پس گذرانند برین مرد و جنازه را قفاها فقیل لها انما من اهل الکراهی من اهل
الدنیه پس ستانند و گفته شد در اشیائنا که این جنازه زمین را یعنی کافر می است فقلا لان النبی صلی الله علیه و سلم
مرگه جنازه مقام پس گفتند که تحقیق پیغمبر خدایت کناد و خبر روی گذشت باحضرت جنازه پس ایستاد فقیل له اهل جنازه یهود
فقال لا الیست نفسا گفته شد باحضرت که تحقیق این جنازه کافر بود و یست پس فرمود ایا نیست زانی که مروه است
می ایستاد و برای عزت مروه نیست بلکه برای یاد موت و عبرت است قال ابو حمزه عن الکامش عن عمر و بن ابی لیله قال کنت
مع سهل بن قیس فقلا کنا مع النبی صلی الله علیه و سلم گفت ابو لیلی بود من با سهل و قیس مر و گفته شد که یون
ای پیغمبر خدا و این تعلیق تقویم نزد سابق است باکم ابن ابی لیلی نه شنیده است از سهل و قیس و قال ذکرنا عن السجی
عن ابن ابی لیله قال کان ابو مسعود و قیس یقومان للجنانة درین تعلیق اشارت کرده که ابن ابی لیلی از مسعود

المغبري عن أبيه أنه سمع أبا سعيد الخدري أن رسول الله صلى الله عليه وسلم قال إذا وضعت الحنطة
أحرقها الرجال على أعناقهم فممن أكرهوا وشبهوا جنادهم يوم بدر ودارنا بهم وان مررنا بها فخرجنا منها

ترجمه همین خبر است اگر چه غلطی در صورت خبر است لیکن مجموع کلام شارع بر آنرا ظاهر امکان برادر فاقان کانت صالحه
قالت قدمونی پس اگر صلح است گوید میش بریدم روان کانت غیب صالحه قالت یا وایها این تذهیبی بجا
و او بناسف است گوید ای وای مرا بجای برید بسمع صیفا کل شی الا الا نشان ولو سعد له صومئ شود آواز مرده را بجز
نگر آدمی و اگر غضبی آواز را آدمی بگوشی بشنوی شارحان این نظم را صل بر نظم روح کرده اند از باب پوشیده ماندن نظم روح بصورت
نیماشدن پس توان که حق سبحانه و تعالی در جسم بجان نظم را در هر شی جمادات و نباتات نیز داخلست پس چنانکه در مرده خلق آورده اند
بجنان در جمود و زین خلق میکند و در احادیث دیگر چنانکه معلوم شود آورده که معشای الاثقلین یعنی آدمی و پری که ناشنید
پری بعد از این معلوم شده باشد در آنوقت چنینان آمده اسلام آورده اند از آنکه خطاب با دو میان بود و این تخصیص یافته بذكر ایشان

رفت و نیز اگر در جای طرف باشید زودتر مرد بخیزد کشتان تو اندیکرو وقال غیره قریباً مسها و گفت استغفر الله کی مشی کنید
نیز که از حاکم علیه السلام روایت شده است قال حدثنا سفيان قال حدثنا حماد بن عمار عن الزهري عن سعد بن المسدد

ع. الجهر بق. عن النبي صلى الله عليه وسلم قال اسروا بالجماعة فان ذلك صلاحة فخير قد مرنا فمروا شبابا كنتم و برون جندك
پس اگر هست نیک کردار پس نکوئی است که پیش میبرد از روان یک مسوی ذلک مشرقه عونہ عن رقابکمر و اگر هست غیبت

[illegible]

یقولان این اسطوره نشان دهنده ویران و محرومی را که ناسمجیک و با
دوستی و خاندانها الی سادگی و تقابل حلال آنها پس نزدیک
گردید و او را پسر ستون گفت تا اگر ناسمجیک پسوانی را رست
آنها را از حد شادمانگی بن این حدیم این شادمانیها را بجای
است تا این حد تا نزد بن ابی عیید قال گفت الهی
عمر مسلمة بن اکافه فصلی عند الاسطوانة النقی
عند المصنوع گفت نزد مکرور و عمر کی آدم با سلی که
مولانا دوست پس ناسمجیک را رست نزد ستونی که نزدیک
مصنوع بود و در روایت سلم آمده وصل و راء الاسطوانة نشاید
نزد اسطوانة سید شریف از محمد عثمان رضی الله عنهما که
ناسمجیک و در آنجا حضرت در صندوق خانه بود و در پیش
این غار یعنی ششای رسیده که آن اسطوانه و سطحی است
از روضه که در کعبه و است با ستون چهار بن در برابر
چهار بن قریش چون می شدند نزد وی گفتت با سلم
الطاف فخری الصلوة عند هذه الاسطوانة نذیر
گوید که عمر سلم را ای اباسلمی بن ترا که بعد از انصاری
نماز را در این اسطوانه قاله فانی لایب البی گفت مله
کعبت و عمر بن عمر خدا را صلوات الله علیه و الله و سلم
کوحی الصلوة عند هاک تقدیر نماز را در برابر اسطوانه
حد ثنا فی صفة التفرق بن عبدة بن مکرور قال
حد ثنا سفیان ثوری عن عمرو بن وائل انصاری عن
انس ابن عمار قال قال فقد رأیت کبارا مع عباب البی گفت
در ستمین و دریم بدان اصحابی غیر را صلوات الله علیه و الله
و سلم یصلون و ان السجود عند المغرب کبی شتافتند
و تقدیر میکردند ستون نماز را و ان طرب برای و در کعبه
بیش از مغرب پنج و بعضی روایت تصریح بدان آمده و ملا
شعبه عن عمر بن عامر عن انس و روایت کرده شعبه
در روایت خود را و ذکر و حتی بخیر الله تا اگر در نماز سجد
چهار بار صلوات الله علیه و الله و سلم و این معنی است
از صحت که رسول آورده آن را در کتاب الاذان و اذات
بن که ناسمجیک اند و در کعبه پیش مغرب را در
عمر بن عامر بن عثمان بن حرب با کبر در روایت باب الصلوة
بن انس و در آن فی غیر جماعه چون ناسمجیک ستونها که بجانب
سوی بلند و در جماعه که در اولی مغرب ناسمجیک سوره است
و در جهات و سجد می کرده داشته همان را قوی است نمی از این فکر
در جماعه که در حدیث انس آمده و وقت نماز نشسته و این طایفه
صحت است چنان سوره را که مصلای مومنان بمن است

و گفت که ای پادشاه که در این دنیا قطعیت معلوم و وقت
 معلوم نیست بلکه هر یک از ما هر ساعت است و با این قابل است
 که در هر لحظه از این دنیا می بینیم و هر لحظه از این دنیا
 جدا می شویم و در آنجا هر یک از ما هر ساعت است و با این قابل است
 که در هر لحظه از این دنیا می بینیم و هر لحظه از این دنیا
 جدا می شویم و در آنجا هر یک از ما هر ساعت است و با این قابل است

[illegible][illegible]

الحجرات الشيخ الاسلام كتاب الصلوة

و تلمذ حضرت لکن و مصنف عبد الرزاق از منابع آه که
میگوید پس این عریکه ذراع بود و کان ابن عمر یفعله و ابو
ابن عمر میگردانید را که دیده بود و از حضرت و عبد الرزاق
از ابن عمر و از کوهی که میگوید و میانیست نماز بسوی شتر
که اگر بیشتر یا مانا باشد کویا حکمت آن بود که در حال سبت
مثل نزدیک بسکون و استقرار است نسبت بحال تجربه
و تلمذ و وطنی نمی آید که میباید آخرش از آن و تشویش حاصل است
باب الصلوة الى السمرین نماز بسوی تخت جاپای
و در بعضی نسخی علی السیر آمده مجمل بر نیست زیرا که
سابق العباد ستر و محقق نیست و خروج بر سیر بسیار است
میگوید که گوید **حدیث** عثمان ابن العاص
نسبت بخداست قال حدثنا جابر بن یحیی عن جابر عن مصعب
بن عمر عن ابراهیم بنی عن الاسود بن ابراهیم بنی عن عاتقه
قالت کنت نایباً لعلی بن مسعود استقام انکا کسی گفت کجاست
او قتل میکند نماز زن و مسک و فرغ از نماز انکا انکا
انکا ایابا برگردید شما را بسک و در قلعه انکا مضطجعه
نعلی السمرین تحقیق دیدم ام خود را در کشیده و میگوید
یعنی ندی پس می آید بنی صل الله علیه و آله و سلم چنین
السمرین پس میان سرزمین یعنی ای است و بر بیان
او بنی روایتی در سرق از عایشه کان یصلی و السمرین
بین القبة و السجده میگوید سوط السمرین یعنی میان خود و میان
قبله میگردید و بر آنکه بالای سر و در میان ای است و اگر آن
اگر چه ظاهر آنجور در لغت و سوط است و لیکن ثروایات دیگر
مفسر و شاید در خلاف است یصلی پس نماز میگرد
بسوی و سوط نمیکند کان السجده یعنی سرزمین و مسکون و میگوید
کسوف و یفعله جز و نون بر و در است پس کرده و میگوید
نیش که در پیش نماز حضرت ششم فاسل صیقل و
السمرین پس بر بنی آدم از جانب در پای سر جانی تسل
صحنی تا انکه بر بنی آدم از انجا خود حاصل کدام نماز
انکه در بنی آدم و در بنی پیش نماز است و در قاطع نمیشد
باب الذبح المصلی من مرابین دیدن بر گردان و یصلی

سوی از کلبه در پیش او چو ای رویه خیران و در این عمر
لذت جهان و برگردان این کرسی را که میگذشت پیش و چادر
عاز نشاندند و انصاف و عدل و جان فانیان را که میخواستند و رو عظیم
رومایای خود و حوصله آدم و قال ان الایان حیاته
قاله گفته است این سخن را که زنده میشی غارتگر و

حدثنا الشیخان علی بن محمد بن عباس بن رسول الله صلی الله علیه وسلم قد فرغوا من هذا العمل فخرجوا من مكة الى المدينة فمروا بمرورهم
 كروه شده بودی پس فرمودی و من كروه شده است این گفته که شش شصت سال از خلافت من نمی گذشت که در این طایفه نعلین بپوشیدند و من طاعت
 فرموده اگر چه دیگر می گفتند و من كروه اورا در تری شب پس ناخوش و اشتیم که بسیار گفتند و فرمودند که من طاعت خلیفه قال بن عباس و انما خلیفتم
 علیه پس ستاد آنحضرت و صفایستیم و عقب آنحضرت گفت ابن عباس و من در میان این مردم بودم پس نماز گذار و آنحضرت بر من فرمود
 شده که ابن عباس و آنوقت بلوغ رسید به بود و چنین منی حدیث مطابق ترجمه است یا کتب ستمه الصلوات علی الجنایه و بیان سنت بودن نماز
 برخیزانها از نماز یعنی طریقه مسلم که اهل اسلام است شامل است و واجب است و قال الشیخ صلی الله علیه وسلم من صلی علی الجنائین
 فرمود یعنی کسی که نماز گذار و برخیزانها جواب شرط میزد و من و ان این است که در وایار یا از اجاست و ذکر که و این جواب از آنکه مقدمه
 مولف از این تعلیماتی که آورده اطلاق صلاحت بر نماز جنازه از غیر رکوع و سجود ندارد و راست بر کسی که گوید نماز جنازه از نماز
 راست از آنکه نماز نیست بلکه استغفار است و قال صلی الله علیه وسلم و فرمود نماز کنیز بر او فرمود و قال صلی الله علیه وسلم
 و فرمود نماز کنیز بر نجاشی و شما صلاهی لیس فیها رکوع و لا سجود پس نامید آنحضرت آنرا نماز حال آنکه نیست و در آن رکوع
 و سجودی و یک کلمه فیها و سخن كروه نیست و در آن و این از لوازم صلوحت و رکوع و سجود و در آن مشروط نیست تا جهال ندانند
 که عبادت مرده میکنند و دنیا بکلیس و تسلیم و در آن نماز بکلیس است باینست و سلام و ادان است آهسته بر طرفت من و شمال و گمان
 این عمل که صلی الله علیه وسلم و بود و بعد از این عمل که میگفت نماز گذار و کسی برخیزانها و رکوع و طهارت دارد و از دست و پا بیست
 عند طهر الشمس لا خروجه و گذار و ز طلوع آفتاب و ز غروب آفتاب و در هر یک یک بار و در دوستانه و تکیه بر تکیه در هر
 تکیه گرفته از هر تکیه و تکیه گویند بر ندارد و دیگر تکیه بر تکیه و این حدیث مطلق است تخصیص میکند این را از روایت کرده ترمذی از ابی هریره
 فرمود و قتی که نماز کند برخیزانها بر دارد و دستها را در اول تکیه و در آخر تکیه و زیاد کرده است و لا یعو یعنی دیگر بر ندارد و قال الحسن ادرکت
 الناس و لعظمهم ما نصل علی جنازه هم من نصل علی جنازه هم و گفت حسن بصیری در یافتن مردم را یعنی صیایه را و اولی با امامت
 نماز جنازه کسی بود که از انبی بود و زبان نماز فرض را در او و لو میت امامت نماز جنازه خلافت بسیار است و آنچه نماز را امام مقتدی است
 قول او را اختیار باید کرد و درین تعلیق و آنچه بعد از این مذکور شد و تواند که مقصود میان احکام نماز جنازه باشد و تکیه بر تکیه که باین اقوال نماز
 مقصود باشد که صلوحت جنازه صلاحت است که آنرا حکم فایض دیگر داده اند و اذا احدنا من العبدان عند جنازة اجلسوا و لا یسلم
 و قتی که در شتر کند روز عید یا زوجه نماز طلب کند برای نماز آب را میجویم کند و اذا انتقموا من الجنائین و هم یصلون ویدخل معهم
 بتکیه و وقتی که برسد بسوی جنازه و حال آنکه مردم نماز میگذارند داخل شود با ایشان بتکیه ابرام و غیر آن که فوت شده از تکیه است
 اعاده کند و این هر دو قول تکرار کلام حرج است ناظر بدان است که مانع نماز فرض است که اعاده آنچه فوت شده بکند و قال الشیخ
 یکبار باللیل و النهار و استغفر و یصلی و یسجد و تکیه گوید و در نماز جنازه بتکیه و روز سفر باشد یا حضره چنان تکیه این قول
 این سبب ظاهر و بیان حکم نماز است آنرا امارت نماز ساختن جمالی از بعد نیست و قال الشیخ بتکیه و الواحد استغفار الصلوة
 و گفت انس بن مالک تکیه و تکیه در آمد نماز است یعنی باین تکیه می در آید و در نماز من باشد مانع نمازهای دیگر و قال عند جمل و
 نصل علی احد منهم مات اجد و گفت خدا کسی قوی و برتر نماز گذار بر آنچه یکی از منافقان که مرده هر که خداوند سبحانه
 آنرا نماز خوانده و فییه صفوح و احکام و درین مذکور از نماز جنازه صفحا است و امام است و این دلالت دارد بر اطلاق صلاحت
 بر نماز جنازه حاصل آنکه این همه مذکور دلالت دارد بر صحت اطلاق صلاحت بر صلاحت جنازه اگر چه در هر چه چیز بر جزو نوعی از نماز بود

بگویم که ای شیخ عزیز که در این عالم
 متعجب از شرف و مقام نبیند در عالم
 انبیا که تو می گویی که انبیا که
 به پیغمبر و صفای غایب قائم
 به پیغمبر یعنی از انبیا یعنی حق
 و قائل فانی و در درگاه است
 و بگویم که چون در از انبیا معلوم
 آنکه در درایت نه است
 حق که شما انبیا می گویید
 قائم خداوند است از انبیا
 بر محمد قائم خداوند است
 این پیغمبر و در عالم عباد
 ظهور می کند و در این زمین
 هیچ به پیغمبر این حال را
 نامی علیه است که در عالم
 که از انبیا است بعد از ان
 قائم یعنی بعد از قائم
 حق که است از انبیا
 احمد بن ابی طالب که خداوند
 سلیمان بن ابی طالب که خداوند
 محمد بن هاشم که خداوند
 قائم خداوند که خداوند
 قائم که است از انبیا

محمد بن عبد الله بن محمد
 قدس الله روحه
 في القلعة
 في سنة ١٢٠٠
 في شهر ربيع الثاني
 في يوم الاثنين
 في سنة ١٢٠٠
 في شهر ربيع الثاني
 في يوم الاثنين

اسماء الرحمن
 ۳۳۳

عليه السلام وعلية
عليه السلام وعلية
عليه السلام وعلية

جزء الثاني شيخ الاسلام

كتاب الصلاة

[illegible][illegible][illegible]

غیر از صیاح است تا که قیام شود و پس از آن سر برآورد
 شرکاء و کینه که در سیمت رود و آشی از مکان خود برآورد
 و پس از آن شیر و ماهی از آب سخت است و در آن
 از هر دو میزند تا که کینه را انداخته و در آب باشد و پس
 جمع کنند هر دو را و اگر در آب نرسد یا نماند و فایده نکند

كتاب الضلوة

[illegible]

الخیر علیا من سبیل القادر
 ۱۲۳۳
 کتاب الحضانۃ
 الخیر علیا من سبیل القادر

[illegible]

فیض و رحمت و کرم و جود و کرم
 حق از او شمع حق مسلم که از
 الموضع حق مسرور حق
 هاشمیه از او که بنده ها
 با فضل الصلوات حقیر که
 کرد و شکر و از شکر و شکر
 تا از او شکر از او شکر
 قدوس الکبریا که از او
 و در آن صفات شکر و شکر
 کلان که با شکر و شکر
 تحقیق که در شکر و شکر
 باشد که از او شکر و شکر
 التي از او شکر و شکر
 حلاله عده از او شکر
 تا از او شکر و شکر
 الخیال و مال که تحقیق حق
 را از او شکر و شکر
 قبل از او از او شکر
 علی السبیل که از او شکر
 بهر که عیال و شکر
 فی الخیر که از او شکر
 بجز از او شکر و شکر
 فی جود و رحمت و کرم
 از او شکر و شکر

[illegible]

[illegible][illegible]

کتابت و تصحیف
در بیان حدیث و تفسیر
در بیان حدیث و تفسیر
در بیان حدیث و تفسیر

الاسلام
الاسلام
الاسلام

الاسلام
الاسلام
الاسلام

افندت آن وقت که...
نعت علی بن ابی طالب...
در بیان حدیث و تفسیر...
در بیان حدیث و تفسیر...
در بیان حدیث و تفسیر...

در بیان حدیث و تفسیر...
در بیان حدیث و تفسیر...
در بیان حدیث و تفسیر...
در بیان حدیث و تفسیر...
در بیان حدیث و تفسیر...

در بیان حدیث و تفسیر...
در بیان حدیث و تفسیر...
در بیان حدیث و تفسیر...
در بیان حدیث و تفسیر...
در بیان حدیث و تفسیر...

در بیان حدیث و تفسیر...
در بیان حدیث و تفسیر...
در بیان حدیث و تفسیر...
در بیان حدیث و تفسیر...
در بیان حدیث و تفسیر...

